REÎNTREGIREA
ALBA IULIA–2005

ATHANASIOS V. AVRAMIDIS ◆ METODE DE TRATAMENT NEORTODOXE ALE "VREMURILOR NOI"

ATHANASIOS V. AVRAMIDIS
Medic cardiolog-internist
Profesor la Universitatea din Atena

METODE DE TRATAMENT NEORTODOXE ALE "VREMURILOR NOI"

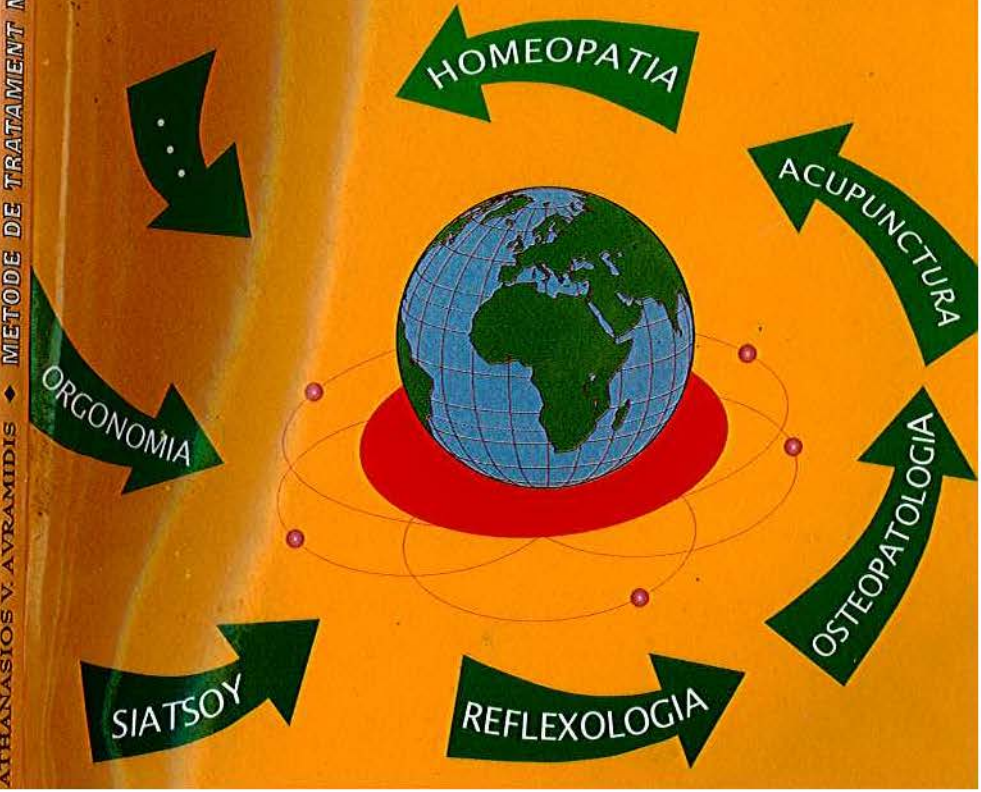

Athanasios V. Avramidis
Medic Cardiolog-Internist
Profesor la Universitatea din Atena

Metode de tratament neortodoxe ale "vremurilor noi"

HOMEOPATIA
ACUPUNCTURA
OSTEOPATOLOGIA
REFLEXOLOGIA
SIATSOY
ORGONOMIA
...

TRADUCERE:
DR. NIKOLAOS MAVRITSAKIS

Editura Reîntregirea
Alba Iulia, 2005

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
AVRAMIDIS, ATHANASIOS V.
METODE DE TRATAMENT NEORTODOXE ALE "VREMURILOR NOI"/ Athanasios V. Avramidis – Alba Iulia; Reîntregirea, 2005
p. 160 cm. 20

Trad.: DR. NIKOLAOS MAVRITSAKIS

Bibliogr.

ISBN 973-8252-88-X

23

Cuvânt înainte

Medicina clasică este deschisă ca o „oglindă" pentru toţi. Peste tot se găsesc atlase de anatomie, nu numai pentru medici, dicţionare medicale, agende medicale, care descriu exact medicamentele care pot fi găsite în farmacii, sub ce forme sunt, adică tablete, fiole, etc., substanţele pe care le conţin, proprietăţile şi efectele adverse.

În opoziţie cu toate aceste metode alternative, totul este secret, totul se opreşte la practicarea metodelor şi nimeni nu deţine informaţii exacte despre originea şi proprietăţile tratamentelor. În caz că există şi acestea depind de tot de energii concepute de religii şi filozofii orientale.

Şi se întreabă oricine: De ce atâta neclaritate cu toate aceste metode? De ce le e frică? Sau sunt conştienţi că ceea ce practică nu are nici o bază ştiinţifică sau logică? De ce niciunde şi nimeni nu vorbeşte de reacţii adverse? Oare sunt metode perfecte sau mai ales n-au cum să aibă efecte adverse pentru că nici n-au proprietăţi terapeutice? Şi totul e o înşelătorie ca să scoată banii de la oamenii disperaţi, naivi sau neinformaţi şi să-i împingă în acelaşi timp la un contact direct cu metode create de religii şi concepţii filozofice, care sunt contrare complet cu învăţăturile creştineşti şi aşa omul bolnav în loc să se

trateze, el participă mai degrabă la un fel de reuniune (păgânească) îndrumată de religii şi filozofii orientale, cu pericolul major ca în loc să fie omul vindecat de boală trupească, să fie „otrăvit" sufleteşte de practici care au luat naştere în societăţile păgâne înainte să se nască Fiul lui Dumnezeu Iisus Hristos, sau de oamenii care, deşi au trăit după venirea Lui, tot au continuat să trăiască în întunericul necredinţei.

Există multe formaţiuni de misticism şi cu caracter religios, care implică în mod foarte periculos în învăţăturile lor şi subiecte referitoare la sănătate. Toate aceste formaţiuni, precum şi credinţele lor, sunt bazate pe religii şi concepţii orientale, legate întotdeauna cu feluri şi metode de magie.

Învăţătura principală a acestor formaţiuni este „viziunea în totalitate a cosmosului". Conform acestei teorii, există un dumnezeu impersonal, care este o putere universală sau o energie care coincide cu universul, adică bioenergia. Absolut tot ce se întâmplă este manifestarea acestei energii absolute. Nu există diferenţiere dintre substanţa lui dumnezeu şi cea a omului şi nici dumnezeu nu există în exteriorul omului.

Luând ca bază acest punct de vedere pentru cosmos, cei care se ocupă cu misticismul învaţă că omul descoperind pe „dumnezeu în el însuşi" şi activând puterile care se ascund în interiorul lui, ia puterea să se vindece în sine.

Şi homeopatia este o practică „terapeutică", dintre cele care se bazează exact pe acest punct de vedere (teorie) despre cosmos.

Bineînţeles că toate aceste metode mistice care izvorăsc din învăţături şi crezuri ale religiilor orientale

– magice păgâne sunt contrare cu credinţa şi modul de viaţă Ortodoxă. Punctul lor de vedere al cosmosului este complet contrar cu cel Creştinesc.

Oare cum este posibil ca toţi practicanţii creştini ai acestor metode să nu cunoască faptul că fondatorul homeopatiei S. Hahneman susţinea că Confucius a fost mai mare decât Iisus Hristos? Şi cum este posibil să fie o metodă „terapeutică" după voia lui Iisus Hristos dacă fondatorul ei a fost împotriva Lui?

Pentru că într-adevăr, oare ce fel de credincios poate fi practicantul sau fondatorul unei astfel de practici, când ştie clar că toate aceste practici neconvenţionale-alternative izvorăsc din oameni şi societăţi care l-au căutat pe Dumnezeu pe căi greşite şi nu L-au cunoscut niciodată, care au aplicat ori au impus crezurile lor despre Dumnezeu şi creaţie, iar acum diferiţi practicanţi sau fondatori (ai unor metode terapeutice) vin cu pretenţii de a asocia credinţa unică a creştinismului şi singura adevărată, care nu seamănă cu nici o alta din nici un punct de vedere, cu fel şi fel de cosmoteorii şi credinţe greşite, păgâne, pornite din rău şi au drept scop să aducă întuneric şi catastrofă.

Noi, Creştinii Ortodocşi, nu avem voie să apelăm la metode de tratament care au ca bază şi principii cosmoteorii şi credinţe religioase false, utopice, neconforme cu adevărul Sfintei Treimi, şi cu viaţa, dar e ipocrizie dacă spunem că ne reprezintă creştinismul şi că suntem creştini să punem cu bunăvoie în contact trupul nostru cu lucruri care au rezultat din religii, cosmoteorii, teorii filozofice, etc., care au existat înainte de venirea lui Hristos şi nu au nimic comun cu învăţăturile creştineşti, dar nici cu Vechiul Testament. Plus că trebuie subliniat că nici o

metodă neconvenţională nu este dovedită ştiinţific şi nici una nu dă rezultate reale. Şi dacă dau ceva aparent la afecţiuni uşoare, nu sunt de durată şi în mod cert şi cea mai simplă acţiune, placebo, este un fel de înşelătorie.

Metodele de tratament neortodoxe (după Colegiul Medicilor din Atena) sau metode alternative readuc medicul – magician la societatea modernă.

În ultimii ani grupurile religioase şi mistice, folosesc aceste „metode de tratament neortodoxe" şi alte tehnici apocrifiste ca să răspândească crezurile lor folosind ca mijloace ziarişti, scriitori (reviste, cărţi etc.) posturi de radio şi televiziune, anumiţi furnizori de produse prin corespondenţă, magazine cu produse naturiste, diferite feluri de fitoterapie, practici „religioase", homeopatie, psihoterapie, etc.

A. HOMEOPATIA

Introducere

Fondatorul homeopatiei se consideră a fi medicul german Samuel Hahnemann din Meisen deşi, cu mult înaintea lui, Stahl susţinea că: "boala se tratează şi dispare cu medicamentele care pot să provoace o tulburare asemănătoare (Similia Similibus Curentur), şi nu cu contrariile (Contraria Contrariis Curentur) pe care le foloseşte medicina clasică". După părerile celor care studiază istoria homeopatiei, ceva asemănător există şi în "arta magiei" indianului antic care tratează bazându-se pe "magia homeopatică". Tot la fel s-a spus şi despre Kelsio, Pliko, Parakelsio, despre alchimişti şi despre alţii. Totuşi, s-a stabilit să fie considerat Hahnemann fondatorul homeopatiei, după cartea lui "Organon der Rationallen Heilkunde" din 1810. În această carte, care a fost tradusă ca "Organul artei de tratare" (omiţând cuvântul "raţional" – Rationallen) cu 291 de "aforisme", "dogme", "legi", "principii" sau "coduri", se face o simplă referire la metoda de tratare, şi nu la vreun tip diferit de specializare a medicinii, lucru care nu a fost continuat de cei care i-au urmat imediat.

Urmaşii lui au proclamat-o arogant ca pe "Noua medicină", creând astfel o "sectă", adică "diferenţa faţă de principiile fondatorului ei".

Tratamentul homeopat a avut la bază două legi ale lui Hahnemann: a) legea "asemănărilor" şi b) legea "dinamizării".

1. Legea "asemănărilor"

Hahnemann a crezut că a "descoperit" ceva foarte important bând lichidul rezultat în urma fierberii scoarţei plantei din care se produce chinina, medicamentul pentru malarie. Deci "experimentând" pe el cu această infuzie, a "observat", după cum a afirmat, toate simptomele malariei.

Aceasta a fost "marea lui descoperire". Şi a sugerat să studieze cineva acţiunile diferitelor substanţe medicamentuoase pe oameni sănătoşi şi, dacă se va întâmpla ca un bolnav să prezinte aceleaşi simptome cu vreunul dintre aceste fenomene, să folosească această substanţă ca medicament, ea provocând "aceeaşi afecţiune", ca să trateze boala lui. Este "prima lege" a lui Hahnemann şi de la aceasta, metoda de terapie s-a numit "homeopatie". Pe această lege Hahnemann a considerat-o "veşnica lege de terapie a naturii" dar care lege, după cum a scris el, "nimeni altcineva înaintea lui nu a observat-o". Dar, "când a venit vremea să fie descoperită, Creatorul a dat voie să se descopere homeopatia ca singura soluţie corectă de terapie" (aşa cum scrie în cartea lui, "aforismele" 17. şi 62). Şi aşa, după cum completează el, "Dumnezeu a putut să prezinte înţelepciunea Lui după (multe) secole" ... dezvăluindu-se lui (Hahnemann) personal şi în exclusivitate!

Dar a fost vorba doar de "iluzia" lui Hahnemann, aşa cum a asigurat şi profesorul de farmacologie experimentală G. Ioakeimoglou, cunoscut la nivel mondial pentru lucrările lui de

cercetare, scriind că "milioane de oameni iau fie infuzii din scoarţa plantei care produce chinina, fie chinină, fără să prezinte simptomele malariei".

Homeopaţii folosesc medicamentul Chamomillia (adică binecunoscutul muşeţel) pentru a trata, după cum spun ei, în câteva ore "febra intermitentă". Dar febra intermitentă face parte din simptomatologia mai multor boli, câteva dintre acestea fiind greu de tratat sau netratabile cu mijloacele de tratament existente. Ei recomandă muşeţelul pentru febra intermitentă deoarece ea "provoacă aceeaşi afecţiune", adică simptomatologia febrei intermitente ca "boală medicamentoasă". Şi totuşi, nici unul dintre cei care folosesc muşeţelul (în afară, probabil, de homeopaţi) nu s-a plâns niciodată că muşeţelul i-ar provoca vreun fel de febră. Şi este vorba de milioane de oameni.

2. Legea "dinamizării"

"Medicamentele" homeopate sunt conţinute în farmacologia homeopatiei *Materia Medica* şi provin din regnul mineral, vegetal şi animal. După Hahnemann, în substanţa lor există "puterea interioară, un fel de energie ascunsă care se eliberează prin diluţie, răsturnând legile naturii". Într-adevăr, substanţele simple care însă, potrivit lui Kent, sunt "dotate"(!) cu ... inteligenţă formativă (dacă ar fi posibil aşa ceva, vreodată), conduc şi formează universul animal, vegetal şi mineral.

Diluţia care se repetă nelimitat se face, pe de o parte, cu substanţe solubile în apă distilată sau spirt în proporţie de 1 la 100 ca primă putere (urmează 1 la

200, 1 la 300, etc.), iar pe de altă parte, cu cele care nu sunt solubile, prin adăugarea zahărului din lapte sau a amidonului şi prin pisarea în proporţie de 1 la 100 (af. 270). La fel se face pentru orice diluţie care urmează. De asemenea se fac şi diluţii 1:50 000 pentru substanţe solubile, ca primă putere. Diluţia moderată a substanţei ajunge până la un punct, astfel încât peste o anumită limită să nu mai existe nici urmă de substanţă, nici măcar o moleculă din aceasta în produsul dizolvat. Dar (după cum cred ei), există înăuntrul acesteia o "nouă formă de energie care, mai ales, are forma de memorie, în contradicţie cu toate legile cunoscute ale naturii şi fizicii referitoare la materie, volum şi energie, în continuare aceasta crescând tot mai mult în timpul diluţiilor, prin "dinamizare". (Cu alte cuvinte, cu cât mai rară este substanţa în soluţia diluată, cu atât mai mult se măreşte puterea ei de tratament – lucru paradoxal, bineînţeles).

Aceasta este "a doua lege" a homeopatiei. Prin "dinamizare" ... "se spiritualizează materia (aşa cum susţine Hahnemann), luând o putere medicamentoasă de spiritualism, care tratează chiar şi cu simţul mirosului"[1].

După el, "cu cât mai mare este diluţia substanţei, cu atât mai mult ea se face mai liberă şi mai imaterială, crescând în permanenţă puterea ei magică de tratament" (af. 269) – bineînţeles, lucru complet paradoxal şi ilogic. După spusele lor, cu legile "asemănărilor" şi "dinamizării" "au răsturnat concepţiile consacrate ale medicinii".

De asemenea au răsturnat şi legile farmacologiei, conform cărora, pentru fiecare substanţă medicamentoasă există o cantitate minimă sub care nu mai exercită nici o acţiune farmacologică. Este legea lui Avogadro. Această urmare este şi

motivul pentru care medicamentele homeopate nu au efecte secundare. Sunt "inocente", spun ei. Dar, ar fi fost foarte paradoxal ca apa goală sau zahărul din lapte sau amidonul să nu fie "inocente". Doar dacă cineva este alergic la acestea...

Toate medicamentele adevărate, proporţional cu cantitatea şi cu dozele, au efecte secundare, iar pentru farmacologia medicinii clasice "medicamentul fără efecte secundare nu este medicament!" Este substanţă inactivă. Aşa sunt şi medicamentele homeopate!... Şi nu numai acestea*.

*Studiind cineva medicamentele lor, mai ales modul în care sunt preparate (însă după legile lui Hahnemann, prepararea lor trebuie făcută de însuşi homeopatul care îl are pe bolnavul respectiv)rămâne în continuare surprins în legătură cu calitatea, igiena şi ţinuta din timpul preparării şi alchimiei. De exemplu, în cazul medicamentului Causticum, care "se expune la sursa de căldură roşie", după indicaţiile lui Hahnemann care, potrivit lui Vithoulkas, a fost "chimist cu calităţi perfecte şi mare cunoscător al alchimiei", iar după Winer, compoziţia şi acţiunea Causticumului sunt îndoielnice[33]. Dar şi mai mare este surpriza când studiază cineva "nocivele" regnului animal, de exemplu medicamentul Lachesis, care se prepară dintr-un şarpe veninos (şarpele simbolizând energia iniţială a vieţii), pe care l-a descoperit marele homeopat Hering în Guyana Olandeză care, ameţind şerpii veninoşi printr-o lovitură în cap, scotea veninul şi îl punea peste puţin zahăr, iar o parte o bea el însuşi. Când Hering şi-a revenit din intoxicaţia gravă de care a avut parte, soţia lui i-a descris toate simptomele pe care le-a prezentat.

Aşa s-a făcut şi încercarea noului medicament Pvoving. În "nocivele" de origine animală sunt cuprinse şi Lyssin din salivă de câine turbat, folosit pentru turbare, şi multe alte substanţe nocive. Cantharsis (Canthardis, musca spaniolă) se prepară ca medicament din scarabeul verzui (care a fost raportat din vechime şi ca stimulator al potenţei, dar şi pentru multe altele, ca de exemplu, nefropatii) care a cauzat multe decese, mai înainte[33]. După profesoara de farmacognosie (cunoaşterea medicamentelor) Ek. Harvala, în regnul animal sunt cuprinse: (a) animale întregi, în general crude, cu excepţia câtorva, din care fac parte şi păianjenii şi alte insecte care se usucă şi se folosesc ca prafuri, (b) glandele şi secreţiile lor, (c) toxinele de la anumiţi microbi, (d) probe biologice de la bolnavul însuşi, de exemplu puroi de la diferite organe. Ca medicamente nocive (Nosodes) folosesc excreţii sifilitice sau de la blenoragie, resturi tuberculotice, puroi de la abcese pentru tratarea bolilor şi a septicemiei. După pretenţia lui Hahnemann, pe toate acestea fiecare

Bineînțeles, este foarte periculos să tratezi bolnavi adevărați cu substanțe inactive din punct de vedere farmacodinamic, pretinse "naturale și inocente", sau cu "nocivi", care nu sterilizează pentru că *nu recunosc microbii ca factori nocivi.* Dar, din fericire, nu conțin nici o substanță, pentru că, după logica "asemănărilor", bolnavul ar trebui să ia pentru hipertensiune substanța care provoacă hipertensiune, pentru diaree medicamentul care provoacă diaree, pentru tahicardie medicamentul ce provoacă tahicardie, etc.! Dar însuși Hahnemann a preparat din scoame de psoriasis medicamentul *Psoricum* împotriva psoriasisului. Urmașii lui au preparat din țesutul tuberculotic medicamentul *Tuberculinum* pentru tuberculoză, din țesutul canceros medicamentul *Carcinium* pentru cancer, etc[38].

2.1 Cum se face dinamizarea

Procedeul pe care îl numesc "dinamizare" se face prin "vibrații foarte puternice", adică prin zguduirea substanței care s-a dizolvat în apă sau spirt și treptat a substanței dizolvate pentru solubile, iar pentru nesolubile prin pisarea substanței homeopate cu râșnița de medicamente.

homeopat are datoria să le prepare singur pentru fiecare bolnav în parte. Nerespectarea acestei legi este considerată obrăznicie în fața "marelui Hahnemann". Încă foarte multe lucruri, numeroase și incredibile pentru logica simplă, pot fi găsite dezvăluite amănunțit în "Călăuza familială completă" a homeopatiei, care este un fel de carte de bucate, pentru că descrie felul în care un bolnav poate și singur să-și prepare "medicamentele" homeopate. Este menționat și Pyrogenicum, care se prepară din țesutul bolnav putrezit și care, după ei, este un "medicament extraordinar" pentru stările septicemice.

"Dinamizarea" la râșnița de medicamente. Ei cred că așa se atrage "bioenergia" vindecătoare.

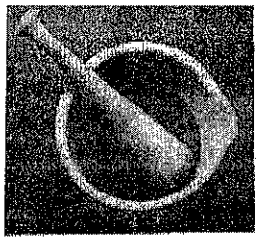

Hahnemann o realiza ținând tubul cu soluție în mâna lui dreaptă și bătând ritmic și puternic în palma mâinii stângi de 100 de ori sau într-o carte legată cu piele (într-un corp dur și elastic, af. 270). Acest lucru îl repeta cu fiecare dizolvare până la "puterea" dorită de el. Așa a rezultat "medicamentul dinamizat". Aceasta a fost "marea descoperire a perspicacității acestui cercetător super dotat", așa cum spun susținătorii lui, reușind să activeze într-un grad incredibil "puterile ascunse și adormite, așa cum denumea el însuși, medicamentele neprelucrate" (af. 118, 128). Doar el singur și cei asemenea lui, nimeni altcineva.

Coperta unui manual străin de homeopatie. Reprezintă în mod caracteristic mâinile care "bat" și "dinamizează" medicamentul homeopat. Artistul a avut grijă să înconjoare cu trăsături galbene – probabil

sursele de strălucire – ca să sublinieze participarea "psihică şi spirituală" vindecătorului la producerea medicamentului.

Modul de preparare a medicamentului homeopat este complex şi de durată. După Hahnemann, prepararea trebuie să se facă cu mâna şi cu râşniţa aşa cum descrie (af. 270), cu un "ritual" întreg şi mai ales de către homeopatul însuşi pentru fiecare caz. Un mod prin care se "spiritualizează" materia! ... biluţele (care 100 din ele cântăresc 1 Kokh, adică toate împreună 0,06 g) acestea se lasă la cofetar ca să le prepare cu amidofăină şi zahăr din trestie de zahăr "sub supravegherea noastră", după cum scrie el. În acest mod, aşa cum spune Hahnemann, materia se dizolvă complet în a ei însăşi natură "spirituală" ... "ca să acţioneze puterea vitală autoexistentă, prezentă pretutindeni în organism, astfel încât omul să-şi refacă sănătatea".

Homeopaţii ocolesc să folosească termenii ştiinţifici cuveniţi, pe care de mai multe secole îi foloseşte medicina clasică, pentru acţiunile şi efectele substanţelor medicamentoase asupra organismului uman, cu farmacochimie şi biochimie. Ei folosesc un vocabular al lor, cu un sens diferit al cuvintelor.

Acelaşi lucru se întâmplă, de exemplu, şi cu "bioenergia" medicamentelor lor, care este "spirituală", după ei, dar fără ca aceasta să aibă o oarecare relaţie cu energia care se produce în organism în urma arderii lipidelor sau glucidelor pentru diferitele lui funcţii biologice, adică funcţii ale vieţii.

2.2 Felul puterii "dinamizării"

Homeopaţii caracterizează această putere ca fiind "naturală", dar nu sunt în stare să stabilească natura ei. Nici măcar să o investigheze, cu atât mai mult să o măsoare cu metodele cunoscute de măsurare a puterilor naturale, precum şi a formelor de energie. Totuşi, argumentează cu destulă naivitate despre multe, ca de exemplu: a) corpusculii Brown, care au o mişcare pasivă, înspăimântătoare a moleculelor plutitoare, cu o capacitate de mişcare crescută şi atât, fără nici o posibilitate energetică; b) enzime şi vitamine, ca să sublinieze eficacitatea cantităţilor mici; c) manifestări alergice ca reacţie la cantităţi de materie extrem de mici (dar totuşi de materie, şi mai ales, dăunătoare); d) vaccinuri, însă şi ele în mod greşit, când cu acestea se pregăteşte dinainte organismul pentru reacţii imunologice, în caz de evadare a microorganismelor nocive sau a viruşilor; e) invocă până şi divizarea atomilor, spunând că, şi în cazul acesta, ca şi al homeopatiei, cu cât mai mult materia e divizată, cu atât mai multă energie se eliberează, "uitând" (!) probabil că eliberarea energiei se face prin divizarea atomului, şi nu prin tranşarea materiei, dizolvarea în diferite soluţii, amestecarea cu zahăr din lapte sau amidon şi zdrobirea cu râşniţa de medicamente, şi că este întotdeauna direct proporţională şi nu invers proporţională cu volumul care se separă.

Cu astfel de argumente însă, se dovedeşte că nu cunosc sau nu respectă realitatea celor pe care le susţin. De asemenea, nici regulile termodinamicii, nici

legea materiei şi energiei, precum şi pe aceea care se referă la netransformarea energiei. Şi mai departe se dovedeşte confuzia în legătură cu interpretarea "dinamizării" pentru că, ca să dea o "interpretare ştiinţifică modernă", homeopaţii au introdus şi teoria "subţierii apei", adică un strat subţire de apă la graniţa dintre apă şi substanţele homeopate. Structura suprafeţei apei subţiate conduce (după părerea lor) la crearea lanţurilor de apă, care reprezintă "canale" de conducere a protonilor. Cu dinamizare, aceste "structuri" prin subţieri se stabilizează şi se transferă la următoarele diluţii. Mai suportă şi influenţa câmpului electromagnetic al pământului şi astfel se finalizează particularităţile structurii membranei de apă. Această teorie, în opoziţie cu cele acceptate până acum de homeopatie, acceptă în preparatul homeopat existenţa materiei, care are "nivelul ei" şi poate să acţioneze terapeutic şi de la distanţă, prin aer, fără a avea contact cu bolnavul[40-41].

În ultimul timp, homeopaţii consideră că s-a rezolvat problema chinuitoare de la înfiinţarea homeopatiei, adică cea a "dinamizării". Rezolvare care vine prin undele electromagnetice, prin experienţele profesorului de la Politehnică, Perikli Mpourkas şi ale colaboratorilor săi[5]. Din anii de gimnaziu ne este cunoscut că la soluţiile compoziţiilor chimice se face o ionizare minimă, care este mai uşoară la soluţiile dizolvate mai mult (dar nu se poate întâmpla aşa ceva la amestecurile, de exemplu, cu zahăr din lapte, care se foloseşte la medicamentele homeopate insolubile). Dar, cu cât mai mari sunt diluţiile şi se micşorează numărul de molecule la fiecare din diluţiile care urmează, cu atât şi ionizarea

totală se micşorează, iar rezistenţele cresc. Acest fenomen a fost observat şi de profesorul Mpourkas, la diluţii foarte accentuate, fără să existe nimic paradoxal în asta.

Paradoxul se găseşte în următoarea "constatare": la dizolvările în care nu există nici o moleculă de substanţă, în afară de apă, a găsit unde electromagnetice ale substanţei şi mai ales cu o intensitate care se măreşte continuu şi la dizolvări mai accentuate. Şi de aici începe într-adevăr lucrul paradoxal şi curios!

Deci curios este că, deşi a recunoscut la congresul Academiei Internaţionale de Homeopatie Clasică şi a spus că: "după a 11-a putere, nu mai există ionizare", a adăugat că: "totuşi rămâne situaţia energetică de la dinamizarea precedentă" ... şi că "soluţia păstrează informaţia, amintirea" – cum spune el – a "puterii energetice de la dizolvările anterioare la toate dinamizările care urmează"*. Dar profesorului Mpourkas i s-a cerut în timpul acestui congres să-şi repete experimentele în faţa "dascălilor" homeopatiei (pentru care s-a şi făcut congresul) ca să vadă şi ei rezultatele observaţiilor lui cu privire la muşeţel (Chamomillia) şi să se convingă că rezultatul este

*Se întreabă şi cel mai simplu dintre cititori dacă este posibil vreodată ca amintirea energiei termice să încălzească o persoană căreia îi este frig? Dacă este capabilă numai amintirea energiei electrice care lumina camera ieri seară, să o facă şi astăzi în aceeaşi cameră, dar fără curent electric. Îşi poate imagina cineva dacă e posibil vreodată ca amintirea bombei de la Hiroshima să provoace explozia energiei atomice? Deci, cum este posibil ca materia care nu există deloc în "medicamentul homeopat" să întreţină şi să transporte amintirea "bioenergiei", şi ca urmare să fie capabilă să trateze?

Acestea ar trebui să se publice în revista Colegiului din Israel (Jounal of Irreproductible Results).

diferit de cel cu apă sau de medicamentul "figurativ". Şi n-a făcut-o! Iar când i-au adus argumentul că "deseori se întâmplă să nu poată nimeni altcineva să reproducă aceleaşi rezultate", a răspuns : "ne aflăm abia la începutul experimentelor şi să nu-mi cereţi toate răspunsurile acum, după un singur experiment". A repetat un lucru pe care îl spusese şi altă dată, adică ... "e posibil ca nici strănepoţii mei să nu reuşească să finalizeze experimentele pe care noi acum le-am început".

Ca urmare, homeopaţii nu sunt obiectivi când susţin că s-a rezolvat problema care există de la înfiinţarea homeopatiei, şi anume cea referitoare la natura puterii medicamentului dinamizat. După cum susţin ei, un medicament "se face cu atât mai puternic cu cât mai mari sunt diluţiile lui", ceea ce intră în contradicţie cu Legea lui Einstein (1897-1955) referitoare la masă şi energie, care are următoarea ecuaţie $E = mc^2$. Conform ecuaţiei, energia este direct proporţională cu masa (şi nu invers proporţională, aşa cum insistă homeopaţii cu privire la medicamentele lor), înmulţită cu viteza luminii la pătrat. Dar trebuie să existe şi masa, ca să fie produsă energia. Însă, cum la diluţiile mari ale medicamentelor lor nu mai există nici o moleculă din substanţa acestora, aşa cum recunosc şi ei, atunci produsul mc^2 va fi "0", adică energie zero, E = 0. În preparatele homeopate nu rămâne nici o urmă de substanţă după a 10-a dinamizare, la care cantitatea substanţei se calculează la 10 CH*.

* Acestă cantitate este 1/100 dintr-un gram la puterea a 10-a, adică: 1/100 000 000 000 000 000 000, cu 20 de zerouri! La puterea 30 cu 60 de zerouri! Şi la 200 cu 400 de zerouri! Încercaţi, vă rog, să citiţi un

Şi totuşi, ei cred în continuare – într-adevăr credinţă curioasă şi aceasta – că ies nişte unde electromagnetice prin frecarea medicamentului lor cu apă sau în râşniţa (bineînţeles, a unei materii inexistente, din aceste diluţii) şi de aici rezultă bioenergia care tratează. "Mister" şi acesta, aşa cum sunt şi atâtea altele. Dar ce rămâne din aceste unde în medicamentul lor, (bineînţeles), dacă aceste unde au existat vreodată, când şi cel care "le-a măsurat", profesorul Mpourkas, răspunzând la întrebările participanţilor la congres, a spus că medicamentul "se descarcă" singur ca o baterie ... şi, mai mult decât atât, nu rămâne nimic dacă este lăsat la soare. Şi cu medicamentele care rămân pe rafturile farmaciilor, ce se întâmplă? Nu se "depune" ceea ce s-a creat prin mişcarea dinamizării, "misterioasă" într-adevăr şi pentru ei înşişi, şi mare "paradox ştiinţific", putere a "nimicului" substanţei? – acea putere vindecătoare magică, aşa cum o caracteriza (af. 269) şi Hahnemann.

O astfel de putere e imposibil să fie naturală, bineînţeles. Sau nu este naturală, sau este în afara naturii, sau este supranaturală, sau paranaturală! Mai există ceva? ... Probabil că da! (vezi Capitolele 11, 12, 13).

3. Ce susţin homeopaţii că "tratează"?

Cu "nimicul" din substanţa medicamentului homeopat şi cu "zeroul puterii energetice", după legea

astfel de număr. Există şi numere cu mii de zerouri, când diluţia se face 1:50 000 ca primă putere. În 1881 fizicianul italian Amadeo Avogadro a dovedit că un gram-moleculă, adică greutatea moleculară a oricărei legături chimice sau element reprezentat în grame, conţine $2{,}4 \times 10^{23}$ molecule.

lui Einstein, homeopaţii susţin că tratează cam toate afecţiunile acute şi cronice!

Kent, cel mai mare teoretician al homeopatiei după Hahnemann (atât de mare încât se vorbeşte despre "homeopatia lui Kent"), a susţinut că tratează prin homeopatie toate bolile acute, oricât de grave sau de dureroase ar fi, inclusiv febrele de la septicemii, în câteva ore[1,3].

În cărţile lor, cei mai cunoscuţi homeopaţi îi lasă surprinşi pe cititori raportând un număr foarte mare de boli din specializările medicinii, în afara chirurgiei, pe care le tratează, dar unii, cu imaginaţia lor bogată, au curajul să facă şi asta. Deci ei spun că tratează: 1. Boli infecţioase; 2. Pleurite şi abcese pulmonare; 3. Colecistite şi litiaze colestatice; 4. Sindromul nefrotic, litiaza renală, glomerulonefrita; 5. Diabet zaharat, guşă, sindromul Cushing; 6. Artrite; 7. Lupus eritematos diseminat; 8. Chisturi ovariene; 9. Schizofrenie şi alte boli psihice; 10. Insuficienţă cardiacă şi ateroscleroză; 11. Leucemii acute şi cronice; 12. Boli venerice, herpesul organelor genitale, SIDA; 13. Diferite feluri de cancer; 14. Afecţiuni ale memoriei, ateroscleroza vaselor creierului; 16. Sindromul Down; 17. Sterilitate.

De acestea oricine rămâne uimit şi nu ştie ce să creadă mai întâi de toate: să fie naivitate? Să vorbească despre înşelătorie? Sau să fie iluzia experienţei?

În orice caz, recent a existat o hotărâre de condamnare a Consiliului Disciplinar al Colegiului Medicilor din Atena şi a Colegiului Naţional al Medicilor din Grecia împotriva unui "profesor" de homeopatie pentru că el susţinea că tratează SIDA. Este vorba de cel care a enunţat codul deontologic al

homeopatiei. (Justiţia a respins cererea lui de a i se restitui dreptul de a practica medicina, hotărâre cu numărul de înregistrare 4170 din 1996)

4. Concepţiile lor despre boală şi medicament

Cauzele bolilor, spunea Hahnemann, "nu sunt materiale, ci energetico-dinamice" ... sunt tulburări ale "puterii spirituale" care vitalizează corpul omului ... dar care nu pot fi interpretate, dovedind în felul acesta concepţia lui neîntemeiată despre patogeneza bolilor*. Dar aceste lucruri au fost înţelese până la un anumit punct de către Hahnemann, care a trăit până în 1843. Pe atunci Pasteur avea 21 de ani, iar Koch abia se năştea. Asta înseamnă că Hahnemann n-a apucat să fie informat despre noile criterii ştiinţifice ale bolilor, ci a rămas la concepţiile Evului Mediu referitoare la acestea. Dar şi Kent[1], deşi ulterior lui Hahnemann (1849-1916), explica: "Nu sunt bacteriile, microbii sau viruşii în sine responsabili pentru boli, ci dinamizarea din interiorul lor, am putea spune sufletul lor, pentru că se găsesc într-o stare dinamică şi prin urmare pot să aducă schimbări dinamico-energetice într-un organism sănătos care este predispus să fie atacat de aceşti factori nocivi"[1,3]. Şi Kent a completat: "bacilul tuberculozei nu cauzează TBC-ul – cum să vă spun – pentru că vine numai după ce boala se instalează în organism. Însă tradiţionaliştii interpretează greşit, considerând urmarea drept cauză[1,4]. Aceste aberaţii

* Homeopatia, este o practică care e lipsită de elementul fundamental al fiziopatologiei. Deci tratează pe ghicite... Oare cum? Şi cu ce?

sunt legi pentru homeopaţi. "Tratarea bacilului tuberculozei cu medicamente antituberculotice" folosite de medicina tradiţională "nu reprezintă pentru homeopaţi un tratament etiologic". Tratamentul etiologic pentru ei este "refacerea constituţiei care a fost afectată". Deci ei spun că "homeopatia stimulează şi întăreşte puterile energetice ale organismului, activând forţa interioară vitală pe care o eliberează organismul pentru a anihila influenţa factorilor nocivi ... aceasta este "*bioenergie* şi este imaterială". Aşadar, homeopaţii spun că medicamentul homeopat vine să redreseze ordinea şi să readucă sănătatea cu o putere "imaterială, misterioasă". Dar care este şi de unde izvorăşte această "putere spirituală, vindecătoare, magică" vom vedea puţin mai târziu.

Dificultatea pentru homeopaţi este reprezentată de afecţiunea sau boala care se află în spatele unui grup de simptome "asemănătoare". Deci ce diagnostic va pune homeopatul (care poate nici măcar să nu fie medic) în spatele, de exemplu, unui vertij cu ameţeală, greţuri sau vărsături, cu sau fără cefalee? Pentru că e posibil să fie vorba de o simplă migrenă alergică sau din cauza unei angiopatii, dar şi de o tumoră a creierului sau de altceva de la o mulţime de boli, dintre care unele necesită intervenţie chirurgicală. Oare homeopatul va ameliora doar simptomele (dacă reuşeşte şi asta) cu un preparat homeopat din cele care care influenţează numai tulburările neurovegetative şi angiocinetice? Şi cu bolnavul care suferă de altă afecţiune ce se întâmplă atunci? Dacă, de exemplu, simptomele au fost date de un cancer cerebral? În această situaţie, bolnavul se linişteşte că totul o să meargă bine, însă boala continuă şi el pierde un timp

preţios, timp în care ar fi putut să fie salvator dacă nu s-ar fi pierdut posibilitatea realizării unui tratament chirurgical. Şi astfel homeopatia devine periculoasă, creând o mulţime de drame. Multe cazuri de genul acesta[6,22] au fost publicate, raportându-se mai ales "bătălii" în instanţa de judecată din partea părinţilor care au întrerupt tratamentul, preferând homeopatia ca "tratament alternativ" în locul tratamentului clasic, de exemplu, insulina pentru diabetul zaharat sau chimioterapia pentru leucemie la copii[33] (adică ceva asemănător cu Martorii lui Iehova, care refuză transfuziile de sânge la copiii lor, chiar dacă aceştia au nevoie de ele). Există multe hotărâri de condamnări judecătoreşti pentru astfel de cazuri.

5. În faţa bolnavului

Homeopatul care nu este în mod obligatoriu şi medic trebuie să calculeze de fiecare dată exact la un bolnav felul şi tulburarea "puterii interioare vitale" ca să poată alege medicamentul cel mai potrivit al farmacologiei homeopate (Materia Medica) pentru fiecare caz, dintr-o mulţime cu simptome asemănătoare.

Dar acela care va aduce vindecarea este unul şi numai unul (niciodată două în acelaşi timp, af. 273), şi acesta cu dinamizare potrivită, proporţional cu felul, variaţia şi densitatea simptomelor. În caz contrar, nu se obţine rezultatul terapeutic dorit. Homeopatia este "monoterapie", adică foloseşte un singur medicament de fiecare dată, proporţional cu grupul de simptome ale bolnavului, medicament care poate să fie diferit

chiar şi pentru aceeaşi boală, dacă boala se prezintă cu o grupă diferită de simptome. Deci tratamentul este determinat (af. 235) de un astfel de grup sau de un grup diferit de simptome, şi nu de un diagnostic al bolii, aşa cum se cunoaşte în medicina ştiinţifică, adică evident după "simptomatologie"! Şi la acestea Hahnemann a dedicat un număr foarte mare din aforismele lui[1].

El susţinea că, pentru ca medicamentul homeopat să dea rezultate (af. 259), trebuie să fie îndepărtat din dieta şi din modul de viaţă a bolnavului orice lucru care ar putea să acţioneze medicamentos şi neutralizeze medicamentul homeopat sau să fie tulburată energia lui de către stimuli medicamentoşi eterogeni. Pentru că atunci, după cum explică Hahnemann, înălţându-se la un entuziasm poetic: "cele mai simple tonuri ale fluierului care, de la distanţă, în miezul nopţii tăcute, ar fi înălţat o inimă sensibilă la sentimente cereşti şi s-ar fi revărsat în entuziasm religios, nu se aud şi sunt fără sens când sunt înconjurate de ţipete extravagante şi zgomote ameţitoare ale zilei".

Adică trebuie să fie îndepărtat orice medicament al medicinii ştiinţifice, dar şi orice obstacol care influenţează nociv modul de viaţă (af. 260). Aceste lucruri, chiar dacă aici sunt menţionate pe scurt, în cartea lui Hahnemann ocupă două pagini şi este uimitor dacă există oameni care e posibil să le aplice. Când, mai ales, există "imitatori" ai lui care interzic mult mai multe lucruri. Din acestea rezultă uşor şi "argumentul" pe care îl invocă atât de uşor când nu apare rezultatul pe care "l-au prevăzut cu convingere absolută"!

Studiul simptomelor şi istoricul bolii reprezintă pentru homeopaţi consultaţia bolnavului. Nici nu intră în discuţie examinarea corpului atât la Hahnemann, cât şi la Kent. Însă urmaşii lor, fiind medici, menţionează câteva examene de laborator, dar totuşi diagnosticul este pus pe baza "nuanţelor" simptomelor având drept conducător "boala medicamentoasă a asemănărilor". Cei mai recenţi dau o oarecare importanţă şi examinării corporale a bolnavului. "Dar atât studiul de laborator, cât şi examinarea corpului pacientului, nu pot să-l conducă pe medicul homeopat la medicamentul pe care îl va prescrie, pentru că nici una dintre acestea nu înregistrează parametrii bolii pentru alegerea medicamentului homeopat"[33]. Ca urmare, chiar şi un medic de clinică bine instruit, cu timpul, se face din ce în ce mai ineficient pentru practicarea medicinii clasice. Deoarece prin natura situaţiei nu-i mai este de folos medicina clasică pentru diagnosticul şi tratamentul homeopat. Astfel, medicul se detaşează de medicina clasică.

Situaţia devine mult mai grea pentru alegerea medicamentului potrivit când este vorba de mai multe boli ale căror manifestări încep cu aceleaşi simptome sau cu simptome asemănătoare, ca de exemplu, diferite viroze. Toate încep aproximativ cu aceleaşi simptome. Simptomele sunt doar posibilităţi, care pot să existe cu intensitate şi frecvenţă mai mari sau mai mici, fără ca din această varietate să rezulte o boală diferită. Dar homeopatul are datoria ca de fiecare dată să pună un diagnostic diferit pentru fiecare astfel de grup şi să aleagă un medicament diferit de fiecare dată. Adică homeopatia, care afirmă că priveşte omul

"în totalitate"*, este influenţată de ciudăţeniile simptomelor, iar homeopatul e obligat să pună un diagnostic nou de fiecare dată când în evoluţia bolii se modifică vreuna dintre simptome, lucru care se întâmplă des şi de multe ori foarte rapid. Şi el are datoria să schimbe de fiecare dată medicamentul, care trebuie să fie întotdeauna "unul şi numai unul" şi trebuie să potrivească variaţia acestor simptome cu cele ale medicamentului cu "afecţiune similară" ("boală farmaceutică asemănătoare"). În caz contrar, nu va exista nici un rezultat. Şi cu "dinamizarea" corespunzătoare şi diferită de fiecare dată. În caz contrar, iarăşi nu va exista "continuitate" şi nu va apare rezultatul vindecător.

Dar cum să potrivească cineva simptomele unui pacient cu cele, de exemplu, 294 ale celui care are o "afecţiune asemănătoare". Arsenicum Album, atâtea câte a enumerat Hahnemann în 1818, au ajuns la 431 în 1824, apoi la 655 şi ulterior, alţii au ajuns la 1231 de simptome? Când mai ales la "probe", după G. Vithoulkas, "descrierea fiecărui simptom trebuie să cuprindă totul, cu amănunte demonstrative şi poetice, şi cu subtilitatea romancieră a trăirii foarte personale".

Oare le descurcă el? La această procedură complexă se pierde mult timp pentru amănunte şi pedanterie (af. 89-90), "ca să simtă bolnavul că medicul este într-adevăr interesat de el"arătând, după

*Ca pe ceva total, adică – aşa cum scriu homeopaţii – "corp, raţiune şi suflet" în acelaşi timp[8] şi pe trei nivele: (a) trupesc, (b) intelectual, (c) sentimental. Altfel exprimat: a) trupesc, b) sentimental sau sufletesc, c) intelectual sau raţional[8]. În general se constată o confuzie între sentimental şi emoţional, precum şi între intelectual sau raţional şi spiritual. În orice caz, după cum cred ei, "la aceste trei nivele se manifestă bioenergia puterii universale sau cosmice".

Kent (paragraful 26), şi o întristare corespunzătoare cu cea a bolnavului pentru că bolnavul se va gândi atunci: "Acest medic poate să mă înţeleagă." Kent adaugă faptul că şi Hahnemann a folosit această metodă pentru terapia psihopatiei deoarece creează "o legătură de simpatie", bineînţeles nu "de dragoste", ci ca o metodă tehnică. Însă tocmai acesta este lucrul care impresionează şi "cântăreşte" în aprecierea bolnavului faţă de vindecătorul homeopat, adică atenţia cu care îl ascultă. Şi atunci se ataşează de el cu o "evlavie religioasă" de invidiat!? Iar ceea ce spune vindecătorul lui reprezintă "un sfat de cinste", este "lege" şi aceasta este respectată cu sfinţenie. Acest lucru este simţit de cineva (un medic) când un astfel de bolnav apelează la un medic al medicinii tradiţionale "ortodoxe". Atunci cu greu se evită încurcătura, mai ales dacă situaţia este stringentă sau dacă este vorba de ceva urgent care nu suferă amânare sau eventual dacă este ameninţată viaţa bolnavului.

Să mă iertaţi că o să vă spun acestea, dar pentru astfel de situaţii medicul "antipatic"* alopat este bine să aibă o declaraţie semnată de bolnav pentru negarea acceptării ajutorului medical, ca să nu fie tras la răspundere medicul pentru că nu a dat ajutorul medical necesar.

Dar să revenim la viroze. Viroza este şi o simplă răceală sau o mononucleoză infecţioasă sau gripă sau multe dintre hepatitele B şi C, precum şi

*Medicina ştiinţifică, în afară de "medicina alopată" (bineînţeles, spus cu subestimare) este caracterizată şi ca "cealaltă medicină" (cu distincţie faţă de homeopatie) şi ca "anti-afecţiuni", deoarece foloseşte medicamente contrarii, de exemplu: antiinflamatorii, antidiabetice, antimicrobiene, antifebrile, antitusive, antihipertensive, etc.[15,38]

altele, cele mai multe dintre ele periculoase. Viroza este şi cauză pentru SIDA. Toate încep ca afecţiuni acute, în general cu simptomele principale cunoscute. Homeopaţii afirmă că tratează afecţiunile acute în câteva ore şi cu atât mai repede, eficient şi definitiv, cu cât mai devreme începe tratamentul. Deci care să fie singurul şi unicul medicament care să vindece toate acestea? Cine afirmă aşa ceva în mod sigur nu spune adevărul! Dar să presupunem că s-a întârziat într-un fel începerea tratamentului şi viroza a luat direcţia unei gripe. Gripa se manifestă cu o largă varietate de simptome ca număr, intensitate şi calitate. Medicul care aparţine medicinii tradiţionale sau ortodoxe sau ştiinţifice, va aplica cel mai probabil un tratament simptomatic şi patogenic, care depinde de indicaţii sau chiar nimic, în afară de puţin antipiretic. Dar homeopatul este dator să acţioneze într-un mod mult mai diferit. El se va preocupa de amănuntele simptomelor şi le va încadra într-una din cele "şase grupe de simptome ale gripei". Această procedură se face deoarece homeopatia are şase diagnostice de gripă. Pentru fiecare există şi un medicament special ca fiind cel mai potrivit pentru acea grupă de simptome. Pentru a fi acoperite toate diagnosticele va fi necesar ca "homeopatul să cunoască bine cincizeci de astfel de descrieri", aşa cum scrie în cartea lui fondatorul homeopatiei din Grecia, G. Vithoulkas[3], care nici măcar nu este medic. Aceste câteva cuvinte au fost menţionate cu privire la ceea ce consideră homeopatia în legătură cu cele mai simple dintre afecţiunile acute, aşa cum sunt în general virozele obişnuite.

5.1 Ce cred homeopaţii despre afecţiunile cronice?

Referitor la acestea, homeopaţii acceptă teoria lui Hahnemann, cea ale "maladiilor"[3,4], care sunt următoarele trei:

1) "Psoriazis", care este şi cea mai veche. Aceasta s-a dezvoltat, după cum susţin ei, din generaţie în generaţie (af. 81), ereditar, din cauza tratamentului "inadmisibil" al medicinii clasice, care tratează în mod "greşit" crustele psoriazisului. Mai ales după Kent[1,3,4], fiecare dintre noi este "psoriatic" ... şi o infecţie nouă vine cu fiecare copil care se naşte. Psoriazisul care s-a transmis deja ereditar este generatorul tuturor afecţiunilor cronice (aforismul 284 al lui Hahnemann). Psoriazisul distruge şi este cauza fiecărei boli infecţioase şi a 7/8 din afecţiunile cronice, după Hahnemann, de la el provin: epilepsia, psihopatia, bolile incurabile, neoplasmele, tuberculoza, ulcerele, furunculii, cardiopatiile, etc. Dacă nu ar avea psoriazis, spun ei, omul n-ar avea nici următoarele două maladii cronice: sifilitică şi hepatică[33].
2) Maladia "sifilitică" este mai recentă. Însă şi aceasta a fost creată – cum spun ei – prin oprimarea "afecţiunii diferite" a ulcerului sifilitc la piele, la organele sexuale şi la cavitatea bucală, determinând afectarea organelor vitale ale corpului omenesc,

astfel încât să creeze afecţiunile cronice ale acestei grupe de maladii.

3) Maladia "gonoreică" sau "hepatică" a apărut, după cum afirmă ei, tot din cauza tratamentului dăunător al medicinii tradiţionale, care este responsabilă de afecţiunile mai grave ale constituţiei omeneşti, de "tulburarea puterii interioare vitale" şi de apariţia afecţiunilor cronice a organelor vitale ale omului. Şi aceasta datorită modului de tratament al medicinii tradiţionale sau, aşa cum o numesc ei, "alopată", sau tratarea antipatică = neacceptată de homeopaţi a condiloamelor. Dar şi despre SIDA, scriu ei[8], tot medicina tradiţională, alopată, este vinovată, întrucât tratează cu antibiotice manifestările pielii, a gonoreii şi sifilisului, şi nu virusul HIV, aşa cum ştie astăzi şi un copil mic*.

Pentru homeopaţi, medicina ştiinţifică sau clasică, a afecţiunilor, sau ortodoxă**, este vinovată de apariţia maladiilor şi afecţiunilor cronice. Pentru a le trata pe toate acestea, homeopatul trebuie să urmărească traseul invers al apariţiei lor, practicând mecanismul de feedback. Adică să trateze mai întâi cu

*Se întreabă cineva de ce n-au existat reacţii faţă de toate aceste lucruri paradoxale şi complet neştiinţifice, pe care şi homeopaţii recenţi le acceptă ca sfaturi sfinte. Cu puţin timp înainte, profesorul de dermatologie şi boli venerice din Atena, I. Stratigos, şi colaboratorul lui, Ant. Vereltzidis, m-au informat că au avut internaţi patru pacienţi cu o boală periculoasă, pemfigus, pe care îi aveau sub supraveghere şi starea lor era controlată. Aceşti bolnavi au ajuns pe mâinile homeopaţilor şi deja doi dintre ei au decedat.

** cea corectă, şi acceptată

medicamentele homeopate, care sunt împotriva psoriazisului, sifilisului şi bolilor hepatice, afecţiunile cronice ale organelor vitale (ficat, inimă, creier, rinichi, etc.), iar când va reuşi acest lucru, atunci vor reapare, după cum cred ei, de exemplu, sindromul artritic, care a fost înaintea lor. Mare dovadă că,după spusele lor, "totul merge bine"! Deci atunci se vor ocupa şi cu tratarea sindromului artritic, după a cărui rezolvare reuşită, va reapare boala iniţială a pielii sau furunculul (placardul eritematos cu crustele superficiale albe ale psoriazisului sau ulceraţia sifilitică sau condiloamele), aşa că pe urmă să se ocupe şi cu tratamentul acestora. După legea lui Hering (1800-1880), "tatăl homeopatiei americane", simptomele dispar: a) dinăuntru înspre înafară; b) de sus în jos; c) de la cele mai importante la cele mai puţin importante, în ordine inversă faţă de cea în care au apărut*.

Există şi un element de morală, după Winer[33], la modul în care priveau psoriazisul Hahnemann şi urmaşii lui, insinuând că este o manifestare simbolică a păcatului originar[4,33]. Dar iată o întrebare logică care reiese din acestea: Dacă tratamentul homeopat este "în totalitate" şi se realizează la trei nivele, corp, suflet şi spirit, ce face pentru tratarea păcatului originar, astfel încât şi aceasta să fie... "totală",... "definitivă şi completă", ca să nu mai apară... psoriazisul?

* Cei mai recenţi homeopaţi explică maladiile ca pe o "dispoziţie dăunătoare", fără ca prin aceasta să se înţeleagă dispoziţie interioară sau constituţie, ci "energia internă vitală tulburată", care reprezintă pentru ei boala.

În orice caz, toată această procedură este lungă şi costisitoare. Dar este şi periculoasă când cineva opreşte medicina ştiinţifică pentru o afecţiune cronică a unui organ vital, predându-se homeopatiei.

Toată această teorie a maladiilor, în afară de faptul că este greşită, este şi complet neştiinţifică când atât de ilogic desconsideră patogeneza bolilor dovedită ştiinţific, îndeosebi a celor infecţioase. Kent consideră studiul medicinii tradiţionale asupra etiologiei bolilor ca pe "o farsă minunată". Dar Ambrosios Bierce, la începutul secolului al 20-lea, caracteriza homeopatia ca fiind "umoristul" profesiei medicale[45]! Este surprinzătoare încăpăţânarea celor mai noi dintre homeopaţi în a persista cu "teoria" lui Hahnemann. Oare ei nu studiază deloc evoluţia ştiinţelor? Sau această teorie le-a rămas idee fixă?

Probabil de aceea refuză să asculte şi să recunoască progresele, de exemplu, ale biologiei moleculare sau acţiunea antibioticelor cu kitarokinele (proteine speciale) care intervin una după cealaltă şi mai ales în câteva secunde, stimulând o serie de reacţii pentru distrugerea microbilor, noţiuni şi cunoştinţe de neconceput pe vremea lui Hahnemann. Dar este de neînţeles şi faptul că nu vor să-şi actualizeze cunoştinţele despre acestea, precum şi despre acţiunea obiectivă şi măsurabilă a unei mulţimi de substanţe medicamentoase recent descoperite, rămânând la concepţia perfect "aeriană" despre acţiunea "spirituală" a medicamentelor lor, în mod ştiinţific inadmisibilă*. Mai ales, ei propun ca G. Vithoulkas,

*Într-adevăr, în homeopatie se rămâne la concepţiile lui Hahnemann, concepţii ale Evului Mediu pentru medicină. Încăpăţânarea homeopaţilor în legătură cu aceste lucruri este cea a "oamenilor înguşti la

care nici măcar nu este medic, să fie un "nou model" în ce priveşte aplicarea tratamentului, "ca şi cum ar fi vorba de un creator de modă[8]."

Ciudăţeniile şi paradoxurile lor nu se limitează numai la acestea, ci răstoarnă logica cauzei şi a efectului, aşezând în locul cauzei patogene predispoziţia sau sensibilitatea drept cauză de producere (de exemplu, în cazul TBC sau SIDA). Ori nu este ilogică opoziţia lor faţă de vaccinările preventive când, după cum susţin ei, prin vaccinări se împiedică funcţia sistemului imun al organismului? Sau când aruncă vina asupra vaccinurilor care s-au făcut în trecutul foarte îndepărtat pentru afecţiunile cronice?

6. Acţiunea "medicamentului" homeopat

Aceasta se manifestă când, după cum spun ei, se reuşeşte continuitatea medicamentului dinamizat cu frecvenţa tulburării puterii interne vitale a organismului. De aceea se acordă atenţie maximă pentru a se estima cu exactitate lungimea de undă a tulburărilor interne şi să se găsească această "putere" corespunzătoare a medicamentului homeopat, însă să rezulte continuitatea dorită, iar medicamentul este întotdeauna *unul*. Dacă, de exemplu, nu se reuşeşte gradul de diluţie a medicamentului, va trebui căutată altă diluţie, cu cea mai potrivită dinamizare, şi mai ales acea diluţie care provoacă boala medicamentoasă cu un grad puţin mai mare decât gravitatea bolii, pe

minte", adică a oamenilor care, după cum se spune, nu-şi schimbă părerea pentru nimic în lume.

care homeopatul este chemat să o trateze, aşa încât abia să o depăşească pentru a o anihila[1]. În caz contrar, nu se va obţine rezultatul dorit. Însă şi tulburarea puterii vitale se schimbă des şi foarte repede. Deci această lucrare cere o capabilitate deosebită şi este de mirare dacă, într-adevăr, o poate avea un om vindecător, care e posibil nici să nu fie medic! Sau dacă în ziua de azi aşteaptă (acest vindecător) de la un calculator să-i dea "pliculeţul" magic de tratament!

Dar iată că se poate face (după cum susţin ei) această continuitate acelor două puteri vitale, una a constituţiei tulburate a organismului cu cealaltă, a medicamentului homeopat dinamizat. Şi atunci apare exaltarea simptomelor care alcătuiesc, după ei, "criteriul negreşit" că în curând va urma eliberarea de boală şi vindecarea completă şi definitivă. Însă această exaltare sau "criză terapeutică" (cum o numesc ei)se poate – şi după ei – să fie foarte intensă astfel încât să provoace până şi infarct sau altfel spus să ameninţe viaţa omului, chiar să fie fatală... Totuşi (completează Winer în cartea lui), ... "Vithoulkas menţionează în legătură cu aceasta că a văzut peste treizeci de mii de cazuri, iar dintre ele nu a existat nici unul la care să fi fost fatală mişcarea simptomelor din sfera inteligibilă în cea corporală"[33].

Însă mulţi dintre cei care scriu cărţi popularizate despre homeopatie susţin că aceasta "nu este dăunătoare", ci este "complet sigură". Dar Kent avea alt punct de vedere. El spunea că: "dacă medicamentele noastre n-ar fi fost destul de puternice ca să omoare un om, atunci n-ar fi fost destul de puternice ca să trateze un bolnav. E bine

să înţelegeţi că reacţiile puternice reprezintă o adevărată lamă cu două tăişuri ... sunt mijloace care pot să provoace nu doar un mare bine, ci şi un mare rău"[1].

Hahnemann scrie în aforismul lui 276: "Dozele foarte mari (vrea să spună cele mai mari diluţii) ale medicamentului homeopat ales corect provoacă regulat mari nenorociri, şi nu rareori pun în pericol viaţa bolnavului".

Din acestea iese în evidenţă şi neînţelegerea dintre homeopaţi referitoare la cât de periculoase sunt sau nu sunt medicamentele folosite de ei.*

6.1 Neregularităţi şi abateri de la disciplină în ceea ce priveşte "medicamentul"

Hahnemann vorbea încă de pe atunci despre domnitorii noii secte, "mulatrii" care lenevesc şi exploatează homeopatia, care dau chiar şi

*Ordinul Consiliului Comunităţii Europene nr. 92-73 stabileşte că: "Medicamentul homeopat trebuie să conţină mai puţin de 1 la 100 din doza cea mai mică care se poate folosi în medicina tradiţională". Dar această cantitate nu poate să provoace nici o acţiune farmaceutică, iar prin dinamizarea substanţei "0" la cele mai mari diluţii, se face o fantomă a puterii energetice externe, putere de la care se aşteaptă vindecarea oamenilor bolnavi. Dar cine este oare cel mai naiv? Pe preparatele lor există numai numele substanţei scris în latină, fără nici o posibilitate de verificare a compoziţiei, pentru că se prepară în particular sau se importă ca simple mărfuri, şi nu ca medicamente. De asemenea, nimeni nu cere dovada eficacităţii preparatelor homeopate şi nici nu se prescriu indicaţii terapeutice pentru aceste preparate. Conform ordonanţei UE, homeopaţii sunt obligaţi să scrie pe preparatele lor: "Medicament fără indicaţii terapeutice", lucru care nu este respectat de către homeopaţi.

Se observă că ordonanţa UE priveşte circulaţia "produsului medicamentos homeopat" ca o marfă, fără să se pună în aplicare legislaţia existentă pentru medicamente.

medicamentul figurativ (af. 278) şi nu fac ei înşişi testele care trebuie, ci le încredinţează unor indivizi nesemnificativi care au fost plătiţi şi de aceea rezultatele eşuează (af. 148), când mai ales nu prepară medicamentul cu mâinile lor, ci cu mijloace mecanizate, folosindu-le în doze mari (adică diluţii mari) pentru că se grăbesc să obţină rapid un rezultat.

"Atunci provoacă des şi regulat mari nenorociri, punând în pericol viaţa bolnavului" (af. 276). Şi completează că, atunci când ei eşuează, se consolează uşor pentru inutilitatea medicamentelor homeopate prin aplicarea mijloacelor de tratamente alopate (af. 148). Acestea le scria el în cartea lui clasică[1]. Aceste lucruri fac parte din experienţa noastră zilnică, a tuturor, pentru că se întâmplă să vedem şi astfel de bolnavi[**].

**Durerea de gât [a unei vechi paciente de-ale mele pe care de mulţi ani n-am mai văzut-o] şi pe urmă febra împreună cu toate celelalte simptome, au determinat ... medicul homeopat să-i administreze Bryonia. După soţul ei, "farmacistul" a pus nişte mingiuţe într-un lichid – alţii le stropesc – şi a predat "medicamentul". După câteva zile, medicul homeopat a schimbat tratamentul ... şi a prescris antibioticul medicinii "alopate" AMOXIL, 500 g la fiecare 8 ore şi antipiretic ... paracetamol 1-2 tablete de fiecare dată, pe care dorea să le ia.

Dar asta nu e homeopatie, "am protestat" în faţa bolnavei, când la miezul nopţii de 22.05.1996 ... nu îl găsea pe homeopatul ei şi cu febra de 39,8° şi-a reamintit de vechiul ei medic ... "alopatul"! O cunoşteam de mulţi ani. Avea multe "neurovegetative". Aproape niciodată nu i-am dat un medicament specific, în afară de puţin INDERAL pentru tahicardie sinusală. Dar i-a fost frică de medicamente, probabil le voia pe cele "nevinovate", pe cele "naturale", "neindustrializate". Am stat de vorbă şi după consultaţia negativă pentru semne obiective, am întrerupt toate "medicamentele" şi am lăsat-o să ia doar două pastile de paracetamol ... din cele pe care i le-a dat homeopatul. Am avut multe semne de întrebare la plecarea pacientei cu privire la "homeopat".

Dimineaţa femeia a fost afebrilă, iar analizele de laborator negative. După mai multe zile fără febră, cu 36,4°, 36,6°, insista să afle cum s-a întâmplat acest lucru?

Homeopaţii nu sunt potriviţi să aplice medicina clasică pentru că homeopatia nu are fiziopatologie şi nici alte specializări, de exemplu, nu există pediatrie homeopată, cardiologie homeopată, etc. *Aproape toţi homeopaţii ignoră uriaşul obiect al cunoaşterii fiecărei specializări a medicinii tradiţionale pentru că nu îl consideră necesar. Deci nu sunt în stare să înfrunte afecţiunile cronice ale organismului uman pentru că nici nu sunt capabili să le studieze şi să le depăşească. Dar şi cei care le-au studiat, nu pot să le aplice. Aşa cum este de neconceput să urmeze cineva medicina ştiinţifică şi să administreze preparate homeopate, la fel este de neconceput şi situaţia inversă.*

Dar pentru toate eşecurile lor există scăpare şi "vinovat este bolnavul care n-a colaborat cum trebuie sau a încălcat recomandările lor" (af. 253, 255). Însă sunt vinovaţi şi "vindecătorii homeopaţi nepricepuţi" când, după cum scrie Kent în cuvântul înainte al cărţii lui[1], "cam toate dogmele homeopatiei au fost denaturate de mulţi susţinători şi iubitori consacraţi ai ei" şi nu numai[33]. Pentru că, aşa cum spusese Hahnemann de la început: "Experienţa vă va aduce în contact cu o parte dintre homeopaţii nepricepuţi, iar când se întâmplă vreun eşec, acesta este din cauza medicului şi nu a legii". *Kent, referindu-se la aforismul 20 al lui Hahnemann, subliniază: "Trebuie să-i fie ruşine homeopatiei pentru că farmaciile homeopate recomandă atâtea medicamente pentru o*

Mi-a permis să-i răspund cu palparea, explicându-i că şi un simplu contact cu mâna, "atingerea" şi "atacul" mâinilor, sunt folosite ca "putere energetică vindecătoare" de către homeopaţi.

boală sau alta fără să fi fost cercetate proprietăţile lor". Dar însuşi Hahnemann, "chimist perfect şi alchimist", după Vithoulkas[3], n-a ocolit greşelile. Mai ales, după Winer, "a comis o serioasă eroare ştiinţifică pentru că a comunicat descoperirea unei noi reacţii chimice care, atunci când a fost analizată, s-a constatat că a fost un simplu bor". În altă situaţie, a făcut public un medicament secret, care putea să fie cumpărat de cineva la un preţ stabilit (probabil foarte mare) însă în final secretul s-a dovedit a fi folosirea Bryoniei pentru scarlatină... Modul în care i-a făcut reclamă, a concluzionat Winer[33], a creat probleme pentru reputaţia homeopatiei.

În ce priveşte borul, admiratorii lui Hahnemann i-au divinizat sinceritatea în cursul celui de-al 9-lea Congres Naţional Elen de Homeopatie din 1993, pentru că şi-a mărturisit greşeala[44]. Dar referindu-se la publicaţiile lui, la trei reviste de ştiinţă, au dezvăluit că şi în acestea a prezentat o sare necunoscută, Alkali Pneum (sarea alcalină a spiritului) care, în afară de preţul foarte mare la care se vindea şi de care s-au plâns foarte mult farmaciştii, s-a dovedit a fi borul, mai precis, natriu tetraboric, un mineral necolorat, corp solid cristalin care se diluează uşor în apă şi nimic mai mult[44].

7. Rezultatele lor terapeutice

Este vorba de experienţele lor personale, impresiile lor subiective sau prezentări şi autosugestii ale pacienţilor lor, sau de acţiunea medicamentului figurativ sau fenomenul Placebo, pentru că:

1. Multe dintre afecţiunile sau situaţiile morbide la care au rezultate bune homeopaţii sunt acelea care se "tratează de la sine".
2. La afecţiunile psihosomatice sau nevrotice, simptomele dispar de la bolnav cu timpul până la 75%. Pentru astfel de afecţiuni, homeopatia are multe succese numai prin autosugestie, graţie şi atenţiei excesive cu care îşi ascultă pacientul şi îi câştigă încrederea, lucru pentru care merită toată lauda. Cu cât mai mult cu cât noi, adepţii medicinii clasice, ne îndepărtăm de colaborarea încrederii cu conştiinţa, adică a bolnavului cu medicul, lăsând astfel mult spaţiu de manevră homeopatiei. Responsabilitatea şi vinovăţia noastre pentru acestea sunt foarte mari!
3. *"Medicamentul figurativ, Placebo sau fals" la o mare varietate a afecţiunilor şi diferitelor stări patologice de natură funcţională, aduce rezultatul dorit până la 40%, deseori, mult mai rapid decât medicamentul normal. Acţionează autosugestiv, iar medicina clasică consideră că astfel se face efectul medicamentului homeopat. Dar nu trebuie să se obosească cineva în legătură cu aceasta când, până şi homeopatul Winer[33] scrie în cartea lui: "Homeopatul are posibilitatea să profite de metoda homeopată prin fenomenul Placebo."*

Kent[1] *(paragraful 16) pentru a evita să dea un medicament homeopat asemănător, a dat unui pacient de-al său medicamentul Placebo, iar la sfârşitul săptămânii, pacientul se simţea mai bine. Despre alt bolnav scrie: "În final, l-am liniştit, i-am dat Placebo şi l-am asigurat că se va simţi mai bine. Timp de 6-7 săptămâni a luat Placebo, iar starea lui s-a îmbunătăţit semnificativ". Iar în paragraful 150 spune: "Veţi întâlni pacienţi care vă vor vizita pentru orice amănunt, puteţi din când în când să le daţi Placebo, adică nişte pliculeţe de zahăr şi veţi rămâne surprinşi când vă vor spune: "Doctore, afecţiunea s-a vindecat foarte bine".*

Aşadar, după Winer[33], homeopaţii folosesc conştient fenomenul Placebo şi Winer continuă (P. 158-161): "Am putea spune că Placebo este cel mai important medicament care s-a descoperit vreodată în medicină*."

8. Din bibliografia homeopatiei

Homeopaţii, pentru a contrazice teoria referitoare la Placebo (medicamentul figurativ), raportează două experimente oarbe ale terapiei sindromului diareic la copii şi nou-născuţi, care s-a realizat în Nicaragua în Iulie 1991.

Însă argumentul este insuficient pentru că un sindrom diareic la copii şi nou-născuţi din cauza anotimpului şi acut este o tulburare autolimitată la un

*Există şi partea morală a acestui subiect, când medicul prescrie Placebo fără acordul pacientului. Acest lucru, după Bock, se consideră înşelăciune şi în acelaşi timp interzice pacientului dreptul cunoaşterii autovindecării.

regim şi mai ales la un interval de timp posibil mai scurt decât ar putea să acţioneze orice medicament. Ceva asemănător se poate spune şi despre celălalt argument, cel al astmului bronşic, care nu mai supără bolnavul când este îndepărtat de factorul alergiei şi în general fără tratament. Dar şi modul în care pun diagnosticul de astm lasă multe semne de întrebare dacă diagnosticul este stabilit numai de ei. Pentru că doar nişte simptome, cum ar fi, de exemplu, o respiraţie cu wheezing nu înseamnă neapărat astm bronşic. Dar dacă se pune uşor pe seama apariţiei unui simptom, diagnosticul de afecţiune cu dificultăţi la tratarea ei, la dispariţia acestui simptom, boala e vindecată pentru ei. Şi nu sunt rare astfel de cazuri, mai ales cu pacienţii care sunt uşor de convins, şi atunci reclama merge înainte, dar bazată pe evenimente ireale.

Deci, din concluzia unui astfel de studiu al lor, prin care homeopaţii au încercat să respingă argumentul medicamentului homeopat ca fiind figurativ (Placebo), a rezultat indiciul susţinerii ideii că acţiunea medicamentului figurativ explică în întregime comportamentul clinic al medicamentului homeopat"[12]. Adică acceptă faptul că ideea medicamentului figurativ explică acţiunea clinică a medicamentului homeopat, dar nu complet, lucru care nu este în favoarea lor ca argument. Dar iată ceva mai mult!

Societatea Elenă de Homeopatie, în scrisoarea sa către Colegiul Medicilor din Atena, cu numărul de înregistrare 15 / 30.04.1997, menţionează că "există în momentul de faţă 455 de experimente şi 107 lucrări clinice [doar atâtea?] referitoare la homeopatie care

sunt la dispoziția oricui este interesat de dovezi științifice. Este curioasă, probabil, întâmplarea, dar în bibliografie există un articol din Februarie 1991 care analizează același număr de 107 lucrări ale homeopatie[13] care satisfac numai niște criterii minime pe care cercetătorii au reușit să le adune după eforturi substanțiale timp de 3 ani. Evaluarea în care se vede favorizarea homeopatiei subliniază următoarele:

1. Dintre aceste 107 lucrări, aproximativ jumătate se refereau la un număr foarte mic de situații, cel mult 25. Cele mai multe s-au publicat în revistele "metodei terapeutice alternative" și numai 10 dintre acestea în revistele medicinii clasice.
2. Cele mai multe lucrări ale acestei retrospective au fost caracterizate printr-o calitate foarte scăzută sau chiar inexistentă a cunoașterii metodologiei de cercetare.
3. Elementele rezultatelor nu au fost suficiente pentru niște concluzii definitive, deoarece, în plus, a fost greu să fie constatată predilecția favorabilă pentru homeopatie a rezultatelor acestor lucrări.
4. De asemenea, s-a constatat inexistența cerinței minime pentru valorificarea rezultatelor după elemente obiective doveditoare, adică acceptă a fi corectă și neinfluențată aplicarea metodelor de cercetare științifică cu perspective, nu studii (învechite, depășite), cu experimentul dublu orb, cu repetarea și aplicarea clinică nedisimulată în practică[13,64].

La o privire mai generală asupra bibliografiei homeopate, rezultă că: nu există studii clinice reprezentative care să arate că homeopatia oferă ceva mai mult decât un medicament figurativ sau Placebo. Cu alte cuvinte, studii cu care atunci când se repetă, să fie confirmate rezultatele bune ale homeopatiei[48]. Și ei repetă cunoscutul, dar ilogicul ... "Noi vedem rezultatele, deci homeopatia are atribuții și trebuie acceptată de medicina științifică și recunoscută de stat". Dar mai există și informații despre cum se realizează unele dintre lucrările lor în mod rapid[49]. Bineînțeles, marea întrebare care rezultă de pe urma evenimentelor este:

9. Este homeopatia știință medicală?

O teorie se dovedește și devine știință sau rămâne teorie nedovedită care urmează să se dovedească. Alteori este respinsă ca fiind imposibil de dovedit. Hahnemann a creat teoria bazându-se pe autosugestia lui în legătură cu "asemănarea" și "dinamizarea", care și pentru homeopați rămâne un mister și un mare paradox științific, oricum nedovedit.

Știința este cunoașterea a ceea ce poate fi cunoscut prin observații și experimente. Medicina, ca știință exactă, trebuie să fie subordonată unor accepțiuni cum sunt următoarele: a) existența reală a datelor; b) simțuri naturale care dau o concepție credibilă universului natural existent; c) efectele observabile ale evenimentelor naturale au cauze; d) sunt valabile regulile rațiunii și ale cuvântului corect.

Când lipseşte chiar şi una dintre ele, nu se mai poate vorbi de o ştiinţă exactă.

Pentru ştiinţele exacte există şi nişte limite. Principala limită o reprezintă evenimentele care pot fi numărate. O altă limită importantă este cercetarea modului şi nu a scopului fenomenelor naturale[14]. Altfel se poate să fie vorba de sofism, considerând adevărul căutat drept adevăr dovedit.

Deci homeopatia nu satisface aceste cerinţe ale ştiinţelor exacte şi, ca urmare, nu poate fi caracterizată nici ca ştiinţă exactă, nici ca ştiinţă medicală.

Dovada pentru absenţa caracterului ştiinţific al homeopatiei este oferită de homeopaţi şi mai ales în modul cel mai oficial.

În timpul "războiului civil" dintre ei, când au izbucnit scandalurile împotriva lui Spyros Diamandidis*, au făcut o declaraţie splendid de revelatoare care s-a publicat în revista lor, "Medicina homeopată" (nr. 12, Martie-Iulie, 1995), cu titlul "Să spunem lucrurilor pe nume". Paragraful 3 din acest articol conţine cuvânt cu cuvânt următoarele:

"3. De unele mijloace de informare în masă medicul Spyros Diamandidis a fost caracterizat ca profesor al medicinii homeopate. Avem datoria să informăm publicul că un astfel de titlu nu există pentru că în nici o ţară, cel puţin a lumii dezvoltate,

*Pentru acestea s-a implicat şi justiţia. Şi deja există referatul foarte amănunţit al procurorului adjunct Emmanuil Agelis din 28.05.1996 către şeful primei instanţe din Atena. În acesta sunt menţionate opt infracţiuni penale. Pentru "vătămare corporală repetată a minorilor", prin hotărârea 41159 / 1997 a primei instanţe din Atena, la 23.05.1997 a fost condamnat la închisoare pentru trei ani fără drept de recurs.

Cu crezurile lui metafizice s-a ocupat Sfântul Sinod al Bisericii Elene şi mitropoliţii.

homeopatia nu există ca specializare oficială a medicinii universitare de stat. Deci orice referire la astfel de titluri este complet falsă, indiferent de cine e făcută."

Asta declară "homeopatia" în articolul ei! E vorba de o mărturisire care dezminte afirmaţiile în legătură cu aşa-zisa acceptare internaţională a homeopatiei şi, în mod nefast, după o astfel de "acceptare", acum cer recunoaşterea de la statul Grec.

De asemenea, este interesant şi faptul că, în afară de aceste lucruri care se spun, realitatea dezminte şi multe altele, de exemplu, în legătură cu universităţi, facultăţi, colegii şi spitale de homeopatie din lume. Un bun exemplu este ceea ce s-a întâmplat în SUA. Winer[33], în cartea lui (p. 309), scrie cuvânt cu cuvânt următoarele: "Nu mai există nici o facultate de medicină homeopată în SUA şi de la 15 000 de medici homeopaţi în 1900, la Institutul Naţional de Homeopatie, adică singura ramură care a rămas în SUA, în 1976 avea numai 225 de medici membri". Studiul subiectului este revelator*.

În Anglia există 230 de homeopaţi care sunt medici şi mult mai mulţi care practică fără să fie medici, după Beth Makion, care face parte din a doua categorie (scrie NEA – un ziar mare din Atena, în 11.06.1996), comparativ cu Grecia, unde sunt aproximativ 200 (!) de medici care practică

*În legătură cu "colegiile" sau "academiile" sau "spitalele" lor, este vorba despre denumiri pe care le dau ei înşişi grupurilor de homeopaţi sau centrelor de instruire în domeniul homeopatiei sau clinicilor particulare care primesc clienţii lor. De asemenea, nu spun adevărul nici despre diverse altele, aşa cum s-a întâmplat şi cu "Premiul Nobel" al lui G. Vithoulkas şi câteva alte "secrete" care, totuşi, vor ieşi la lumina publicităţii.

homeopatia, nu se ştie câţi mai sunt în afară de "dascălul medicinii homeopate", G. Vithoulkas, care nu sunt medici.

Şi încă ceva: la Universitatea din Atena există Catedra de farmacognosie. Farmacognosia este ramura ştiinţei farmacologiei care studiază orice fel de medicament prelucrat sau neprelucrat între care sunt descrise şi cele homeopate, pentru că şi acestea există. Profesoara Ek. Harvala, în cartea ei "Homeopatia – fitoterapie"[35], critica denumirea de "medicină alopată" pe care a dat-o Hahnemann medicinii clasice, ştiinţifice, ca fiind samavolnică. În nici un caz homeopatia nu se predă la Universitatea de Medicină, aşa cum susţin homeopaţii. Harvala vorbeşte despre asta, spunând că homeopaţii afirmă ... cred ... Hahnemann a susţinut, a tras concluzii, a făcut următoarele două observaţii, ... a considerat ... a bazat ... a motivat, etc., fraze care înseamnă ceva diferit de ceea ce susţin homeopaţii.

Până acum, medicina clasică, ştiinţifică, a considerat că nu trebuie să se ocupe de homeopatie pe motiv că ea este nedemnă de studiu. Mai mult decât atât, ar fi trebuit să se ocupe de homeopatie şi alţii (justiţia), acţionând singuri, pentru că din aplicarea acestei terapii rezultă pericole clare[6,22,26].

10. "Nobelul dascălului"

Homeopatul Georgios Vithoulkas în timpul primirii Nobelului alternativ.

Despre premiul homeopatului G. Vithoulkas, în Suedia s-au scris şi s-au spus multe în mass-media, aşa că sunt de folos câteva lămuriri.

Prima pagină a revistei de medicină homeopată scria: "Îndreptăţirea dascălului: 'Nobel' pentru Giorgos Vithoulkas". Articolul echipei de redacţie cu titlul "Nobel" pentru dascălul homeopatiei, începea aşa: "În 02.10.1996, Giorgios Vithoulkas a primit de la Academia Suedeză premiul internaţional pentru modul de viaţă corect", sau aşa cum este el cunoscut *Nobel Alternativ* (sublinierea este a articolului) pentru promovarea homeopatiei la nivel de ştiinţă şi pentru că a predat-o medicilor astfel încât să fie respectată de lumea ştiinţifică. În continuare se face "remarcarea unor caracteristici referitoare la modul în care a fost gândită hotărârea comisiei de acordare a premiilor"[53].

Dar în mass-media au circulat şi alte informaţii care lărgesc cunoaşterea în legătură cu acest premiu. Conform acestora[54-57]: a fost vorba de RIGHT LIVELIHOOD AWARD, adică "Premiul modului corect de viaţă", un premiu pe care l-a fondat în 1980 germano-suedezul Iakob Von Ixkul, acordând premii pentru diferite performanţe în încercarea lui de a convinge lumea că există ... "rezolvări alternative", aşa cum a spus în cuvântul lui dinaintea premiului.

Acest premiu se acorda în sala în care e oferită de Parlamentul Suedez şi nu are nici o legătură cu Academia Suedeză care acordă binecunoscutul Premiu Nobel Internaţional, care a fost acordat grecilor Seferis şi Elitis. Dar premiul lui G. Vithoulkas a fost prezentat ca al treilea Nobel primit de un grec, de "medicul grec G. Vithoulkas" ca "Premiul Nobel pentru medicină". *De la "Nobel alternativ" autorii au*

scos ghilimelele, au scos şi cuvântul 'alternativ' şi a rămas doar Nobel.

Aceste caracterizări (Nobel, laureatul premiului Nobel G. Vithoulkas, onoare pentru Grecia, distincţie internaţională, Nobelul Medicinii, al treilea Nobel primit de un grec, Nobel pentru un medic grec, etc.) s-au repetat de multe ori în mass-media. Cu o mândrie remarcabilă, s-a relatat de către prezentatorul TV al emisiunii "Fără anestezic" la postul TV Canal 5 (G. Tragas) în 12.11.1996, probabil a fost simbolic şi titlul emisiunii pentru acest caz, pentru că aceste caracterizări au fost acceptate fără proteste atât de G. Vithoulkas, cât şi de alţi 4 homeopaţi care au fost prezenţi la emisiune, fără nici un pic de sensibilitate faţă de adevăr.

Simbolul taoismului

Simbolul modului corect de viaţă

Acest premiu, conform informaţiilor, a fost împărţit de: a) economistul şi ecologistul american Herman Deli, care aşează problema ecologică deasupra evoluţiei economice; b) organizaţia din India Forumul Scriitorilor din Karela ca "mişcare populară ştiinţifică pentru dezvoltarea acestui oraş; c) Comisia Mamelor Soldaţilor Ruşi pentru eforturile lor de a opri

războiul din Cecenia şi d) lui G. Vithoulkas, care a întemeiat homeopatia în Grecia şi a făcut din ţara lui una dintre înaintaşele homeopatiei în lumea occidentală, care poate să contribuie substanţial la sănătatea umană şi la prosperitate.

Dar, după Associated Press, "singurul lucru comun pe care îl au câştigătorii de anul acesta al Premiilor alternative Nobel este contestarea înţelepciunii convenţionale"[58].

Premierea lui G. Vithoulkas* a coincis cu publicarea implicării homeopatiei în tratarea fostului prim ministru grec, Andreas Papandreu la spitalul Onasio. Atunci s-au descoperit multe în legătură cu homeopatia de însuşi G. Vithoulkas care, răspunzând la întrebările ziariştilor,a spus că nu a studiat medicina, ci a fost student la unul dintre colegiile Politehnicii din Grecia, dar niciodată n-a obţinut diploma. A cunoscut homeopatia în Africa de Sud pe când lucra ca tehnician la o companie de irigaţii. Apoi a continuat studiul homeopatiei în India şi a repetat încă o dată convingerea lui, spunând: "nu cred că un homeopat trebuie să fie neapărat medic"[59].

Lămuritoare a fost şi publicarea unei fotografii de la festivitatea de premiere, o fotografie în care G. Vithoulkas ţine placa comemorativă a premierii cu

*G. Vithoulkas îl însoţea ca "medic" personal pe filozoful din India Krishnamurti în diferite călătorii ale lui, precum şi în Europa. E limpede că salută şi adoptă concepţii filozofice răsăritene, mai ales taoismul, dar şi hinduismul şi altele.

De asemenea, el a scris şi o carte întreagă ca să dovedească (după cum scrie de la început în Cuvântul înainte) că medicina ştiinţifică a eşuat în misiunea ei şi este principalul vinovat pentru degenerarea sănătăţii omului.

Dar medicina nu se preocupă de el, deşi ar trebui s-o facă.

simbolurile taoismului Yin şi Yang şi o floricică la fiecare din acestea. În spatele lui se vede decorul sălii cu aceleaşi simboluri, oferind în felul acesta şi buletinul de identitate a organizaţiei (a modului corect de viaţă), care l-a premiat.

11. Homeopatia antiştiinţă. Extinderile ei metafizice

De la apariţia ei, homeopatia este dominată de dificultatea sau imposibilitatea dovedirii "dinamizării" medicamentului homeopat. Însă persistă cu fanatism asupra teoriilor ei înapoiate, modeste şi nedovedite încât, continuând poziţia de duşmănie a lui Hahnemann, care a scris atât de multe în aforismele lui împotriva medicinii clasice, ştiinţifice, dar şi a lui Kent[1], homeopaţii mai recenţi (ataşaţi de concepţiile "punctului de vedere actual în legătură cu universul natural" şi "concepţiile totale ale moderniştilor"[7b,8,21-25]) consideră că: "medicina clasică a ajuns deja la limitele ei, iar urmările ei iau dimensiuni periculoase"[15], prevăzând o catastrofă a planetei"[8*]. Bineînţeles, acestea sunt lucruri dintre cele mai periculoase pentru viaţa oamenilor din partea

*Homeopaţii terorizează lumea, răspândind o mulţime de minciuni împotriva medicinii clasice, ortodoxe, şi după părerea lor, consideră medicina ştiinţifică ca fiind vinovată de o mulţime de boli... cardiopatii, diabet zaharat, emfizem pulmonar, hipertensiune arterială, artrite, cancer, afecţiuni psihice şi multe altele, falsificând cu neruşinare realitatea.

homeopaţilor[6,22] sau a medicinii "alternative", aşa cum caracterizează şi homeopatia lor[**].

Homeopaţii denigrează teoria depăşită a "Kartezianismului"[3,7b,8,15] cu *Cogito, ergo sum* (Cuget, deci exist) şi acuză împreună cu fizica newtoniană (cu care, ca maximă realizare ştiinţifică şi cu admirabile prelungiri spirituale s-a stabilit mişcarea corpurilor cereşti), că au alimentat teoria dualităţii pentru lume, făcând separarea între lucrurile spirituale (res cogitans) şi cele materiale (res extensa), lucruri[24] care au condus – aşa cum acuză homeopaţii – la fixismul bisericesc şi la rivalităţile dintre religie (care Îl acceptă pe Dumnezeu în calitate de Creator şi Conducător al universului, aşa cum Îl acceptă şi Newton) şi ştiinţă, ca materialistă, ei făcând şi un "model biomedical" pentru medicina occidentală[8], astfel încât să existe o oarecare perspectivă aparent logică a războiului împotriva medicinii tradiţionale, chipurile "pentru mulţimea nenorocirilor care, aşa cum o acuză ei, a adunat la neamul omenesc".

Deci homeopatia constituie pentru ei marea evoluţie a omenirii către perfecţiune pentru că "ajută la distrugerea răului prin crearea unei armonii între organele corpului, creând astfel un purtător pudic şi curat, înăuntrul căruia pot să funcţioneze gândirea şi spiritul"[4]. De asemenea, homeopaţii susţin că homeopatia "prin vindecătorii ei iniţiaţi spiritual aduce purificarea corporală şi spirituală pentru a-i ridica pe

**Probabil că ar trebui să se ocupe cineva cu problema rezultată, ca să o asume cine trebuie, aşa cum are datoria şi răspunderea (pentru răspândirea ştirilor false, calomniere, zdruncinarea încrederii publicului în medicina ştiinţifică, promovarea intereselor particulare, etc.) când ajung să condamne medicina clasică, industria de medicamente şi spitalele pentru că "strangulează" sănătatea.

oameni la nivelul lui Dumnezeu", aşa cum scrie Schmidt[31] (persoană de onoare la Congresul Internaţional de Homeopatie de la Atena din 1969[31]), care avea strânse legături cu hinduismul. Şi atunci se pune următoarea întrebare: Oare homeopatia are şi

11.1 Pretenţii "mesianice"?

Hahnemann, fiind crescut de părinţi protestatari cu reformatismul, s-a preocupat cu confucianismul, considerându-l pe Confucius superior lui Hristos, pe care Îl vedea ca pe un simplu "sentimentalist convins"[32]. Dar, odată cu trecerea timpului, "s-a convins că Dumnezeul cel Viu şi Bun l-a ales ca instrument al Lui, aşa că după secole de tactică greşită a tratamentului bolilor, să arate Adevărul (cu A mare) printr-o nouă metodă de tratament care ar salva omenirea"[32], deci un fel de "salvator dintr-o apocalipsă". Aşa a început deja să privească fiecare activitate a lui ca pe o datorie în faţa "fiinţei supreme"[32]. Acum, în ce priveşte "care este această 'fiinţă supremă', găsim în textele homeopaţilor următoarele: *"este clar că intrarea lui din tinereţe în grota tetonică a influenţat decisiv concepţiile lui filozofice şi religioase"*[32]. Mai ales, după G. Vithoulkas "cunoştea foarte bine alchimia"! (Alchimist a fost şi preparatul lui, Causticum). Dar a avansat şi în lume[31]... în chip misterios.

Dacă studiază cineva textele homeopaţilor clasici, dar şi pe cele ale urmaşilor acestora, constată că teoriile lor au prelungiri metafizice.

12. Dar ce este metafizica?

Ideea "metafizicului" a intrat în filozofie de la Aristotel, care s-a preocupat de ceea ce există şi "dincolo de lucrurile fizice", adică lucrurile ce se găsesc în afara sferei fizice, şi de limitele empirismului*, căutând "primele principii şi cauze ale structurării universului", fundamentând şi teoriile lui filozofice despre cosmos şi despre viaţă. După filozofi, folosirea verticală a raţiunii este condiţia substanţială pentru orice cercetare teoretică. Cauza, ocolirea contradicţiei, identitatea, finalitatea, alcătuiesc şi ele principii logice de interpretare în metafizică[16]. Dar homeopatia nu satisface nici aceste principii elementare şi obligatorii pentru o teorie filozofică! Şi atunci se "agaţă" de unde crede că găseşte "un sprijin".

12.1 Lucrurile "dincolo de cele fizice" ale homeopatiei

Exploatarea nelegiuită a Creştinismului de către homeopatie. Este exploatată până şi Răstignirea Mântuitorului.

1. Hahnemann, "profund religios şi cititor al Vechiului Testament", după Vithoulkas, "nu acceptă idei metafizice pentru că, după cum spunea, acestea nu pot fi dovedite sau explicate prin observaţie"[3]. Dar s-a iniţiat în misticism de la Emmanuel Swedenborg,

* experienţei

filozof şi mistic al vremii sale. Deşi în cartea lui "Organul artei terapeutice" cu 291 de reguli sau aforisme ale homeopatiei, scria: "Scopul vieţii mele a fost să descopăr cauzele bolilor cronice, până când mi-a dat voie Dumnezeu în acest interval de timp (1816-1827) să rezolv progresiv această problemă foarte importantă". Şi pentru că experimentând a văzut miracolul, după părerea lui Vithoulkas, deja susţinătorii lui ar trebui să iasă şi să proclame "evanghelia homeopatiei".

Diamandidis îl menţionează ca "profund religios şi mare cunoscător al scrierilor creştine"[4]. Dar pentru persoanele bisericii a fost mason, iar cărţile lui despre homeopatie au fost introduse de librăria grotei "Universul înflăcărat"[17], care este sursa cărţilor homeopatiei, dar şi a sistemelor filozofice orientale şi a sectelor religioase.

2. Medicul W. H. Schwartz, la Congresul Mondial de Homeopatie din SUA, a declarat că: "Homeopatia acţionează atât în dezvoltarea biologică a omului, cât şi în ce a spirituală. Ea ajută şi la dispariţia răului din om, creând condiţii armonioase în organismul omului, dar şi în lumea întreagă, pentru perfecţionarea lor spirituală"[3]. Despre perfecţionarea omenirii prin homeopatie ne vorbeşte şi Winer, afirmând că: "prin homeopatie va curge în lume energie cerească şi spirituală"[33].

3. Kent spunea că: "Omul, prin gândirea şi acceptarea răului, pregăteşte corpul să primească boala"[1]. De asemenea, homeopaţii folosesc în cărţile lor[4] pasaje din Sfânta Scriptură: "Plata păcatului este moartea" (Romani, cap. 6, 23).

4. "Profesorul homeopatiei" la multe "universităţi" din lume, Spiros Diamandidis, scrie în cartea lui: "Termenul metafizic pentru diferite fenomene a supravieţuit în anii întunecaţi ai Evului Mediu, dar ştiinţa actuală a iluminat fenomenele metafizice şi foarte des le-a enumerat şi le-a descris. *Însă după acestea, este curios faptul că el însuşi în cartea lui "Medicina homeopată" acordă un capitol întreg cu titlul: "Raportări la religia Creştin-Ortodoxă". Acolo se referă la sfinţii bisericii, la Apostolul Pavel, chiar şi la Iisus Hristos! După cum scrie el, este "cunoscut şi modul homeopat în care i-a înfruntat pe oameni Apostolul Pavel".* El relatează că: "Cu iudeii am fost ca un iudeu..., cu cei slabi m-am făcut slab, ca pe cei slabi să-i dobândesc; pentru toţi toate m-am făcut ca în orice chip să mântuiesc pe unii" (! Corinteni, cap. 9, 20-23). *Citându-l pe Sfântul Maxim Mărturisitorul, îl consideră pe Iisus Hristos că acţionează homeopatic*, când: "... cu sărăcia

Expoatarea nelegiuită a creştinismului de la homeopatie. Este exploatată până şi răstignirea lui Hristos.

Cuvântului lui Dumnezeu s-a vindecat a noastră sărăcie, cu patima Lui s-au vindecat patimile noastre, cu moartea Lui moartea noastră şi cu deteriorarea Lui s-a vindecat deteriorarea noastră". Tot aşa este homeopat şi "cu moartea pe moarte călcând". *De*

asemenea, "şi cel... străpungând coasta Ta cuvinte, celor morţi le-ai dat viaţă, picurând stropi de viaţă în trupurile lor" (din cântările Vinerii Mari), folosind toate acestea, aşa cum cred ei că sunt de folos!

Este remarcabil şi interesant, aşa cum scrie Diamandidis în "Cuvântul înainte" al cărţii lui[4], *"Poteci homeopate ale tradiţiei creştin-ortodoxe" pe care i l-a sugerat preotul E. K*.*, căruia îi mulţumeşte călduros! Este interesant cum acest scriitor homeopat, după "metafizica Evului Mediu" s-a găsit să descopere precursori ai homeopatiei dintre sfinţii Bisericii Ortodoxe, dar şi în persoana lui Iisus Hristos şi în jertfirea Lui pe cruce! Este vorba de schimbarea convingerilor sau de folosirea credinţei (alţii o caracterizează ca speculaţie) pentru alte scopuri!?

5. Medicul homeopat Panagiotis-Socratis Loumakis[18], din cauza unui articol din revista "Biserica lui Pireu"[19], a scris referitor la acesta următoarele: "Există o remarcabilă asemănare între principiul terapeutic al homeopatiei şi modul pe care L-a ales Dumnezeu pentru mântuirea lumii, adică să învingă moartea cu moarte şi să distrugă destrămarea cu destrămare, etc." şi continuă scrisoarea: "... *Dumnezeu a statornicit legea homeopată ca simbolizarea şi înfăţişarea realităţii spirituale profunde, care a fost inaugurată prin moartea şi învierea Lui, având ca scop mântuirea noastră".*

Are dreptul cineva să se întrebe după acestea care ar trebui să preocupe pe alţii? Oare să-L vrea pe Dumnezeu şi ca fondator şi întemeietor al homeopatie?

* scrie numele lui întreg

Studiind cineva crezurile metafizice ale homeopaţilor, descoperă şi multe altele interesante:

Ei spun că "sufletul este o fiinţă naturală care este cercetată de ştiinţă şi zilnic se adaugă elemente noi ale cunoaşterii în legătură cu aceasta". Considerând sufletul ca pe o "fiinţă energetică, un fel de energie, de la care provine mintea şi corpul, cu o mare concentraţie de energie la minte şi cea mai mare la corp". Şi va trebui – spun ei – să se mobilizeze logica sufletească pentru a mobiliza şi sistemul imunitar al organismului"[4]. Probabil este vorba de concepţii particulare în legătură cu sufletul.

Multe sunt paradoxurile metafizice ale homeopatiei, la care va trebui adăugată şi concepţia lor pentru această "putere vitală externă" sau a "naturii nelămurite, dar putere responsabilă", care reglează şi mişcarea corpurilor cereşti, a galaxiilor şi în general a universului. În organismul uman (scrie Kent[1]) nu există celulă care să nu aibă voinţa ei, raţiunea ei, substanţa ei sufletească şi substanţa ei materială din "substanţa simplă". *Kent, explicând al 9-lea paragraf al lui Hahnemann şi analizând această "substanţă simplă", explică referitor la ea că este vorba de "o substanţă dinamică care este înzestrată cu raţiune şi le ţine în ordine pe toate cu "scurgerea" ei continuă de la primul şi până la ultimul lucru şi în interiorul omului, ca un principiu vital, imaterial, sau energie simplă, dând şi raţiune şi spirit lucrurilor materiale, pentru că intră peste tot, şi în medicamentele lor, cărora le dă viaţă, şi în fiecare corp material"[1]. Cu "substanţa simplă", totul se află în armonie.* Şi continuă: "Din aceasta izvorăşte şi coordonarea, aşa încât ca toate să se afle în ordine înăuntrul universului,

prin influența 'acestei substanțe universale', pe care nimic nu o poate schimba. *Acest dar îl are această putere supremă, de la care curge continuu energie până la ultimele lucruri, pentru a se perfecționa"* (copiere cuvânt cu cuvânt din cartea lui Kent[1], pagina 63).

Dar fără să aibă această putere "energetică universală supremă" nici o legătură cu Dumnezeu, cu Sfântul Duh de la care fiecare suflet ia viață sau cu sufletul ca "respirație a vieții" de la Dumnezeu. Dar atunci, cu ce are legătură această "putere vitală" sau "substanță dinamică" a unui univers transcendent[17]..., cea provenită dintr-un câmp energetic cu o largă putere energetică care traversează și celulele întregului corp uman"[1,3,7b,8]? Pentru toate acestea merită măcar o cercetare minimă. Deci:

13. Are relații cu religiile orientale?

G. Vithoulkas scrie că "există un flux continuu de energie între om și mediul 'universal' sau 'cosmic' prin capacitatea lui de a schimba energie cu acesta"[8]. Aceasta este "bioenergie". *Fiecare dintre noi alcătuiește un aparat care primește și decodează unde energetice cosmice, de care depinde existența noastră și mai ales capacitatea noastră de a schimba liber energie cu mediul. La această procedură intervine vindecătorul homeopat, care trebuie să fie foarte bine instruit pentru a-l ajuta pe cel tratat să obțină autocunoașterea și să ajungă la "eliberarea" de el însuși ... ca să deschidă în acest mod existența lui la influența câmpului "cosmic" sau universal și la*

tratamentul eficient. Deoarece atunci se coordonează frecvențele și se reușește continuitatea și calitatea cea mai bună posibilă a vibrațiilor. Pentru toată această lucrare, medicul homeopat participă ca un coordonator "spiritual inițiat". Dar toate acestea amintesc și de rolul de "preot", un fel de cleric ca intermediar sau un "ghicitor" pentru transmiterea (bineînțeles, nu a Harului lui Dumnezeu, ci a) energiei "cosmice" universale, dar și a "conștiinței mondiale".

Homeopații spun că toată lucrarea aceasta presupune "trăirea de către vindecător a unor tehnici diferite, tradiționale și recente, pe care vindecătorul occidental se pare că nu le cunoaște". "Vindecătorul va trebui să înțeleagă că reprezintă pur și simplu o conductă care, prin legătura lui cu bolnavul, mobilizează puterea vindecătoare a vieții. Aceasta pentru că după gândirea chinezească a lui Tao..., dacă nu se va comporta conform modului absolut precis în fiecare situație, va tulbura relațiile... iar pentru aceasta este necesară condiția ca vindecătorul homeopat să fie antrenat în ascultarea interioară (G. Vithoulkas), pentru a-l putea vedea pe bolnav ca pe ființa care are conștiință individuală și mondială astfel încât în baza exercițiului să poată să trăiască tot acest spectru al sentimentelor, care se escaladează de la seninătate până la extaz"[7b].

G. Vithoulkas, la noua dezbinare a medicinii[8], după cum a subliniat Winer (pag. 348-349)[33], pune întrebarea: "Este homeopatia un sistem executiv pentru ispășirea omului de păcatul originar?"

Și Vithoulkas însuși răspunde astfel: "Probabil homeopatia nu este pentru toți în această lume

modernă, ci pentru cei care simt o nevoie poruncitoare şi adâncă ca să se cunoască pe ei înşişi, să-şi confrunte slăbiciunile şi să le depăşească..". Winer adăuga: "Când pacientul află că tulburările sănătăţii lui se reflectă şi în conştiinţa lui, poate aşa cum înaintează tratamentul lui să continue să supravegheze situaţia lui interioară şi să înveţe în acest mod să vină în contact cu energia vindecătoare a puterii vitale, exact aşa cum yoghinii învaţă să controleze procedurile "involuntare" ale corpului lor... Iar Vithoulkas continuă: "Prin dialoghism şi autoconcentrare este posibil şi mai ales relativ neaşteptat, să intre într-o stare nouă de conştiinţă sau chiar o conştiinţă superioară". Deci şi cea mai bună energie universală (sau altfel spus "bioenergie") curge fără obstacole pentru "perfecţionarea" lui, care este o procedură prin care evoluează continuu şi mai mult la nivel spiritual şi sufletesc, apropiindu-se neîntrerupt de modelele complete, aşa cum sunt modelele divine.

13.1 Mobilizează şi ... visele

După G. Vithoulkas, visele sunt fie simbolice, fie profetice şi au o funcţie de purificare a "aparatului" pentru a putea facilita energiei "universale", la o curgere continuă, să o traverseze fără să întâlnească obstacolele care s-au creat în timpul activităţii. Aşa cum cred ei, aceasta se întâmplă pentru că în somn "înotăm într-o mare revărsată de energie subţire". "Şi va trebui prin autoadormire să putem ieşi din noi înşine mai ales la o stare de extaz, încât să ajungem la comunicarea directă cu această energie universală care

eliberează, salvează, dezvăluind adevărul". Şi continuă: "În astfel de situaţii se deschide existenţa faţă de influenţa câmpului universal sau cosmic pentru o tratare mai eficientă". Deci aici se face asocierea gândirii Yoga cu filozofia taoistă pentru colaborare armonioasă între ele şi apariţia unui nou tip de om din combinaţia homeopatiei şi taoismului[8,24].

Notă: Capra, în cartea lui "Curba hotărâtoare" (pag. 15) îi mulţumeşte lui G. Vithoulkas pentru că l-a iniţiat în teoria homeopatiei. Şi Vithoulkas la rândul lui se făleşte cu filozofia lui Capra.

14. De la o conferinţă bisericească

La o conferinţa teologică şi medicală cu subiectul: "Acţiunea medicinii neconvenţionale din vremurile actuale sub lumina Ortodoxiei şi medicinii" de la Mitropolia Ierissou a Sfântului Munte Athos şi Ardameriou, din 31 Martie 1996[20], s-au expus păreri interesante în legătură cu metodele de vindecare "în totalitate", dintre care face parte şi homeopatia[21,22,23].

Din rapoartele zilei care vor circula într-o ediţie specială, sunt copiate nişte fragmente din două referate:

1. Ieromonahul Artemios Grigoriatis, chimist bursier al Universităţii din Atena, cu tema: "Medicina în totalitate" (cu binecuvântarea Părintelui Stareţ al Mănăstirii Grigoriu de la Sfântul Munte Athos, Arhimandritul Georgiou Kapsani), a spus printre altele: *"... la modelul de totalitate apar toate bune şi frumoase... Este vorba despre o mişcare păgână a vremurilor noi, aşa cum şi la multe dintre popoarele*

orientale Dumnezeu coincide cu lumea, Dumnezeu este conştiinţa universală[25]*... Dumnezeu nu este Creatorul, ci raţiunea universului. Ei recomandă masajul bioenergetic, fitoterapia, reflexoterapia, homeopatia, yoga, hipnoza, acupunctura, iridoterapia, cromoterapia, terapia longevităţii, sonag-su şi multe altele". "Toate aceste metode alternative se bazează pe ideea principală că omul este purtătorul energiei universale"*[25]*, adică a dumnezeirii, potrivit misticilor. Această energie a fost numită "bioenergie" de către susţinătorii "orgonomiei"*[23]*, a lui Wilhelm Raih, şi "putere vitală" de către susţinătorii homeopatiei.* Ca urmare, "vindecătorul eliberează" această bioenergie şi omul se simte sănătos. În acelaşi timp, ei vorbesc despre vibraţii, coordonări, flux de energie, etc., şi se întreabă la un moment dat Ieromonahul Artemios Grigoriatis, "de aici începe problema: *cum eliberează vindecătorul bioenergia, pentru că în afară de modul natural de preparare a ierburilor, tabletelor, presopuncturii sau acupuncturii, sau în general pentru orice alt tratament alternativ, ei folosesc în mod obişnuit şi nişte fraze, cântece, chemări şi rugăciuni. Şi bineînţeles, nu se adresează lui Hristos sau Sfintei Treimi, ci energiei universale."* Părintele Artemios adaugă şi întrebarea: "Cum altfel poate să fie caracterizată aceasta, decât introducere în misticism şi politeism"?*, ca să concluzioneze: *"Lumea fără Cuvântul Hristos este dezbinată, pentru că nimic altceva nu leagă fiinţele într-o unitate sobornicească a cuvântului ca o unitate totală! Sfinţii Părinţi, avându-L în centru pe Hristos, au fost în totalitate, au fost*

*Politeismul este închinarea la mai mulţi dumnezei.

deasupra oricărei ştiinţe... În Ortodoxie nu există nici o energie universală în natură, nici o conştiinţă mondială, nici o bioenergie, ca cele în care cred 'neo-moderniştii'. Există energiile necreate ale lui Dumnezeu".

2. Arhimandritul ieromonah şi pedopsihiatru Antonios Stylianakis[22], în referatul lui cu titlul "Verificarea psihologică a tratamentelor alternative", a răspuns la următoarele trei întrebări:

A) Care este în ziua de astăzi motivul care determină oamenii să se adreseze tot mai mult tratamentului alternativ?
B) Dacă este posibil ca tratamentele din acest domeniu să fie explicate din punct de vedere psihologic?
C) Dacă un creştin poate să încerce aceste tratamente fără a exista nici un pericol?

Rezumând răspunsurile lui, reies următoarele din acest referat:

O categorie de oameni care se adresează medicinii alternative sunt disperaţi din cauza stării lor de sănătate şi cred că şansele de ajutor din partea medicinii clasice sunt foarte reduse. Dacă studiază cineva teoriile şi promisiunile acestor terapii alternative, constată că ele se adresează, după cum spun ei, omului în totalitate (teoria totalităţii), cu corp, raţiune şi suflet. Şi întreabă Părintele Antonios: "Dar ce ecou poate să aibă asupra populaţiei ideea că o capsulă are capacitatea să vindece şi sufletul, având în vedere că terapia, aşa cum spun ei, este în totalitate? *Adică se dovedeşte că este vorba de o invenţie demonică de primă clasă!"*

Şi a mai adăugat: ei vorbesc despre puteri în esenţă miraculoase, fie că ele provin din univers (puterea cosmică), fie de la om (puterea vitală). Apoi s-a întrebat Părintele Antonios: "De ce să nu fie dinamizată şi apa care cade de la cascade?" *După cum a afirmat, "ocolind misticismul care se vede nedisimulat în multe cazuri, s-a îndreptat împotriva homeopatiei mai mult pentru că ea pare mai nevinovată şi este foarte răspândită, se practică de către medici (şi nu numai) şi nu are nevoie de alte atestate ca să acţioneze liber".* Pe scurt a spus: "Homeopatia este şarlatanism cu puţine elemente de medicină, psihiatrie sau de sugestie". Este suficient să ne gândim că G. Vithoulkas, fondatorul homeopatiei în Grecia, nu cunoştea deloc medicina. Părintele Antonios a prezentat exemple de comportament al bolnavilor care caută în medicament soluţia "magică", reamintind centrul terapeutic de la Kamateros*, care putea să vindece chiar şi cancere, şi a spus că: "În mod asemănător acţionează în general şi tratamentul homeopat". În continuare a subliniat: "În realitate unii ştiu, dar vor să creadă în tratamentul cu medicamentul 'magic', respingând celelalte probleme, şi cele psihice pe care le au". Şi a adăugat: "Este mai uşor să înghiţi o capsulă decât să vorbeşti despre experienţele traumatice actuale sau din copilărie. Prima variantă te va face un bun client al vindecării alternative". *Apoi a adăugat – homeopatul se face fără să vrea şi psihiatru şi se presupune că vindecă "orice afecţiune", fobie,*

* Regiune (zonă) din Atena. E vorba de un centru de medicină alternativă, care avea sediu în zona aceasta. Şi a izbugnit un mare scandal în urma înşelăciunii mulţimii de oamemeni.

stări de întristare, nevroze, etc., chiar dacă nu a urmat nici o specializare a medicinii! Şi a concluzionat că acest lucru este destul de paradoxal dacă stai să te gândeşti bine!

Reîntorcându-se la presupusa privire în totalitate a omului, a pus următoarea întrebare: "Acum, spuneţi-mi voi, chiar fără să vrea, omul nu intră încetul cu încetul pe o cale misticistă, chiar dacă medicul lui este Creştin-Ortodox?" Iar după ce a prezentat cazuri concrete, a concluzionat: "Vedeţi de ce practicarea acestei noi medicine (contrară medicinii, aş zice) nu este lipsită de pericole, aşa cum se bucură ei să spună peste tot, şi nu este de ajuns să spui că priveşti omul în totalitate, ci trebuie să ştii să faci acest lucru, iar medicina alternativă nu este în stare să îl facă pentru simplul motiv că nu ştie! Dacă va citi cineva textele homeopate, va găsi mai multe teorie şi dogme, decât ştiinţă".

Părintele Antonios Stylianakis a continuat spunând: "Fenomenul homeopatiei are şi consecinţe spirituale din momentul în care creştinul cunoaşte sau doar bănuieşte că ia sau primeşte apă dinamizată, în loc de medicament, şi aşteaptă de la o ,dinamizare' misterioasă să-i ofere vindecare". Ştiu, a spus, că în acest moment probabil se vor supăra câţiva spunând că ei au mers la homeopaţi, dar nu s-au gândit aşa. *Deci, după cum a subliniat el, aici este marea capcană care mi se pare că n-au văzut-o destul de mulţi duhovnici care şi-au încurajat fii duhovniceşti către homeopatie, fiind înşelaţi de masca ei umanitară! Pentru că se relatează şi depsre părinţi cunoscuţi ca susţinători ai homeopatiei, Părintele Antonios a menţionat în referatul lui următoarele: "În*

urmă cu câteva luni am fost la Sfântul Munte Athos şi cu satisfacţie am aflat de la un părinte respectabil, om de ştiinţă, că şi Părintele Paisie caracteriza medicamentele homeopate ca pe nişte înlocuitoare demonice ale apei sfinţite şi nu accepta astfel de tratamente".

De asemenea a menţionat: "Un alt exemplu caracteristic este că şi Cuviosul Părinte Porfirie accepta numai medicina clasică, nu tratamentele alternative".

Părintele Antonios a mai adăugat că a relatat aceste păreri ce aparţin acestor părinţi foarte cunoscuţi pentru că deseori se foloseşte argumentul că Sfântul Munte Athos acceptă homeopatia.

Părintele Artemios Grigoriatis, în cel de-al 2-lea referat al său a relatat următoarele: un fiu duhovnicesc al Părintelui Porfirie (K. G., care a fost prezent la conferinţă) i-a cerut sfătuire, dacă soţia lui ar trebui să urmeze metoda homeopată. Răspunsul a fost categoric: "Nu. Să nu mergeţi la homeopaţi pentru că îi vor da nişte pastile suspecte. Pe de o parte, primele capsule, adică acele biluţe mici, nu sunt periculoase, dar de cealaltă parte, tableta mare pe care i-o vor da a fost comandată la o fabrică din Olanda şi este vrăjită de magicieni*.

*Deseori, pacienţii care au apelat la homeopatie, când li s-a spus asta, surprinşi, au recunoscut că mai întâi au primit tableta cea mare.

14.1 "Homeopatia la Sfântul Munte Athos". Informaţii falsificate intenţionat

Ieromonahul Artemios Grigoriatis, într-adevăr ştiind despre informaţiile pe care le răspândesc homeopaţii cu privire la Sfântul Munte Athos, a subliniat în special următoarele în cel de-al doilea referat al lui: "Din păcate, a spus el, unii oameni de pe Muntele Athos sunt de acord cu homeopatia, convinşi de laici sau de fiii lor duhovniceşti, dar fără să cunoască secretele ei adânci". Şi a continuat: "chiar dacă mulţi susţinători ai homeopatiei spun că Părintele Efrem Katunakiotis acceptă homeopatia, adevărul este cu mult mai diferit. Chiar şi cei care ascultă de Părintele Efrem confirmă că părintele lor este foarte rezervat în legătură cu metodele homeopate"[21].

În timpul pelerinajului mei de închinare, puţin mai târziu, la Sfântul Munte Athos (2-7.07.1996) a existat posibilitatea cercetării acestui caz (relatez aceasta pentru că unii insistă că ea continuă şi în prezent). Însă au rezultatat următoarele de la cei care sunt în strânsă legătură cu el. *"Într-adevăr, Părintele Efrem a folosit o dată, cu mulţi ani înainte, homeopatia, dar nu a avut nici un rezultat şi a renunţat.* Acum este foarte rezervat. Cei care sunt în jurul lui, cu o singură excepţie, dezaprobă homeopatia şi o condamnă". Acestea mi-au fost confirmate de un părinte apropiat acestui foarte respectat Părinte Efrem, însă am luat aprobarea lui ca să le pot folosi.

La o emisiune despre homeopatie de la postul de radio al Bisericii Greciei (27.11.1994), realizată de Părintele Konstantinos Stratigopoulus, s-a difuzat

reportajul care conţinea şi ieromonahi de la Muntele Athos, fără a fi spuse numele lor (există şi caseta înregistrată a acestei emisiuni). Doi dintre ei au spus, cuvânt cu cuvânt, următoarele: "Homeopatia atrage mai mult monahismul pentru că se apropie mai mult de tradiţia Muntelui Athos ... iar în ceea ce priveşte creştinismul, dar şi elementul bisericesc, mai mult decât medicina tradiţională". Dar în acelaşi reportaj, alt ieromonah foarte respectat de la Muntele Athos, a spus că: "Medicii homeopaţi colaborează cu 'New Age-ul' şi că tramentul lor este spiritist, adică este demonic". Alt ieromonah a vorbit despre "legăturile şi relaţiile cu elemente hinduiste, iar altul a spus că "poate se face un fel de magie".

Pentru Părintele Paisie, folosesc în publicaţiile lor[29] fraza lui scrisă în cartea "Cuviosul Paisie" (pag. 53)[61]. Dar cât de "nedemni" au fost în faţa lui, se descoperă după citirea întregului capitol din cartea intitulată "Ultima boală a Părintelui".

Părintele Paisie se mâhnea când cineva îi foloseau fraudulos numele, exploatându-l în interesul lui propriu (după cum se descrie în cartea lui "Vasul alegerii"[62], pag. 84-86), avertizând mai ales că "şi cel care face această faptă o să păţească necaz"! *Din aceeaşi carte rezultă că Părintele Paisie avea mare consideraţie pentru medicii tradiţionali, încurajându-le misiunea cu binecuvântări şi rugăciuni, binecuvântându-le încercările, chiar şi cu introspecţiile lui personale la bolnavi, pe care îi binecuvânta pentru întărirea lor, astfel încât aceştia*

să se încredinţeze eforturilor medicilor pentru alegerea celui mai potrivit tratament pentru fiecare bolnav, subliniind că toate vor merge bine (pag. 158-159 din cartea lui). El recomanda: "Să mergeţi la un medic bun şi ce hotărăşte el, aceea să faceţi" (pag. 214). Celui care îi povestea problema lui, părintele îi spunea: "Să vă rugaţi şi să faceţi ceea ce vă spun medicii tradiţionali" (pag. 157). Iar când cineva l-a întrebat: "Din cele 17 medicamente pe care le iau, să întrerup jumătate?" Părintele a răspuns: "Să asculţi de ce îţi spun doctorii" (şi completând), "şi duhovnicul tău" (pag. 162). Şi puţin mai târziu: "Să spui surorii tale să asculte de recomandările medicilor tradiţionali, iar noi o să ne rugăm pentru ea".

De asemenea, numele Părintelui Porfirie a fost folosit fraudulos pentru scopurile lor necuviincioase. Bineînţeles, nu este nevoie să fie relatat ceva în plus din viaţa acestui cuvios părinte când, mulţi ani la rând, a stat aproape de omul bolnav şi l-a sprijinit pe medicul de la Policlinica din Atena ca preot şi duhovnic şi a slujit la bisericuţa acestei instituţii. Noi, cei care îl cunoşteam, aveam binecuvântarea să vorbim cu el şi să primim Sfânta Împărtăşanie din mâinile lui sfinţite, din 1964.

În legătură cu concepţiile lui despre homeopatie, unul dintre medicii care l-a tratat, profesorul de cardiologie G. Papazahos[34], scrie: Niciodată n-a respins ajutorul medical, chiar dat de mai mulţi medici pentru fii lui duhovniceşti. Însă într-o zi l-am întrebat: "De ce mulţi oameni duhovniceşti, în general ieromonahi, resping ajutorul medical crezând că îi va ajuta direct Maica Domnului?" Şi părintele mi-a răspuns: "Este egoism, gând necurat să

crezi că Dumnezeu va face o intervenție miraculoasă doar pentru tine, tu fiind o excepție din mulțime. Dumnezeu face miracole și acum, dar tu nu trebuie să dorești acest lucru pentru tine. Este o excepție egoistă. Dumnezeu Însuși acționează și prin medici. Medicii și medicamentele Domnul Le-a dat, spune Sfânta Scriptură". Părintele accepta numai medicina clasică.

Se subliniază că numele acestor părinți, Părintele Efrem și cuvioșii părinți adormiți întru Domnul (Paisie și Porfirie), sunt folosite de către homeopați, aceștia luând cuvinte sau fraze din textele scrise de părinți și folosindu-le oriunde, cred că le este utilă raportarea la cele spuse de Sfinții Părinți, informând fals și chiar înșelând pe oamenii credincioși ai Bisericii. Se înțelege că informațiile false pe care homeopații le dau intenționat în legătură cu Muntele Athos, reprezintă problema care ar fi trebuit să-i preocupe pe cei care au competența să o facă.

15. Concluzii – întrebări

Referitor la medicină, este dreptul fiecărui om să urmeze orice metodă de tratament dorește, drept care nu poate să-i fie luat din cauza independenței și a dreptului la autodeterminare. Dar nici un comentariu despre următoarele:

1. *Homeopatia nu îndeplinește termenii și condițiile ca să poată fi caracterizată drept știință, așa cum este medicina clasică.* Ca urmare, profită, speculând proprietatea medicinii care, bineînțeles, nu tratează absolut tot, dar și abuzează când se practică

de către oameni care nu au studiat medicina, nu sunt și nici "nu e nevoie să fie", după cum scriu ei, medici[1,3,4,8]. Dar atrage dintre aceia care sunt ușor de convins, care se autosugestionează ușor sau dintre aceia cărora le e frică de medicamente sau au nemulțumiri din partea medicinii clasice și sunt convinși de promisiunile oferite cu comoditate de cei care cu "zâmbetul autoconvingerii", după cum sunt descriși de unii.

2. *Homeopatia rămâne, bineînțeles, o teorie nedovedită, bazată pe sugestiile lui Hahnemann, acelea ale "asemănărilor" și "dinamizării", ale "zeroului" substanței homeopate pentru că, după atâtea diluții, nu rămâne nici o moleculă din această substanță în soluție sau amestec.* Dar prin acestă misteriosă dinamizare, se presupune că se eliberează "puterea energetică interioară" (așa cum o caracteriza însuși Hahnemann) pentru a acționa ca "energie vindecătoare magică" sau "putere energetică vitală externă" care, pentru homeopați, este "bioenergie", bineînțeles aceasta neavând nici o legătură cu sensul pe care știința biologiei îl dă acestui termen. Dar mai mult are legătură cu Yin și Yang ai taoismului în încercarea de a obține un "echilibru dinamic" între aceste două puteri "dinamice"[25].
3. *Homeopatia nu poate fi valabilă nici ca filozofie, după cum s-a dovedit (Capitolul*

12) pentru că lipseşte din ea "folosirea corectă a logicii", împreună cu o mulţime de alte lipsuri.

4. *Homeopatia, cu teoriile ei în "totalitate" suspecte dar, şi mai mult, are prelungiri metafizice, chiar dacă cei care se ocupă cu ea neagă acest lucru sau chiar dacă cei care apelează la homeopatie nu cunosc sau nu înţeleg aceste concepţii metafizice. Pentru că homeopatia este întemeiată pe funcţia unei puteri energetice mondiale transcendente care, conform concepţiei "totale" homeopate:* (a) dă mişcare în univers şi pătrunde în celulele întregului organism uman, (b) această putere energetică vitală intră şi rămâne "ascunsă şi adormită" în substanţe care (c) "se eliberează prin energizare", ca urmare, (d) se reuşeşte "miracolul" vindecării cu această putere "misterioasă" şi pentru ei înşişi, şi "magică", după Hahnemann, continuând să fie "marele paradox ştiinţific" şi pentru ei; (e) această putere vitală externă acţionează ca putere a "binelui", reechilibrând "puterea internă" tulburată, care este "maladia" sau "răul", boala, şi (f) *"ajută să dispară răul din om şi să se perfecţioneze spiritual lumea"!*

Aşadar, un medic are dreptul, dar şi obligaţia să se întrebe ce este totuşi această homeopatie, şi să continue ca un simplu om care vrea să găsească răspunsul la următoarele:

1. Concepţiile homeopatiei amintesc de religiile puterilor "binelui şi răului", "luminii sau soarelui şi întunericului", aceste puteri concurând între ele, astfel încât unii ajung să caracterizeze homeopatia ca "maniheism". Alţii o privesc ca pe un "păgânism", iar alţii ca "apocrifism", deoarece în dicţionare sensul se referă la: ocupaţia puterilor ascunse sau ale întunericului şi a naturii şi a spiritului. "Apocrif" este considerat acel lucru care este ascuns de celelalte, cel care rămâne secret. *Aşadar ,cu atâtea "secrete" şi "mistere" întunecate şi ascunse ale „puterii energetice" la medicamente homeopate, ar fi trebuit să fie caracterizată homeopatia şi apocrifism şi misticism. În special, misticismul oriental şi concepţiile orientale panteiste, care sunt introduse în ştiinţă*[21,23,25,27] *de către iubitorii "New Age-ului", oferind în acelaşi timp şi cadrul filozofic de la budism, hinduism şi taoism*[21,24,25].
2. *Dar de ce se raportează atât de mult la sfinţii*[4] *şi părinţii Bisericii Ortodoxe? Este vorba de simple interpretări greşite, sau ei înţeleg greşit textele, sau toate acestea ascund şi nişte oportunităţi? Şi de ce în birourile multora dintre homeopaţi există atât de multe icoane?*
3. Este copilărească concepţia că "Dumnezeu a statornicit legea homeoaptă". Dar nu cumva homeopatia evoluează şi ca religie?

Atunci fondatorul ei ar fi Hristos ... şi primul apostol Hahnemann?! Acest lucru este o blasfemie, va gândi cineva, şi gândul lui este complet motivat. Dar n-a făcut la fel şi L. Ron Hubbard cu scientologia lui (scientology – ştiinţific), promovând-o la rangul de "filozofie religioasă practicată" cu biserica ei şi ierarhia?

Am scris această carte cu responsabilitate şi cunoaşterea datoriei medicale pentru compararea obiectivă a tuturor. De asemenea, am comentat cele ce sunt scrise în cărţile homeopaţilor foarte cunoscuţi, ca şi convingerile lor, însă pe cele mai multe le-am analizat sub formă de întrebări, cum s-a întâmplat şi în alte cărţi[12,28-30,36].

Pentru concepţiile metafizice ale homeopatiei, rolul legitim îl are conducerea Bisericii Greciei şi, în general, întreaga Ortodoxie. Pe lângă medicină, va trebui să-şi asume şi Biserica partea ei de responsabilitate care-i aparţine, faţă de provocarea făcută de homeopatie. Şi este vorba despre datoria reprezentanţilor Bisericii să informeze, aşa cum este necesar, pe credincioşi despre acestea şi despre concepţiile metafizice ale homeopatiei.

Până atunci ... homeopaţii "calcă" liber, găsind spaţiu liber de acţiune în rândul celor care sunt uşor de convins, în manuale Creştin-Ortodoxe, aşa că promovează confortabil şi de acolo părerile lor sau punctele lor de vedere sau convingerile lor. Însă câţiva homeopaţi sunt menţionaţi în reviste creştin-ortodoxe ca fiind "fii credincioşi ai Bisericii". Unii menţionează chiar şi mitropoliţi care merg la

homeopaţi sau duhovnici care îşi trimit fiii lor duhovniceşti la aceştia, care sunt şi "oamenii Bisericii". Pe de altă parte, prezintă Sfântul Munte Athos în publicaţiile lor oficiale ca fiind dominat de homeopatie ("Presa Ortodoxă", 15.03.1996). Însă după verificarea informaţiilor, s-a dovedit că homeopaţii ajung să relateze până şi numele oamenilor care n-au avut niciodată nici un fel de legătură cu ei.

Deci se dovedeşte, după cum ni s-a spus, că unii fac speculaţii cu numele multor ieromonahi foarte respectaţi, stareţi şi mitropoliţi. Bineînţeles, pentru acestea Biserica va face tot ce crede că este corect pentru protejarea prestigiului ei.

În ceea ce priveşte ştiinţa medicală, e bine să fie menţionate şi acestea. Foarte des, homeopaţii afirmă că se completează reciproc cu medicina tradiţională (poate fi văzut şi la subiectul zilei de la Dental Forum / 21 – 1995). Prin "noul model" de medicină pe care o propun este clar că adoptă părerile filozofice ale adepţilor New Age-ului şi că sunt de acord, împreună cu Capra[25], cu completarea reciprocă, în loc de război şi contradicţii înte religiile provenite din Răsărit şi ştiinţa occidentală. Dar care lucruri? Pentru că, pe de o parte, există teoria homeopatiei care, din punct de vedere ştiinţific, nu este dovedită, o teorie fără baze ştiinţifice, fără fiziopatologie, constituită din două iluzii ale lui Hahnemann, cea a "asemănărilor" împreună cu cealaltă iluzie, care este şi paradox ştiinţific, adică energie "misterioasă" şi magică, "vindecătoare", pe care o conţine medicamentul "dinamizat". De partea cealaltă se găseşte o teorie unică şi unificată, fără a

avea nevoie de metode de tartament alternativ sau complementar, fiind întemeiată pas cu pas de-a lungul secolelor, permanent revizuită şi înnoită, conform noilor sale descoperiri şi reuşite, şi a ştiinţelor care o înconjoară ... aceasta este medicina ştiinţifică!

Ca urmare, n-ar fi posibil niciodată ca homeopatia, "metodă de tratament" a nimicului din substanţa pe care o conţin medicamentele homeopate şi a zeroului energiei fantomă a medicamentelor ei, să aibă nici un punct comun cu medicina ştiinţifică, clasică.

16. BIBLIOGRAFIE

Notă: Raportul bibliografic nr. 64 a fost descoperit de noi în faza tipării acestei cărţi. Este vorba de un articol care analizează publicaţii mai vechi., au fost alese 89 de publicaţii. Echipa de redacţie a revistei LANCET, care este recunoscută pe plan mondial, revistă în care s-a publicat acest articol, a descoperit prejudecăţile clare ale celor care au scris articolul în favoarea homeopatiei şi a ordonat o critică dură şi obiectivă împotriva evaluatorilor revistei pentru că: (a) "metodologia alegerii publicaţiilor este lipsită de credibilitate" deoarece (b) cei care au scris articolul "au făcut estimările lor asupra cunoscutelor idei fixe astfel încât să obţină rezultatele dorite". Însă şi-au exprimat următoarea părere: "... un cercetător n-ar trebui să înceapă deloc un studiu despre homeopatie pentru că din ea lipseşte teoria credibilă ca şi condiţie fundamentală, indispensabilă". De aceea şi titlul "comentatorilor" echipei de redacţie a revistei LANCET a fost: "Homeopathy trials: going nowhere...", care se traduce astfel: "Probele homeopatiei nu ajung niciunde."

1.a) Hahnemann, Samuel: "Organon der Rationallen Heilkunde". Traducerea în limba greacă de G. Papafilippu: "Organul artei terapeutice", Editura Pyrinos Kosmos, Atena, 1989.

1.b) Kent, J. T.: "Convorbiri filozofice homeopate", Editura Centrului Medical Homeopat al Ciprului, Lefkosia, 1992.

2. Ioakimoglou, G.: "Farmacologia şi prescrierea reţetelor", vol. 1, Editura P. A. Dialisma, 1943, p. 16.

3. Vithoulkas, G.: "Homeopatia, medicina viitorului", Editura Fotoset Epe, ediţia a 6-a, 1985, reeditată la Editura Adam, 1992, cu titlul "Homeopatia, noua medicină".

4.a) Diamandidis, Sp.: "Medicina hoeopată", Editura Paralax III.

4.b) "Codul deontologic şi moral al medicinii homeopate. Procese verbale de la al 4-lea Congres Naţional Grec", nr. 7, p. 72-77.

5. Bourkas, P. D.: "The measurements of the Homeopathic Remedies". The European J. of Classical Homeopathy, vol. I, nr. 3-4, p. 34 (from the Teachers' Meeting at the International academy of Classical Homeopathy in Alonissos, August, 1995).

6. Tsantilas, D.: "Pericolele metodelor alternative în bolile chirurgicale".

7.a) Procesele verbale de la al 4-lea Congres Internaţional Grec de Homeopatie, Atena, 29-30 Noiembrie 1986. Cuvânt înainte al preşedintelui, p. 11-12.

7.b) Kalaitzaki, Lopi: "Un nou punct de vedere asupra educaţiei vindecătorului", p. 58-64.

8. Vithoulkas, G.: "Noua dezbinare a medicinii", Editura Adam, Atena, 1994.

9. Poulos, Loizos: "În timpul discuției de trei ore la masa rotundă",la postul de radio al Bisericii Greciei, 20.10.1991, coordonator Părintele Konstantinos stratigopoulos.

10. Jacobs, J. şi colaboratorii:"Treatment of acute childhood diarrhea with hoemopathic medicine. A randomized clinical trial in Nicaragua", Dediatrics, vol. 93, nr. 5, Mai 1994, p. 719.

11. Reilly, D. şi colaboratorii: "Is evidence for homeopathy reproductible?", The Lancet, vol. 344, 10 Decembrie, 1994, p. 1601.

12. Reilly, D.: "Is homeopathy a placebo response? Controlled trial of homeopathic potency with pollen in hayfever as model", The Lancet, vol. 2, Octombrie 1986, p. 881.

13. Kleijnen, J., Knipschild, P. Gerben ter Riet: "Clinical trials of homeopathy", B. M. J., vol. 302, 9 Februarie, 1991, p. 316.

14. Fragos, Ap.: "Conspirația tăcerii", Atena, 1993.

15. Mpotis, Sot: "Ştiința medicinii homeopate şi nevoile omului de azi", revista "Biserica din Pireu", Ianuarie, 1996.

16. Mpozonis, G.: "În legătură cu metafizica lui Aristotel", comunicare personală, Mai, 1996.

17. Stratigopoulos, K., coordonator al emisiunii nr. 9.

18. Loumakis, Pan.-Sokr.: "În legătură cu articolul nr. 19", revista "Biserica din Pireu".

19. Avramidis, V. Athanasios: "Homeopatia ca ştiință sau 'altceva'?", revista "Biserica din Pireu", Ianuarie, 1996.

20. Sfânta Mitropolie Ierissou, Sfântul Munte Athos şi Ardameriou: "Acțiunea medicinii neconvenționale a 'vremurilor noi' în lumina Ortodoxiei

şi medicinii", Simpozion de teologie şi medicină, Arnea (Halkidiki), 31 Martie, 1996.

21. Ieromonahul Grigoriatis Artemios (Sfânta Mănăstire Grigoriou, Muntele Athos): "Prototipul în totalitate", referat la Simpozionul de la Congres, nr. 20.

22. Arhimandritul şi pedopsihiatrul Stylianakis Antonios: "Studiu psihologic al teoriilor alternative", tot la Simpozion, nr. 20.

23. Monahul Vliagoftis Arsenios (trimis de Mitropolia Kassandria): "Orgonomia", referat tot la simpozion, nr. 20.

24. Kapra, Fritjof: "Tao şi fizica", traducerea – M. Verettas, Editura Orora, Atena, 1982.

25. Kapra, Fritjof: "Curbura hotărâtoare. Ştiință, societate, începerea unei noi civilizații", traducerea – M. Verettas, Editura Orora, Atena, 1984.

26. Sneed, D. şi Sneed, S.: "Judecată despre medicina 'vremurilor noi'", traducerea – Kostas Naoumakis, Editura Stereoma.

27. Alevizopoulos, Ant.: "Misticism. Guru, 'vremuri noi'", Atena, 1983.

28. Avramidis, V. Athanasios: "Ce este, la urma urmei, homeopatia? Ştiință sau misticism?", "Presa ortodoxă", 15.09.1995. Răspunsul societății homeopate: "Presa ortodoxă", 8-15 Mai, 1996 şi Epilogul la apariții 22, 29 Martie şi 5, 12 Aprilie 1996.

29. Avramidis, V. Athanasios: "Comentariu şi răspuns la numerele 15 şi 18 ale prezentei biografii, în legătură cu articolul 19 al prezentei şi întrebări adresate (a) homeopatie, (b) conducerii Bisericii Greciei şi Bisericii Ortodoxe în general", revista "Biserica din Pireu".

30. Avramidis, V. Athanasios: "Homeopatie-Acupunctură", referat la Simpozionul care este menţionat la nr. 20 al prezentei biografii.

31. Schmidt, P.: "Avantajul eliberării prin homeopatie", "Medicina homeopată", apariţia a 2-a, 1992.

32. Lefas, M.: "Personalitatea şi poziţia de terapie a lui S. Hahnemann", "Medicina homeopată", apariţia a 5-a, 1993.

33. Winer, M.: "Cartea completă a homeopatiei", Editura dioptra, 1992.

34. Papazahos, G.: "Părintele Porfirie ca pacient şi medic", la cartea lui Klitou Ioanidi: "Părintele Porfirie", Editura mănăstirii de maici "Schimbarea la faţă a Mântuitorului", ediţia a 2-a, Atena, 1993, p. 219-225.

35. Harvala, Ek.: "Homeopatie-fitoterapie", editată de S. Athanasopoulos, E. Papalamis E. E., Atena, 1992.

36. Vithoulkas, G.: "Homeopatia este cea mai ştiinţifică metodă de tratament", interviu la "Diavazo" (Iraklia Papalexis), 6 Septembrie 1989.

37. "Giorgos Vithoulkas. Regele şi reformatorul homeopatiei", interviu luat lui K. Kouros în revista "Inexplicabil" (revistă a astrologiei chinezeşti), Iunie 1995.

38. Hamont, Kristofer: "Ghidul familial complet al homeopatiei", traducere din engleză (1995) de Iord. Vlahopoulu, Editura Malliaris-Paideia A. E., Tesalonic, 1997.

39. Antonchenko, V. Y., Davidov, A. S., Tolotaryak, A. W.: "Solitons and proton motion in ice-like structures-Phys.", status Solide B-1983-, 115N2, PP G31-640.

40. Anagnostatos, G. S., Vithoulkas, G., Gargonis, P., Tavouxoglou, C.: "A working hypothesis for homeopathic microdilluted Remedies", The Berlin Journal on Research in Homeopathy, VI N3, PP 141-147, 1991.

41. Antontsenko, B., Iliin, B., Tsekman, I., Tsamalidis, A., Tavouxoglou, K.: "Actuala interpretare ştiinţifică a 'Organului artei de tratare' a lui Hahnemann", Atena-Kiev, 1995.

42. Efstathiou, I.: "Introducere în tehnologia farmaceutică a preparatului homeopat", Varkiza, Septembrie 1991.

43. Vithoulkas, G.: "Ştiinţa homeopatiei", Editura Centrului Medicinii Homeopate, Atena, 1990.

44. Papadopoulos, G., Lefas, M.: "Căutarea sării lui Hahnemann", discurs dedicat în memoria acestuia în cadrul celui de-al 9-lea Congres Naţional Grec de Homeopatie, Atena, 22-23.05.1993.

45. Papakiritsis, M.: "Homeopatia, un alt punct de vedere", Dental Forum, apariţia a 23-a, Ianuarie 1996.

46. Ierapetritakis, G.: "Fenomenul Placebo", trecere în Revista medicală a armatei, 1986, 20 (1).

47. Gardikas, K.: "Concepţiile actuale despre Placebo", revista "Inspectarea sănătăţii", Martie-Aprilie, 1994.

48. Buckman, R., Lewith, G.: "What does homeopathy do – and how", Brit. Med. J., 9 Iulie, 1994.

49. "Scrisoare deschisă de la 'cei care au plecat'" în ziarul "Adesmeftos Typos", 8.04.1997.

50. Faros, Filotheos (preot, teolog, jurist, psiholog, pastor şi consultant): "Umblă sănătos. Sensul sănătăţii şi al bolii", Editura Kastanioti, Atena, 1996.

51. Destefanos, K. N.: "Vorba contradictorie Asklipiadou Alexikakos. Natura bolii şi tratamentul sănătăţii", Editura Aristeos, Kea, 1995.

52. Mpotis, S.: "Părintele Filotheos Faros – 'Umblă sănătos", critică de carte în Revista homeopatiei, Martie-Iunie, 1996.

53. "'Nobel' pentru dascălul homeopatiei", articolul echipei de redacţie a Revistei de homeopatie, apariţia a 15-a, Martie-Iunie, 1996.

54. "'Nobel alternativ' unui medic homeopat", în ziarul "Eleftheros Typos", 3.10.1996.

55. "Premii 'Nobel' alternative", în ziarul "Adesmeftos Typos", 6.12.1996.

56. "Homeopatul grec a primit în Suedia 'Nobelul' medicinii alternative", în ziarul "Eleftherotypia", 9.12.1996.

57. "Nobel alternativ lui G. Vithoulkas", în ziarul "Ta Nea", 10.12.1996,

58. Associated Press, Stokholm: "S-au premiat deoarece contestă cunoaşterea convenţională", în ziarul "Eleftherotypia", 6.12.1996.

59. Vithoulkas, G.: "Cardiologul de vârf nu putea să spună adevărul", interviu realizat de elena Moshidi în revista "Eleftherotypia", 15.12.1996.

60. "Homeopatul G. Vithoulkas în timpul acordării Nobelului alternativ", în "Eleftherotypia", 16.12.1996.

61. Ieromonahul Hristodulos de la Sfântul Munte Athos: "Părintele Paisie2, carte editată la Agion Oros, 1994.

62. Ieromonahul Hristodulos de la Sfântul Munte Athos: "Vasul alegerii", carte editată la Agion Oros, 1996.

63. Avramidis, V. Athanasios: "Homeopatia: ce este?", în "Pasul medical", revista Asociaţiei medicilor din Grecia, Iulie-August, 1997, p. 40-50.

64. Linde, K., Clausius, N., Ramirez, G., Melchart, D., Eitel, F., Hedges, L. V., Jonas, W, B.: "Are the clinical effects of Homeopathy placebo effects? A meta-analysis of placebo-controlled trials", The Lancet, vol. 350, p. 834-843, 20 Septembrie, 1997.

65. The Lancet: "Commentary: Homeopathy trials: going nowhere", vol. 350, p. 824, 20 Septembrie, 1997.

B. ACUPUNCTURA

Cuvânt înainte

Inventarea acupuncturii ca metodă de tratament începe cronologic din vremea povestirilor mitice ale chinezilor. A fost nevoie de multe milenii ca să rezulte informații referitoare inițial la evenimente întâmplătoare sau legendare, ale vieții de zi cu zi.

În viața zilnică oamenii "observau" că nişte traumatisme sau nişte ciupituri întâmplătoare ale insectelor îi eliberează uneori de unele situații patologice. Mult mai târziu, unii au început să ciupească, să rănească sau să introducă ace subțiri din piatră în diferite regiuni ale corpului, lucruri rezultate din întâmplări şi din crezuri religioase filozofice ale vremurilor respective. Cam aşa ar putea imagina cineva începutul acupuncturii şi mai ales ca pe un fel de misticism.

1. "Treisprezece demoni"

În China se credea că boala era întotdeauna urmarea acţiunii puterilor rele supranaturale. Chinezii credeau că "acţionau" puteri nevăzute pe care le-au personalizat ca demoni. Aceşti demoni au fost împărţiţi în binefăcători, pe care tradiţia îi numeşte *sen* şi cealaltă categorie care provoacă rele pe care îi numeau *kuei. Deci boala a fost lucrătura acelor kuei, adică demoni specializaţi sau destinaţi să provoace boli.*

Spiritul vezicii biliare.

Spiritul inimii.

Spiritul plămânilor. .

Deci tot efortul oamenilor ca să scape de boală a fost îndreptat către descoperirea mijloacelor cu care să poată lupta împotriva acestor demoni răi, adică kuei. Odată cu trecerea timpului, din întâmplări zilnice şi din anumite evenimente, cazuri, *s-a format convingerea pornind de la câţiva, că nişte puncte ale corpului sunt punctele în care acţionează kuei.* Astfel de puncte sensibile au stabilit regiuni în care se putea scufunda degetul. Aceste regiuni au fost numite *hsie* sau puncte. "Ascunzând greşeli, complicaţii, evenimente neplăcute, eşecuri şi altele", *falsificatorii*

au răspândit zvonul că punând ace în aceste puncte omorau demonii kuei care se refugiau acolo.

Acupunctorii clasici descriu o serie de puncte numite sen sun kuei, care înseamnă "treisprezece demoni", vorbind despre primele puncte ale acupuncturii.

Metoda Ven Tsen

Metoda Fong Pi

Moxa: Metoda Ven Tsen stimulează imunitatea locală slăbită (energia Vei).

Fong Pi ("închid şi sigilez") este metoda inversă.

Paralel cu formarea acestei concepţii, din alte evenimente întâmplătoare, au ajuns la concluzia că aşa-numita "cauterizare lentă" *Tsiu*, poate fi aplicată ca metodă terapeutică independent sau combinată cu acupunctura, folosind metoda *Tsen Tsiu* (ace şi cauterizări), provocând arsuri cu bulgări, sau frunzele uscate ale plantei *Artemisia vulgaris*, pentru introducerea temperaturii produse astfel, cu ace în punctele stabilite ale acupuncturii. Aşa a rezultat binecunoscuta metodă a moxocauterizării sau moxos. Cu acest tratament al cauterizării ţinteau spre reglarea "circulaţiei energetice" a sistemului meridianelor, cu o acţiune pirogenă termică intervenind în diferite puncte acupunctoare.

Încetul cu încetul a început să se abandoneze această teorie care vorbea de atacul demonilor care

rezuma provocarea bolilor şi să se dezvolte un sistem nou de cunoştinţe, bazat pe inventarea unui sistem filozofic cu dominarea lui *Tao,* ca o lege universală de disciplină.

2. Tao şi taoismul

Cuvântul chinezesc Tao înseamnă "procedeu". În filosofia chineză antică Tao este element de Taxis (ordine) care realizează unirea universului. Taoismul este sistemul filosofic şi religios al chinezilor. Fondarea lui este atribuită lui Lao Tse, care se presupune că a scris "Tao-Te-king", unul dintre cele trei cărţi unicat salvate pe care se bazează fondarea "taoismului filosofic".

Învăţătura taoismului acceptă că cel care există sub multiple forme, este în realitate unul singur. Există un element de Taxis (ordine) şi de unire, misterios fără denumire, superb şi de nepătruns, care se numeşte Tao, "procedeul". Deci acest element de ordine este realitatea supremă în care toate contradicţiile aparente se pierd. Sinteza lui Yin şi Yang, a pozitivului şi negativului, a realului şi falsului, este pentru început eliberare pentru cel care o posedă. Taoistul speră să se unească cu această realitate de ordonare cu gândirea, cu exerciţiul şi după aceea cu extazul, unit cu elementele Tao pleacă din cosmosul acesta inutil şi se bucură de nemurire.

Taoismul religios s-a format de pe vremea dinastiei Han. Mai târziu, sub influenţa Budismului, a organizat un fel de mânăstiri. În general, taoismul "religios" este o combinaţie dogmatică, în care se află

ideile înţelepte ale lui Lao Tse şi Tsuang Tse, cu celebrări magice şi superstiţii populare.

În "Tao-Te-king", cartea aceasta a "procedeului şi a virtuţii" se expune, şi mai ales prin comparaţii, dogma mistică a taoismului.

3. Taoism şi energie cosmică

După filosofia chineză, energia Chi Tsi este principiu cosmic fundamental care este cauza oricărei situaţii creative sau catastrofale şi este comparabilă cu induismul "prana" (definiţia din india lui „Prana").

În integritatea ei, energia lui Tao e universală şi se prezintă pentru raţiunea omului ca bipolară. Deci chinezii, observând doi poli pentru această energie, au numit Yin polul negativ şi Yang pe cel pozitiv. Aceşti doi poli energetici, reprezentând corespondenţa cu principiul veşnic feminin şi cu cel masculin, alcătuiesc cele două puteri sau principii fundamentale. *Acestea sunt cele care, după filosofia chineză, au creat cerul ("tatăl"), pământul ("mama") şi omul ("fiul"), care se mişcă între cer şi pământ. Aceste puteri, ca cele două principii conţinute în creaţiile lor, se află în concurenţă continuă, dar şi în continuă colaborare, autoreglare, din cauza marii legi a lui Tao, care alcătuieşte al treilea principiu, care este însăşi "relaţia" (Tao) a celorlalte două principii, care se conţin unul pe celălalt.* Tao nu este nici una, nici cealaltă, ci este un principiu mixt, care se mai alcătuieşte prin participarea cantitativă a celorlalte două puteri principale, alcătuind, prin însumare, "totul" [prin aceasta acupunctura este "totală"] sau "unul", care este exact Tao. Din acestea înţelegem că e

vorba despre o teorie filozofică foarte greu de conceput.

4. Yin şi Yang

Tsang Tao Lin a scris lucrări literare despre îndepărtarea bolilor prin exorcism. În acest scop, a creat nenumărate modalităţi de exorcizare şi talismane, care se folosesc şi în ziua de astăzi în China.

Conversaţia, gândirea, diagnosticul şi practicarea tratamentului acupuncturii tradiţionale sunt întemeiate pe teoria lui Yin şi Yang, pe teoria celor "cinci mişcări" şi "cinci activităţi" (adică lucruri care n-au nici un punct comun cu medicina tradiţională).

Yang reprezintă: puterea exprimată, lumina, căldura, cerul, bărbăţia, activitatea, oferta, duritatea. Yin dimpotrivă reprezintă: absenţa puterii active, întunericul, frigul, pământul, feminitate, pasivitate, moliciune, receptivitate.

După cum cred chinezii, Yin şi Yang nu pot să existe separat, ci există împreună unul înăuntrul celuilalt cu diferite procente la diferite momente. Dar în caz că sunt despărţite, atunci urmează catastrofa şi moartea oricărui câmp natural şi atunci o să vină distrugerea universului. (E vorba de o teorie nefondată şi samavolnică a taoismului).

Corpul uman se supune legilor lui Yin şi Yang, după teoria lor filosofică care priveşte pe om.

Organele vitale (ficat, inimă, splină, plămâni, rinichi) sunt Yin, cele splahnice (colecist, intestin subţire, stomac, intestin gros, vezica urinară) sunt

Yang. Tulburarea între Yin şi Yang provoacă bolile. Ca să se renormalizeze sănătatea, aceste puteri trebuiesc reechilibrate. Acest lucru este scopul acupuncturii. (Deci, despre ce e vorba? Despre misticism? Sau despre apocrifism şi păgânism?)

5. Diagnosticul bolii

La acupunctura tradiţională, diagnosticul bolii de care suferă cineva e bazat pe calitatea pulsurilor. Există, după acupunctori, 28 de feluri de pulsuri patologice, care sunt împărţite în pulsuri Yin şi pulsuri Yang.

Este de subliniat că, în cărţile lor, acupunctorii dedică multe capitole descrierilor amănunţite pentru felurile şi formele pulsului, din care ei cred că pot să diagnosticheze cu exactitate organul bolnav şi felul bolii pe care o are (depinde de tulburările precise ale Yin şi Yang), ajungând să se exprime în final, zicând: pulsul diasporei este semn de moarte pentru că el corespunde cu un gol energetic al rinichilor. *Dar şi pulsul numit "pregătit", care corespunde cu "victoria lui Yang", se consideră şi el prognostic de moarte.*

Tsing şi Hsie ale "meridianelor" corpului (placa antică a lui Liao Lun-Hong, ultima dinastie), care n-au nici o legătură cu nervii.

Pentru acupunctură, cealaltă metodă a diagnosticului este examinarea diferitelor culori ale feţei. Acupunctorii cred că organele interne sunt evidenţiate în locuri concrete ale liniei mediane a feţei

şi sub ea, şi că la mijlocul acestei linii corespund plămânii, sub acesta corespunde inima, mai jos, ficatul, şi încă şi mai jos, splina. Sub aceste puncte ale liniei mediane a feţei se prezintă splahnele, având fiecare punctele lui de prezentare cu coloraţii concrete patologice, care prezintă pentru acupunctori manifestarea care arată precis organul la care corespunde fiecare schimbare a culorii şi boala lui după nuanţa acestei culori. Şi după cum susţin ei, din acestea acupunctorul are posibilitatea să prevadă evoluţia şi rezultatul final al bolii.

Examinarea atât a pulsurilor, cât şi a nuanţei feţei au legătură cu regulile celor "cinci elemente" (lemn, foc, pământ, metal, apă), celor "patru anotimpuri" ale anului, a celor "opt vânturi" şi a celor şase "legături" ale ... "12 joncţiuni ale meridianelor".

Boala omului, după cum susţin, provine din dezechilibrul energiilor celor "cinci activităţi" şi se agravează dacă "energia" cerului este ostilă pentru el. Acestea, spun ei, fac parte "din secretele ascunse, apocrife" ale destinului omului. Oricum cel mai favorabil moment ca să observe cineva situaţia energiei cerului pentru cel mai corect diagnostic (spun cărţile acupuncturii) *este răsăritul primei zile a noului an. Cele cinci energii ale cerului, bune sau rele intră în om ... "de la nas" şi se păstrează în interiorul inimii şi în plămâni, de unde exercită influenţa lor.* Bineînţeles, nu este uşor să se facă şi cea mai mică menţiune la diferitele metode de diagnosticare, precum şi după care elemente au fost stabilite astfel încât să alcătuiască baza pentru tratamentul

acupuncturii cu care – după cum susţin ei – pot să vindece aproape orice.

E interesant să fie raportat în continuare modul în care a fost promovată acupunctura în China, începând cu epoca mitologică.

6. Impunerea acupuncturii

Acupunctura s-a impus ca metodă de tratament din ordinul "împăratului galben", care e considerat scriitorul textelor clasice ale acupuncturii tradiţionale.

Hoang-Ti, "împăratul galben", unul dintre cei mai respectaţi dintre împăraţii "mitologiei" Chinei, se spune că a fost rege de la 2696 până la 2598 înainte de Hristos, peste marea câmpie care s-a creat în jurul râului Galben.

Meridianul intestinului gros.

Meridianul vezicii urinare.

Aceste "meridiane" nu au nici o legătură cu neurofiziologia sau orice altă legătură cu reflexele cutanato-interne inexistente ale acupuncturii.

El şi-a luat acest nume de la pământul galben care se afla în această regiune şi a fost adorat ca un

dumnezeu. Acest împărat se credea tatăl poporului chinez şi se consideră că a condus cu înţelepciune ţara lui, şi că a promovat astrologia, muzica şi medicina. De asemenea a introdus sistemul monetar şi scrierea, impunerea şi corectarea calendarului şi realizarea instrumentelor muzicale şi prelucrarea unui sistem de note.

Inspirându-se de la stele, a desenat şi a construit prima căruţă cu roţi, şi a scris cel mai vechi text clasic de medicină acupuncturistă, în colaborare cu unul dintre cei mai cunoscuţi miniştri de igienă care se numea Khi-pa, sub formă de întrebări şi răspunsuri.

Acest tratat e considerat de ei ca cea mai importantă şi completă dezvăluire a acupuncturii, la nivel mondial. Este nei king care se traduce "cartea sfântă" a acupuncturii. Şi ordinul respectiv care a impus acupunctura în China conţinea următoarele: *"Eu care sunt conducătorul unui popor mare, depistez cu tristeţe că nu încasez impozite pentru că poporul meu este bolnav şi nu are posibilitatea să le plătească. Deci vreau de acum încolo, în loc de diferite tratamente băbeşti să fie folosite numai ace făcute din metal, să găuresc cu ele deasupra lor Tsing ca să acţioneze la Sie şi la Tsi, ca să readucă echilibrul normal."* (cuvântul Tsi în limba chineză înseamnă ceva din văzduh şi energie). Deci aşa, cu ordin împărătesc a fost impusă acupunctura, interzicând orice altă metodă de tratament din cele cunoscute ale vremii aceleia.

7. Cum acţionează acupunctorul

În primul rând, niciodată nu tratează un Hsie (se reaminteşte că e vorba despre punctele în care este "ascuns" un kuei, adică demonul rău care provoacă boala) când energia "macrocosmică" şi cea "microcosmică" sunt tulburate. Pentru că o astfel de energie tulburată domină energia cu care acupunctorul vrea să trateze, împiedicând-o.

Principalele tulburări macrocosmice sunt: furtuni, vântul puternic, canicule, temperatura mediului, care o depăşeşte pe cea a corpului (36,6°), perioada de lună plină, când există maree la mare, etc.

Tulburări microcosmice la care nu trebuie să se aplice acupunctura sunt: excitaţie, întristare, oboseală, mâhnirea, beţie şi multe alte situaţii în urma cărora omul se află în "tulburare evidentă a echilibrului energetic, trupesc sau sufletesc". Deci dintre acestea sunt şi motivaţiile care se invocă pentru mulţimea eşecurilor acupuncturii.

Există un catalog mare de simptome pentru fiecare boală, *pentru care este nevoie cu silinţă alegerea punctelor de aplicare a acupuncturii*, lucru care cere şi o îndelungată practică şi o mare experienţă, ca să fie evitate lucrurile neplăcute de la aplicarea acupuncturii, care pot să agraveze simptomele bolii pe care încearcă să o trateze sau să fie şi fatale pentru viaţa bolnavului. Acestea sunt

"lucruri" "subliniate" foarte clar în cărţile clasice ale acupuncturii.

Oricum au datoria să aplice acele în mod diferit în funcţie de anotimpul anului, pentru că intensitatea energiei cosmice prezintă modificări cantitative în fiecare anotimp diferit. Şi trebuie de fiecare dată să aleagă punctele speciale de aplicare a acupuncturii pentru fiecare anotimp, chiar dacă tratează aceeaşi boală dar în diferite anotimpuri. *Acelaşi lucru este valabil şi pentru orele diferite ale unei zi, pentru că "energia nocivă" este identificată în diferite regiuni ale corpului, nu numai în raport cu fiecare anotimp diferit, ci şi la diferite ore ale unei zi în timpul diferitelor anotimpuri. Şi aceasta pentru că dimineaţa este echivalentă cu primăvara, prânzul cu vara, apusul soarelui cu toamna şi noaptea cu iarna.* Şi aici se întreabă cineva: oare toţi acupunctorii respectă aceste reguli?

Un alt principiu fundamental este că atunci când acupunctorul depistează un "gol" de energie, are datoria să "întărească" energia. Dacă depistează un "exces", va trebui să îl "împrăştie" (Aici ne întrebăm: oare cum este posibil, acupunctorul să depisteze, să recunoască cantitativ un fel de energie?). *Dar acupunctorul are şi datoria să fie foarte atent pentru că dacă estimarea lui este greşită, după cum e menţionat cu claritate în "biblia" acupuncturii, o aplicare greşită sau neexaminată poate să producă situaţii neplăcute, chiar tragice în aşa măsură încât, după cum compară ei "acele acupunctorului în mâinile nepotrivite pot fi o armă atât de periculoasă, ca o sabie care poate să omoare un om, după cum ei înşişi recunosc.* Dar în ce priveşte modul în care

trebuie să acţiuneze acupunctorul pentru fiecare boală necesită studierea a numeroase volume de cărţi, mai ales dacă trebuie făcute şi comentarii pentru cele menţionate de ei. *Lucrurile pentru acupunctori se complică şi mai mult când "energia nocivă" devine "staţionară" sau urmăreşte trasee ocolitoare sau paradoxale sau şi mai rău când parcurge un traseu "stabilit", cu direcţia inversă faţă de cea normală.*

În volumul doi al lui Nei king, este menţionat foarte clar următorul lucru: *"Dacă în timpul practicării acupuncturii, este rănit unul dintre următoarele cinci organe" moartea o să vină rapid.*

- Dacă e rănită inima, moartea o să vină la o zi, cu geamăte.
- Dacă e ficatul rănit, o să vină a cincea zi cu stimularea imaginaţiei.
- Dacă sunt plămânii, la trei zile cu tuse.
- Dacă sunt rinichii, moartea vine la şase zile cu căscat şi strănutări.
- Dacă este splina, omul o să moară la interval de 10 zile cu înghiţiri continue.

Tao al acupuncturii necesită: a) concentrarea spiritului acupunctorului; b) cunoaşterea gradelor de "gol" şi "saturaţia" energiei celor cinci organe; c) consultaţia pulsurilor şi a celor "nouă regiuni". Dar cel mai substanţial lucru pentru acupunctor, după Nei king (cartea acupuncturii), este să *"concentreze spiritul lui, că şi dacă se află pe marginea unei prăpăstii sau chiar dacă ţine în mâinile lui un tigru, adică perfect concentrat cu lucrul cu care este ocupat." Dar o să trebuiască să fie şi calm în acelaşi timp, concentrându-se complet în aşteptarea sosirii energiei, "bioenergiei universale".*

8. Cum tratează acupunctura

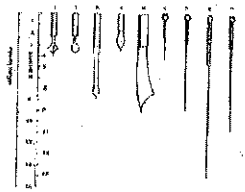

Cele 9 ace clasice de lungime până la 15,5 cm (nr. 8). Cea cu nr. 5 are lungimea 9 cm şi se numeşte Tsien-Tsen (ac şi sabie).

Acupunctura este bazată pe noţiunea relaţiilor între om şi cosmos, pe teoria celor "cinci mişcări" în interdependenţă cu legea lui Yin şi a lui Yang, a celor "cinci elemente" şi a celor "şase energii", ca şi pe teoria "mişcării şi energiei".

Din acestea – după acupunctori – devine clar sensul imens al cuplului energetic Yin şi Yang, pentru modul de diagnosticare şi vindecare ale acupuncturii tradiţionale, *atât de mult încât dacă tratamentul aplicat nu este după regulile lui Yang, ale cerului ("tatăl") şi lui Yin, ale pământului ("mama"), niciodată nu va reuşi să vindece un bolnav ("fiul").*

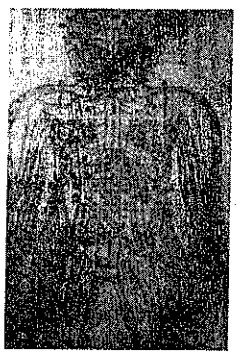

Cele 3 500, chiar şi mai multe astăzi, "puncte" de aplicare a acupuncturii, care au fost clasificate de acupunctori în 12 "meridiane", care nu au nici o legătură cu meridianele geografice.

Dacă se îmbolnăveşte cineva înainte să apară tulburări ale energiei, acupunctorul trebuie să trateze boala. (Dar care este aceasta?) Dacă tulburările energiei apar înainte de boală, acupunctorul trebuie să înceapă să vindece aceste tulburări ale energiei. La alţi pacienţi, soseşte la mult timp după introducerea acului, iar la alţii chiar înainte de a calcula spiritul acupunctorului*.

În primele trei luni ale anului nu se practică acupunctura în punctele Yang, în membrele superioare din partea stângă a corpului pentru că se crede că în perioada aceasta energia omului este dominantă în această regiune.

În lunile 4-6, pentru că energia e dominantă în regiunea dreaptă a membrelor inferioare, nu vor trebui introduse ace în punctele Yang din această regiune.

De la luna 7-9, pentru că energia omului este dominantă în regiunea dreaptă a membrelor inferioare, nu se introduc ace la Yin în această regiune. Şi pentru că în lunile 9-12 energia omului este dominantă în regiunea stângă a membrelor inferioare nu se pun ace în punctele Yin ale acestei regiuni în acest interval de timp.

9. Teorii "moderne" care "explică" acupunctura

Susţinerile acupunctorilor că ei pot:

- să deosebească varietăţi de la Yin la Yang de la pulsuri şi de la 28 de variaţii principale să pună

*Oare ce să mai zică cineva de toate acestea?

diagnostice corecte pentru suferinţele organelor interne,

- că pot de la nuanţele culorii feţei şi de la nuanţele punctelor ei să diagnosticheze fiecare boală a organelor interne,
- că pot cu aceste mijloace să reuşească diagnosticarea unei combinaţii de afecţiuni ale organelor interne, precum şi consecinţa agravării unei afecţiuni asupra alteia,

au determinat încă şi pe acupunctorii tradiţionali, cum e Pien Tsiuen (403-321 î. Hr.), să sublinieze "problemele greoaie ale acupuncturii", care ele precum şi modul rezolvării lor, nici măcar nu pot să fie discutate prin prisma cunoştinţelor ştiinţifice de astăzi. Dar s-au făcut şi astfel de încercări pentru că acupunctori moderni au trebuit să dea nişte răspunsuri: a) pentru "curgerea energiei" meridianelor* primare şi secundare (nelogice oricum); b) pentru direcţia energiei "universale" sau "cosmice" şi cele "naturale sau corporale", de la "dreapta spre stânga" pentru nişte boli sau de la "stânga la dreapta" pentru altele, în raport cu dominaţia, o dată a lui Yin şi o dată a lui Yang, c) explicaţii pentru punctele de "intrare" pentru umplerea golului energetic sau ieşire pentru "împărţirea", dacă e constatată "supraîncărcarea", a acestei energii – într-adevăr misterioase – şi d) răspunsuri pentru explicaţii ale actului teleturgic, ale introducerii şi scoaterii celor 9 modele diferite de ace,

* Şi totuşi acest fel de lucruri sunt luate în serios de mulţi oameni, iar alţii se angajează să-i trateze. Trebuie subliniat că nu există nici un fel de corelaţie între localizarea anatomică a sistemului nervos central (SNC) şi periferic cu meridianele acupuncturii (!)

precum şi folosirea unei mari varietăţi de metale din care sunt făcute ele, în raport cu scopul în care vor să le folosească. De exemplu, acele care sunt făcute din cupru sau aur se consideră că au proprietăţi relaxante, altele, care sunt făcute din metale albe (crom, argint, aur alb), se consideră că au proprietăţi de calmare. *"O parte dintre acupunctorii occidentali" în contradicţie cu "cei tradiţionali ai acupuncturii chinezeşti", definesc acupunctura şi ca pe un fel de reflexoterapie. Oricum 90% dintre ei combină acupunctura cu homeopatia sau alte tratamente bio-energetice.*

În secolul al XIX-lea, atunci când "înflorea" ştiinţa electricităţii, acupunctorii au fost de acord între ei că acupunctura se poate explica prin electricitate:

- Berlioz (tatăl compozitorului) a susţinut teoria excitatorie-de mişcare.
- Peletan a creat o unitate de măsură cu scopul de a dovedi acţiunea acupuncturii prin fenomene electrice.
- Kloke a dezvoltat o teorie asemănătoare şi a comparat totalitatea "corpului bolnavului şi a acelor" cu o "coloană electrică" şi a legat acele cu cabluri ale căror margini le punea în apă.
- Sarlantier, mergând şi mai departe, a legat acele lui la un generator de curent electric şi a introdus curent prin punctele găurite, făcând aşa primele experimente de electro-acupunctură.

Dar au existat atâtea contradicţii şi păreri împărţite privind teoria electricităţii acupuncturii, care au condus la uitarea chiar şi a acupuncturii simple spre sfârşitul secolului al XIX-lea.

Mai târziu a fost inventat "punctomăsurătorul" ca un detector al punctelor Hsie ale acupuncturii. După aceea s-a construit un "cântar electronic" cu scopul de a măsura pierderea electrică a punctelor Hsie şi a modificărilor efectuate odată cu introducerea acelor.

Alţii au "dovedit", după cum credeau, că acul chinezesc făcut din oţel şi cupru, alcătuieşte un cuplu termoelectric cu energie dublă.

Spre sfârşitul secolului al XX-lea au readus teoria eşuată a electro-acupuncturii din alt punct de vedere pentru că – după cum scriu – "au fost obligaţi să explice un sistem terapeutic care a fost aplicat de mii de ani...aşa ca metoda să fie în sfârşit acceptată..."

În sfârşit, cu noi descoperiri, aşa cum e de exemplu metoda "undelor electropuncturii", adică "serii de stimulări electrice ale pielii, mici ca intensitate, şi repetate cu ritm diminuat" – după cum menţin acupunctorii – au îmbunătăţit rezultatele. Dar au descoperit şi probleme noi din cauză că au fost nevoiţi să aleagă între stimulii electrici "cu frecvenţă scăzută şi cu intensitate crescută" şi cei cu "frecvenţă crescută şi cu intensitate scăzută", lucru care este foarte greu pentru un acupunctor.

Dintre teoriile explicative ale acupuncturii, foarte cunoscută este "teoria porţii" a lui Melzack, cu

care încearcă să explice "stimularea nervilor cutanaţi" (Transcutaneous Nerve Stimulation T.N.S.) folosind ace subţiri pe suprafaţa pielii în punctele acupuncturii. *După această teorie, stimuli mici de suprafaţă provoacă "închiderea porţii" măduvei spinării ca să fie întreruptă transmiterea stimulilor unei dureri severe şi aşa să nu o simtă bolnavul.* De asemenea raportează şi o probabilă asociere cu acţiunea endorfinelor (grup de peptide cu masa moleculară mică; în mod normal se găsesc în creier şi în alte organe din afara sistemului nervos, de exemplu în pancreas. Efectul lor este similar opiaceelor.). Dar pentru că această teorie nu a putut fi dovedită, ca să explice "acţiunea energetică" a acupuncturii, Man şi Chen au inventat teoria "porţii duble", susţinând că a doua "poartă" se află la hipofiză şi care în momentul în care este închisă (Aici se pune următoarea întrebare: oare cum reuşesc acupunctorii să închidă această poartă? E firesc că este vorba de teorii individuale, care încearcă cu disperare să dovedească concepţiile acupuncturii.) *anihilează orice simţire a vreunui stimul dureros, din orice regiune a corpului.*

De la "stimulare cutanată neuronală" cu teoria porţii şi teoria "dublei porţi", care sunt invenţii explicative ale acţiunii acupuncturii şi mai ales contrare cu elementele fiziologiei.

De asemenea, în ultimii ani acupunctorii folosesc şi "teoria neurotransmisiei acţiunii acupuncturii", încercând aşa să explice faptul că, cu

ajutorul funcției neurotranzmițătorilor legăturilor neuronale. "Cum acupunctura stimulează funcția mecanismelor de echilibru între Yang și Yin ... aceste două puteri corelate, care se schimbă continuu una pe cealaltă către un echilibru autoreglabil neîntrerupt" (fenomen numit homeostasis după modul de gândire occidental – după cum scriu ei înșiși).

Și totuși, deși niște acupunctori actuali acceptă faptul că "meridianele acupuncturii chineze nu au nici o bază anatomică sau materială", ei folosesc aceleași puncte cu cei tradiționali ca să "explice" cu termenii actuali și noțiunile neurofiziologiei, aspectele "energiei" acupuncturii.

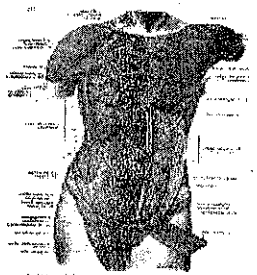

Din atlasul de anatomie al lui Sobotta. Sunt descrise vasele cutanate și grupurile de nervi superficiali până la cei mai adânci, ai mușchilor. Nu au nici o legătură cu "aparatele de recepție". De asemenea nu au nici o legătură cu meridianele acupuncturii.

De asemenea folosesc "inversat" și reflexele "viscero-cutanate" (vii lui Head) ca "cutanato-viscerale" ca să interpreteze și regulile..."canalelor cu linii energetice inteligibile prin care trece energia vitală" care, în ciuda eforturilor disperate de modernizare a acupuncturii, acestea rămân la fel cum au fost prezentate în "Anatomia celui chinuit" cu peste 3000 de ani înainte de nașterea lui Hristos. Această "anatomie" e descrisă de Jacques Lavie.

Și totuși acupunctorii acceptă faptul că până în prezent nu a fost lămurit mecanismul exact prin care acționează acupunctura.

Ei încearcă să combine toate teoriile raportate ulterior. Dar nimic convingător nu se găsește în bibliografia lor, oricum săracă pentru că nu toate publicațiile prezintă analizarea moleculară a acțiunii, sunt fără repetarea rezultatelor, și fără experimentele necesare dublu oarbe pentru aplicarea clinică.

De aceea și în comentariile lor favorabile pentru acupunctură la studii referitoare "la baza neurochimică pentru efectele analgezice ale acupuncturii" de la Han și Terenius, în concluziile lor fac următoarele constatări nefericite pentru acupunctură:

1) *Mecanismele pentru răspunderea terapeutică individualizată a acupuncturii încă rămân un puzzle.*
2) *Probele pentru mecanismele neurochimice și neurofiziologice analgetice ale acupuncturii încă rămân mici piese ale problemei.*
3) *Este prea devreme ca să se facă o corelație clară între aceste piese pentru constituirea unei teorii dovedite corect și bine interpretate.*

Din toate acestea, se observă agonia acupunctorilor ca să "descopere" o teorie care să explice "energia vindecătoare" a acupuncturii. Oricum e interesant, după mărturiile celor care se ocupă cu cercetarea acestor teorii explicite, faptul că acupunctorii moderni, în afară de faptul că nu cunosc bine conținutul tradiției chinezești, toți aceștia au făcut greșeala să cadă în "capcana" metodelor analitice și au

scos organismul uman din mediul lui; pentru că rezolvarea problemei acțiunii acupuncturii, după cum au concluzionat cercetătorii ei, se află în sinteza acelor "puteri energetice", şi nu în analiza lor.

Deci, concluzionând, problema acțiunii puterii cu care vindecă acupunctura rămâne fără răspuns ştiințific, încadrată crezurilor filozofiei mitice a taoismului.

10. Teoria neuronală, neurotransmițătorii şi endorfinele

Neuronul este unitatea principală a sistemului nervos central (SNC). În SNC există mai multe miliarde de neuroni. Din aceşti neuroni, numai aproximativ 200 000 funcționează pentru intrarea impulsurilor către SNC, iar restul neuronilor funcționează pentru ieşirea mesajelor (impulsuri) din SNC către periferice. Rolul "unidirecțional" este reglat la sinapsele lanțului de neuroni cu neurotransmițătorii.

Un neuron al creierului este alcătuit din corpul neuronal celular, axonul neuronal şi dendrite*. Un nerv este alcătuit din mai mulți axoni neuronali, iar fiecare axon se termină cu mai multe sinapse, loc în care comunică cu corpul şi dendritele următorului neuron. În sinapse acționează şi neurotransmițătorii.

Neurotransmițătorii sunt necesari pentru funcționarea sistemului nervos, pentru facilitarea sau împiedicarea trecerii mesajelor (impulsurilor), astfel încât ele să fie direcționate într-un scop concret. Funcția lor poate fi comparată cu funcția unui

*Dendrite: pentru că seamănă cu nişte crengi.

întrerupător electric sau cu "semafoarele" şi cu agentul de circulație, care reglează circulația către diverse direcții.

Astăzi sunt cunoscuți aproximativ 50 de neurotransmițători. Dintre aceştia, unii sunt micro-moleculari, iar unii macro-moleculari. Mai mult, este clarificată acțiunea celor micromoleculari care au o acțiune rapidă şi de lungă durată. Adică la 1-2 milisecunde, ies din veziculele neuropodiilor, acționează în sinapse, în care suportă schimbări enzimatice, şi reintră în vezicule, unde revin la forma lor inițială de neurotransmițători.

Aceşti neurotransmițători nu pot fi măsurați cantitativ în lichidul cefalorahidian sau în sânge, pentru că nu intră în circulația lor. Dintre aceşti neurotransmițători micro-moleculari, unii acționează împiedicând, alții susținând direcția impulsurilor, iar câțiva dintre aceşti neurotransmițători făcând ambele acțiuni, şi în general, funcția lor depinde de o mulțime de alți factori, care n-au legătură cu acupunctura.

Neurotransmițătorii care sunt neuropeptide macro-moleculare, se produc în corpul neuronilor şi sunt transportați la neuropodiile sinapselor cu viteză foarte mică, parcurgând abia câțiva centimetri pe zi, se descompun în membrana sinapsei, care acționează asupra tesuturilor din preajma ei şi sunt distruşi imediat, în câteva minute până la câteva ore. Din cauza procedurii lungi a formării lor, cu ritm foarte redus, precum şi a transportului foarte lent, în locul acțiunii lor, cantitățile disponibile pentru exersarea energiei sunt foarte mici. Parțial, acest lucru este echilibrat de faptul că energia lor e de o mie de ori mai

puternică. Dar nu poate fi imediată, lucru care interesează acupunctura.

De asemenea, este interesant faptul că cunoştinţele noastre despre funcţiile neuropeptidelor abia au început să se dezvolte, după cum scriu cele mai importante manuale de fiziologie şi neurofiziologie. De aceea şi "teoria neuronală a acţiunii" nu are bază ştiinţifică şi nu este posibil să existe un rezultat de tratare – după cum spun acupunctorii – *cu "posibilitatea reglării tonusului SNC prin intermediul punctelor de acupunctură" când, mai ales după cum ei înşişi afirmă, "aceste puncte n-au nici o legătură anatomică cu căi cunoscute ale nervilor."*

Deci este de mirare cum o înţepătură "nevinovată" a pielii, după cum o caracterizează, cu un ac subţire în diferite puncte, poate să dea atâtea rezultate favorabile, după cum susţin acupunctorii, când, fiziologic, o durere a unui organ care suferă are receptori senzitivi ai durerii şi un ax neuronal care trece impulsul durerii la SNC, aşa încât, la nivel fiziologic, să acţioneze şi a) formarea dendritelor, b) sistemul neurotransmiţătorilor* şi c) producţia

* The British Medical Association, "Complete Family Health Encyclopedia", la capitolul neurotransmiţătorilor scrie următoarele (lucruri extrem de interesante pentru cei care practică acupunctura şi mai ales pentru cei care au ales-o ca pe o cale de vindecare): stimulii nervoşi sunt stimuli electrici a căror transmitere de la un neuron la altul este realizată cu ajutorul unor substanţe chimice care se numesc neurotransmiţători. Unul dintre neurotransmiţătorii cei mai importanţi este acetilcolina, care este eliberată de nervii cei sunt legaţi de muşchii scheletici, iar contracţia lor este provocată şi de nervii care controlează glandele sudoripare şi funcţia inimii. De asemenea, acetilcolina transmite mesaje (stimuli) între neuronii creierului şi măduva spinării. Împiedicarea acţiunii acetilcolinei în muşchii scheletici este cauza îmbolnăvirii grave a muşchilor. De

"sistemelor endorfinice" sau a "substanţei *p*", a unei decapeptide pentru durere.

Cunoaşterea ştiinţifică privind endorfinele, aceste "opiacee", dar endogene, spune că ele se produc foarte lent şi în cantităţi foarte mici, insuficiente pentru necesitatea vindecării unei dureri. Dar cel mai important e faptul că nu fac absolut nimic pentru cauza care provoacă durerea respectivă.

Articolele acupunctorilor, care încearcă să convingă în această direcţie nu au o metodologie ştiinţifică, conţin multe aberaţii privind modul de concluzionare şi se limitează la "dovediri presupuse sau doar iluzii ... după cum cred ei". Şi astfel de articole sau păreri publicate este imposibil să răstoarne sau să clatine concluziile şi dovezile ştiinţifice ale fiziologiei, neurofiziologiei şi hormonologiei cu privire la neuroni şi la funcţiile lor.

Aşa ca şi "teoria cu acţiunea endorfinelor", nu este nimic mai mult decât o iluzie imposibil de a dovedi ştiinţific acţiunea acupuncturii.

asemenea, dispariţia neuronilor creierului care eliberează acetilcolina e posibil să fie una dintre cauzele maladiei Alzheimer.

Un alt neurotransmiţător este şi noradrenalina, care are un rol important pentru căile neuronale care controlează funcţia inimii, şi este produs de glandele suprarenale. Neurotransmiţător este şi dopamina, care are un rol important în regiunile creierului care controlează mişcarea, şi se crede că perturbarea nervilor care corespund acţiunii dopaminei provoacă maladia lui Parkinson. Serotonina este unul din cei mai importanţi neurotransmiţători în regiunile creierului care participă la funcţia conştiinţei...

11. Da? Şi care sunt rezultatele acupuncturii?

Mulţi "jură" pentru rezultate favorabile ale acupuncturii, pentru că i-a "uşurat" de afecţiuni care îi "chinuiau" de mai mult timp, iar medicina tradiţională a fost neputincioasă să o facă sau n-a dat rezultate.

Dar în general este vorba de următoarele situaţii: a) afecţiuni neurovegetative, b) dureri din cauze neuromusculare, c) afecţiuni funcţionale sau organice autolimitate care după un timp, chiar şi fără tratament se ameliorează. De asemenea contribuie decisiv la astfel de vindecări şi dorinţa puternică de tratare a pacientului sau fenomenul "placebo", cu care se explică şi "sentimentul de îmbunătăţire a dispoziţiei" dat de acupunctură. Deci dacă are loc dispariţia unor astfel de afecţiuni în perioadele în care este aplicată acupunctura, rezultatul se datorează acesteia. Dar foşti acupunctori şi alţii în activitate, asigură că în legătură cu durerea pe care o "vindecă" acupunctura, rezultatul – când şi unde există – este de scurtă durată şi durerea se reîntoarce, uneori cu o intensitate şi mai mare decât la debut. Nu există nici un studiu care să dovedească că pentru durere face ceva mai mult decât "medicamentul figurativ (placebo)".

"Dar care sunt cauzele durerii?", se întreabă profesorul Stefanos Hatzigianis şi, printre altele, adaugă: *"Dacă câţiva nu găsesc rezultate satisfăcătoare cu medicina tradiţională, apelează şi la acupunctură. Dar astfel e neglijată cercetarea sistematizată pentru cauza adevărată a durerii, asta reprezintă o faptă extrem de periculoasă".*

În legătură cu tratamentul astmului, rezultatele sunt privite absolut în mod subiectiv. Există o mare distanţă între aşteptări sau rapoartele menţionate ca pozitive clinic şi cele care provin din studiile de interpretare.

Mai rămân bineînţeles şi alte câteva cazuri de "vindecare" cu acupunctura de situaţii mai grave. În astfel de situaţii în general e vorba de experienţe nedovedite din cazuri izolate. Niciodată nu e vorba de rezultate comparate şi confirmate cu observaţii şi studii ştiinţifice. Astfel de cazuri "nu rezistă" la critici şi cercetare cu metodele de confirmare ale medicinei tradiţionale, când e vorba de o reuşită de vindecare*.

Alt exemplu referitor la "mulţimea" de ocupaţii ale acupuncturii este şi otoacupunctura. Ea a fost "descoperită" în 1951 de R. Nogier. Acesta a remarcat la pavilionul urechii externe 30 de "puncte" de acupunctură, după manifestarea la nivelul lui a fiecărei boli şi a organelor interne. Aceste "puncte", în diferite combinaţii, erau alese pentru tratarea aproape a fiecărei afecţiuni. Aceste puncte trebuiau să aibă distanţa între ele de lungimea falangei mijlocii a degetului mijlociu, aproximativ de trei centimetri. Următorii otoacupunctori au mărit punctele acupuncturii la ureche la 133 în 1984 şi bineînţeles că astăzi sunt mai multe. Ei le-au împărţit pe "meridiane" cu Yin şi Yang, alegând între 3-8 şi 12-15 de fiecare dată pentru diferite afecţiuni. Ei procedează lăsând acele înfipte în ureche de la 15-30 de minute şi până la o oră. În anumite cazuri, lasă nişte ace asemănătoare

*"Dascălul" de acupunctură, G. Agelinakas, a mers pentru specializare la Sri Lanka pentru 18 zile ca să înveţe lucrurile referitoare la Yin şi Yang şi la energia universală (taoism). Astfel de indivizi se angajează pentru tratarea unei mulţimi de boli.

cu pionezele între 8 şi 15 zile. În ceea ce priveşte rezultatele otoacupuncturii, trebuie subliniat că ele sunt în afara conceperii logice comune a posibilităţii de control ştiinţific şi a reproducerii.

Învăţând cineva prima carte europeană de acupunctură rămâne impresionat de rivalitatea dintre Velpo şi Iulius Klokue. Chirurgul Iulius Klokue a practicat foarte mult acupunctura şi pentru un timp el a fost medicul "la modă". Au apărut multe articole împotriva lui. *După cum descrie Lavie, Velpo (acupunctura cunoscută de Velpo a fost deprinsă de la Iulius Klokue) spunea: "...Iulius este orbit de acupunctură...tratează absolut tot!...Iulius sigur o să facă avere pentru că toţi oamenii cu "înalt statut social" se grăbesc fie "găuriţi". Naivitatea publică – continuă Velpo – este o hrană care hrăneşte bine când ştim să mâncăm, iar Iulius cunoaşte foarte bine acest lucru"!!!*

Şi continuând, Lavie spune: "folosind o tehnică care seamănă puţin cu acupunctura chinezească, ... întăriţi de nişte succese care s-au obţinut întâmplător, dar care s-au publicat cu mare atenţie, şi având deseori şi accidente pe care le-au trecut sub tăcere, au aprins prima scânteie care s-a făcut foc. Dar pentru puţin timp, pentru că repede a decăzut, şi pe urmă a fost uitată". Şi concluzia: "După cum a fost, aşa a şi meritat"! Cel mai probabil este că şi acum se va întâmpla la fel. Moda este şi o să treacă!!!

12. Acupunctura şi medicina neconvenţională a "vremurilor noi"

Acupunctura face parte din "metodele de vindecare energetice ale vremurilor noi". Dintre ele

se numără şi homeopatia, magnetismul, iridologia, aromoterapia, masaje bioenergetice, reflexoterapia, yoga, şamanismul, orgonomia şi diferite alte metode care au pornit de la apocrifism, misticism şi de la concepţii religioase orientale, care folosesc şi "metode de tratament alternative" cu diferite tipuri de "ceremonii religioase". Între ele se numără şi orgonomia lui Wilhelm Raih, ascunsă după societatea studiilor şi cercetărilor pentru protecţia omului şi a mediului.

La fel ca toate metodele neconvenţionale de tratament ale "vremurilor noi", şi acupunctura combină intervenţia ei de tratare cu influenţa energiei "cosmice" sau "universale" care, după ei, "curge încontinuu" în cele 12 meridiane ale punctelor acupuncturii, puncte care iniţial au fost 13 (după numele a 13 demoni, pe care îi reprezintă fiecare), după care s-au făcut 365, ca şi zilele anului, dar împărţite la 12 (presupuse) "meridiane", ca şi lunile anului. Astăzi s-au depăşit 3 500 de puncte. Oare cine le ştie atât de amănunţit, sau chiar mai puţin amănunţit, pe cât ar trebui?

De asemenea, pricipiile care stau la baza practicii acupuncturii, sunt pricipii ce caracterizează fenomenele astronomice. Acupunctorul trebuie să cunoască legile cerului şi pământului, pentru că "cele opt ritmuri principale astronomice exercită influenţă asupra energiei umane". Iar această influenţă trebuie determinată înainte de a aplica acupunctura.

Cunoscând şi faptul că în timpul lunii noi sângele şi energia încep să se "purifice" şi să curgă energia de apărare (*Oe*), într-un sistem de 12 "vase" *Lo* de circulaţie energetică, care din punctul de vedere

al anatomiei umane ce se predă în medicină, precum şi tuturor manualelor de anatomie, acest "sistem vascular" este inexistent în organismul omului.

Oricum, acupunctorul trebuie să aibă o cunoaştere perfectă a fenomenelor astrologice (adică dintr-un punct de vedere să fie şi astrolog, poate chiar şi vrăjitor) pentru că pe studiul fenomenelor cereşti şi al zodiilor se bazează reglarea vindecătoare a fluxului sângelui şi energiei.

În legătură cu "puterea vindecătoare" care acţionează în timpul acupuncturii, se recunosc asemănări cu homeopatia, numai că, în loc de "medicamentul dinamizat sau agitat", există acul care intră sau care "echilibrează" golul de energie sau o "împrăştie" dacă e mai multă decât trebuie. Adică acul e bidirecţional, şi de intrare, şi de ieşire pentru energie. Dar care energie? Şi de unde provine ea? Toate acestea, după regulile acupuncturii, pot fi echilibrate şi realizate de către un acupunctor foarte bine "instruit" şi "experimentat", care să fie capabil să aleagă momentul potrivit pentru intervenţia lui.

În caz contrar, cu acupunctori fără experienţa necesară, situaţia s-ar putea să fie foarte neplăcută, chiar şi fatală pentru cel căruia i se aplică acupunctura.

Acupunctorii vorbesc despre "conducte energetice". Ei consideră că fiecare punct are legătură cu unul sau mai multe organe interne. Se fac combinaţii de "puncte" pentru fiecare organ, şi multe dintre puncte se folosesc pentru mai multe organe sau afecţiuni. *Dar trebuie subliniat faptul că punctele acupuncturii nu au nici o existenţă organică, sunt presupuse şi nu există nici o dovadă că în aceste puncte se produc oarecare schimbări fiziologice,*

fizicochimice sau fizicoelectrice. Nici că se transportă sau "curge" oarecare fel de energie printr-un sistem inexistent de vase principale sau secundare, ca să ducă la vindecare.

De asemenea, acupunctorii afirmă că ei cu acele lor fac legătura între puterea energetică universală şi acea putere vitală tulburată, care se află în interiorul omului, Yin şi Yang, care reprezintă boala, şi cu această legătură o vindecă. Adică ei acţionează ca intermediari sau medium între bioenergie, sau energia universală, şi cel bolnav; dar această energie nicicum niciodată nu s-a dovedit că există undeva.

*Teoria acupuncturii este întemeiată pe taoism, care are o strânsă relaţie cu religiile induiste, cu misticismul oriental, care este exprimat prin dumnezeirea păgână Siva sau Shiva, care este prezentată pe sculpturi bisexă, adică jumătate femeie şi jumătate bărbat, precum şi cu două feţe, una milostivă, adică "vindecătoare", şi cealaltă înfricoşătoare, cu o energie "dăunătoare", cu care provoacă bolile. Pentru ocolirea situaţiilor neplăcute, acupunctorul trebuie să câştige amabilitatea ei**.

În China antică, acupunctorul care nu reuşea să menţină sănătos "pacientul" lui, suporta condamnări severe din partea tribunalelor. În ziua de astăzi acupunctorii, pentru nereuşitele lor, au un singur răspuns: "Nereuşita s-a întâmplat din cauză că

*Este cunoscut faptul că sub diverse forme ale dumnezei antici, în realitate se ascundea sau a fost reprezentată existenţa unui demon. Şi în realitate la el se închinau oameni. Deci e clar că în realitate energia pe care o menţionează acupunctorii este de fapt o energie demonică, mascată sub diferite expresii: "cosmică", "universală", etc.

aplicarea tratamentului n-a început când a trebuit din cauza bolnavului, care a întârziat să se prezinte la acupunctor".

Trebuie subliniat că practicarea acupuncturii de practicanţi care nu sunt medici mai adaugă şi alte pericole, de exemplu infectarea pacienţilor cu boli infecţioase, traumatisme periculoase, necunoaşterea procedurii în caz de urgenţă; s-a raportat până şi stop cardiac în timpul practicării acupuncturii.

De la secţia de neurologie a unei facultăţi de medicină din Turcia a fost publicat un caz de mielopatie acută, ca urmare a traumatismului din timpul acupuncturii, în 1995. De la secţia afecţiunilor toracice a spitalului naţional Chiba-Higashi din Japonia, s-a publicat în 1996 un caz de spondilită tuberculotică a regiunii lombare a coloanei vertebrale cu inocularea bacilului tuberculozei (koch) în craniu după tratamentul acupunctor. Bolnavul a apelat la un ortoped pentru durere şi edem în regiunea lombară. Medicul a aplicat acupunctura. După înrăutăţirea stării pacientului, acesta s-a internat la spital. La spital, examinarea lichidului edematos a arătat existenţa bacilului tuberculozei. Tomografia computerizată în regiunea edemului a dovedit distrugerea celei de-a treia vertebre lombare cu formarea abcesului rece. Mai exista şi un edem în regiunea cranio-cervicală pentru care tomografia computerizată (TC) a arătat modificări distructive la craniu. Diagnosticul final al tuturor, după un studiu amănunţit, a fost: tuberculoza craniului prin inocularea în acea zonă a bacilului tuberculozei din regiunea lombară a coloanei vertebrale prin acupunctură.

13. Concluzii

Se desprind două concluzii principale pentru modul de privire a acupuncturii: primul este cel spiritual şi al doilea cel medical.

A. Cel spiritual

Acupunctura este întemeiată (după cum se dovedeşte şi recunosc şi acupunctorii prin folosirea emblemei ei) pe filosofia taoismului chinezilor, care acum a ajuns religie. Majoritatea organizaţiilor de acupunctură au ca simbol emblema taoismului. Exemple de astfel de organizaţii care folosesc această emblemă drept simbolul lor, sau ca pe un fel de marcă de înregistrare, sunt Asociaţia Acupunctorilor Hellenica, Institutul Franţuzesc Centre d'Acupuncture d'Asie, pe care cititorul le poate găsi pe Internet şi la această pagină se confirmă multe din cele menţionate în aceste rânduri, privind pricipiile acupuncturii şi metodele ei de tratare.

Se menţionează câteva strofe din cartea taoismului, cunoscutul *Tao-Te-king* al lui Lao-Tse, născut aproximativ în 604 înainte de Hristos – reformatorul lui Tao şi primul patriarh al taoismului, aşa cum au fost ele scrise în primul volum al "textelor clasice ale acupuncturii Împăratului Galben":

TAO

"Oricât şi dacă îl cauţi, nu-l observi,
Pentru asta îl numesc amăgitor.
Oricât şi dacă vrei să-l auzi, acesta nu face zgomot,
Pentru asta îl numesc nemaiauzit.
Deşi îl prinzi, nu îl ţii,

De aceea îl numesc din văzduh.
Răsărind nu străluceşte,
La apus nu se face întunecos.
Se întinde înapoi departe,
Către o stare fără de nume
Care a fost înainte de creaţie.
Este ca un chip fără formă,
Ca o figură neformată
Şi îl numesc înnorat.
Îl priveşti, dar n-are faţă.
Îl urmăreşti, dar nu lasă urme.
Încercând să îl exprime,
Îl numesc MARE.
Mare înseamnă îndepărtat,
Îndepărtat dar care se întoarce.
TAO este mare,
Cerul de asemenea este mare.
Pământul este mare,
Omul de asemenea este mare.
În univers acestea patru
Sunt mari,
Unul dintre ele este omul.
Locuitorul pământului
Se adaptează la pământ.
Pământul se adaptează la cer,
Cerul se adaptează la Tao
Şi Tao se adaptează
La natura lui.

Cu această într-adevăr de neînţeles şi complet ilogică "dumnezeire", izvorul puterii energetice "universale", şi mai ales cu legături cu "dumnezeirea" hinduistă Shiva, ar fi trebuit să se ocupe Sinodul

Bisericii, să ia o poziţie şi să-i informeze pe credincioşi în mod corespunzător. Asta pentru că mulţi "dintre credincioşii ortodocşi" apelează la metoda de tratament alternativ al acupuncturii, fără să cunoască de unde provine sau de unde se aşteaptă să vină "rezultatul vindecător" dorit pentru alungarea "kueilor" (adică a demonilor care provoacă boala) spre reînsănătoşirea lor.

Aceşti "demoni răi" care provoacă fiecare boală şi pe care acupunctorul, ca "intermediar" între om şi Tao, vine să-i omoare, readucând echilibrul între "puterile energetice rivale" masculină Yang şi feminină Yin "care se luptă între ele" şi pe care acupunctorii moderni le acceptă şi nu le dezaprobă. Deci este clar vorba de misticism şi apocrifism, lucruri care nu se împacă cu Credinţa Ortodoxă.

B. Cel ştiinţific

Din punct de vedere medical ştiinţific, acupunctura este o "înşelătorie"! E vorba de un fel de vindecare "a medicinii neconvenţionale", tradiţională a mitologiei chinezeşti şi bazat pe crezuri, modul de gândire şi fanteziile vremurilor acesteia privind construcţia şi funcţionarea organismului uman, apariţia bolilor şi vindecarea, care astăzi par copilăreşti în aşa fel încât provoacă cel puţin veselie. Şi se miră cineva, cum în rândul acupunctorilor există şi oameni care au terminat medicina!

Încă mai trebuie menţionate şi următoarele: aplicarea acupuncturii mai are şi pericole majore pentru cine este supus "tratamentului" respectiv, care pot fi uneori fatale şi care sunt menţionate chiar în "textele clasice" ale acupuncturii, ajungând să provoace

până şi moarte. Nu există nici un manual de medicină ştiinţifică care să studieze şi să dovedească cu experimente că acupunctura poate să dea rezultate reale.

Renunţarea la medicina tradiţională şi apelarea la astfel de tratamente poate să pună în pericol viaţa pacientului.

Pentru cine apelează la acupunctură, aplicarea ei este foarte costisitoare. E vorba de o cheltuială mare, având în vedere că se fac multe aplicaţii şi timp de două ore pe zi, dar şi pentru două-trei ore pe săptămână pe intervale îndelungate de timp, iar preţul e la fel de mare pentru toate şedinţele.

Din moment ce acupunctura nu este interzisă prin lege, fiecare om are dreptul alegerii libere a vindecătorului şi a modului de vindecare, după preferinţa lui. Iar alegerea acupuncturii este de acum subiectul responsabilităţii lui proprii. Însă el are şi dreptul să fie informat în mod corespunzător şi corect de către stat şi de către organele lui competente, despre lipsa oricărei baze reale şi obiective a posibilităţilor ei de vindecare.

Riscurile pe care le ascunde acest mod de tratament, care pot ajunge şi la moarte, sunt motivul principal pentru care statul şi colegiile medicilor au datoria să studieze amănunţit acupunctura, baza ei ştiinţifică şi principiile demonstrative ale eficacităţii ei, precum şi cine şi în ce condiţii exercită această metodă şi cum ajunge ea modalitate "medicală" de tratament.

Se pare că părintele Porfirie cunoştea ceva mai mult când a spus unui medic cunoscut care practica şi acupunctura de mai mulţi ani: "...De cele ce ai ştiut să te laşi... acestea sunt lucruri demonice". Şi medicul respectiv, făcând ascultare, nu a mai practicat acupunctura.

Evenimentul acesta l-a povestit medicul respectiv însuşi la o emisiune a unui post de radio.

14. BIBLIOGRAFIE:

1. Lavie Zak: "Acupunctura chineză". Traducerea L. Stylianoudi. Editura "Lumea înflăcărată", Atena, 1958.
2. Hoang-Ti Nei king: "Textele clasice ale Împăratului Galben", So-Ouen, vol.1. Traducerea Fp. Rossi. Editura Kastanioti, Atena, 1983.
3. Hoang-Ti Nei king: "Textele clasice ale Împăratului Galben", Ling Tsu, vol.3.
4. Sneed D. şi Sneed S.: "Critică la medicina vremurilor noi". Traducerea Kostas Naoumakis. Editura Stereoma.
5. Pien Tsiuen Nan king: "Probleme complicate ale acupuncturii". Traducerea Fp. Rossi. Editura Kastanioti, Atena, 1985.
6. Artemie Grigoriadis, Ieromonah la Mânăstirea Grigoriu de la Muntele Atos. Referat susţinut la congres la Arena Halkidiki, cu titlul: "Acţiunea medicinii neconvenţionale a 'vremurilor noi' sub lumina Ortodoxiei şi a medicinii tradiţionale".
7. Stylianakis Antonie, Ieromonah-pedopsihiatru. Referat cu titlul: "Cercetarea psihologică a tratamentelor medicinii neconvenţionale".
8. Vliagoftis Arsenie, Ieromonah. Referat cu titlul: "Orgonomie".
9. Alevizopulos Ant: "Apocrifism, Guru, 'Vremuri noi'". Atena, 1993.
10. Diamandidis: "Medicina homeopată". Editura Paralax III.
11. Vithoulkas: "Noua dezbinare în medicină". Editura Adam, Atena, 1994.
12. Avramidis Ath: "Homeopatia prin prisma ştiinţei medicale tradiţionale". Editura Ypakoi.

13. Capra Fritjof: "Tao şi fizica". Traducere M. Veretas. Editura Orora.
14. Karavis M., Sigalas B.: "Privire teoretică a mecanismelor analgetice ale acupuncturii". Se menţionează că a fost prezentată la Copenhaga şi în Cipru.
15. H. Vallnefer – A Fon Rottauser: "Medicina populară chineză şi acupunctura". Editura "Lumea înflăcărată".
16. Sjölud B.H., Eriksson M.B.E.: "The influence of nalaxone on analgecia produced by peripheral conditioning stimulation", Brain-Research 173 (1979) 295-301.
17. Guyton A.C., Half J.E.: "Textbook of medical physiology", W.B. Saunders Co., 9th Edition, 1996, Chapter 45, p.565.
18. Guyton A.C., Half J.E.: "Organization of the nervous system, basic functions of synapses and transmitter substances".
19. Discuţie despre acupunctură la postul de radio al Bisericii Greciei, 24.11.1996. Prezentator – Părintele Konstandinos Stratigopoulos. Au participat prin telefon profesorii de medicină: K. Dimopoulos, I. Papavasiliou, St. Hastigianis. Au făcut intervenţii: fosta acupunctoare Anthi Tseliou şi acupunctorul M. Karavis, etc. Părintele Konstantin a declarat că a fost invitat la emisiune, dar nu a participat şi un acupunctor cunoscut.
20. Ierapetritakis G.: "Acupunctura". Retrospectiva medicală, nr. 46, p. 65-72, 1984 şi telecomunicare personală, 10 şi 28 Iunie, 1997.
21. Ilham A., Alioglu Z., Anadir M., Ozmenoglu M.: "Transverse myelopathy after acupuncture therapy". Acupuncture Electrother Res., Aug.-Dec. 20 (3-4): 191-4, 1995 (Medline (R) 1/96-10/96, in English).
22. Sasaki Y., Yamagishi F., Susuki K., Saitoh M., Izumizaki M., Koizumi K.: "Case of posterior tuberculous spondylitis of the rumbar vertebra with skull inoculation by acupuncture", Kekkaku, 1996 May: 71 (5), 357-61.
23. Nogier P.: "Handbook to auriculotherapy" (English), 1973.
24. Tsaparilas Mih.: "Otoacupunctura, admirabilul cosmos al urechii", Cipru, 1984.
25. Hsu E.: "Innovations in acumoxa, acupuncture analgesia, skull and ear acupuncture in the People's Republic of China", Soc. Sci. Med., 1996, Feb., 42 (3), 421-30.
26. Anderson S.A., Ericson T., Holmgren E. and Lindqvist G.: "Electro-acupuncture. Effect on pain threshold measure with electrical stimulation of teeth", Brain Research, 63 (1973), 393-396.
27. Pomeranz B., Chen R. and Law P.: "Acupuncture reduces electrophysiological and behavioral responses to noxious stimuli: pituitary is implicated", Experimental Neurology, 54, 172-178 (1977).
28. Chen R., Pomeranz B. and YÜG: "Dexamethasone partially reduces and 2% saline-treatment abolished electro-acupuncture analgesia: these findings implicate pituitary endorphins", Life Sciences, vol.24, p.1481-1486.
29. Melzack R., Wall P.D.: "Pain mechanisms", A new theory science, 150 (1965), 971-979.
30. Man P., Chen C.: "Mechanism of acupunctural anesthesia. The two-way control theory".
31. Han J.S., Terenius L.: "Neurochemical basis of acupuncture analgesia", Ann. Rev., Pharmacol Toxicol.
32. Joyce C.R.B.: "Placebo and complementary medicine", The Lancet, vol.344, Nov. 5, 1994.
33. Albridge D., Pietroni P.C.: "Clinical assesment of acupuncture in asthma therapy", Discussion paper of Royal Med., vol.60, April 1988.

34. The British Medical Association: Complet Family Health Encyclopedia (ediția internațională; pentru ediția din limba greacă au colaborat: Agelopoulos Agelos, profesor de stomatologie din Atena, Moutsopoulos Haralampos, profesor de medicină din Atena, Papadopoulos Nikosaos, profesor de medicină din Atena, Papazahos Georgios, profesor de medicină din Atena, Sekeris Konstandinos, profesor de medicină din Atena, Hatzis Ioanis, profesor de medicină din Ioanina.
35. Enciclopedia Domi, vol. 5, pag. 322.
36. Konstantopoulou, E.; Karavis, M.; Kanelopoulou, A.; Droukas, V.: "Acupunctura ca mijloc complementar de tratament la pacienții cu disfuncția bucalo-mandibulară", liber comunicat la Congresul Național al Colegiului Stomatologilor, Grecia, Atena, 1996.
37. Enciclopedia generală internațională PAPIROS – LAROUSSE.

C. CELELALTE METODE TERAPEUTICE „BIOENERGETICE"

INTRODUCERE

Sunt caracterizate şi aceste metode "bioenergetice" pentru că folosesc sau se bazează pe aceeaşi "bioenergie" sau energie universală pe care cu nenumărate modalităţi o introduc în corpul uman ca să îl trateze de diferite boli.

S-au dezvoltat în moduri diferite, la diferite popoare, după obiceiuri, tradiţii şi obiceiuri sau credinţe ale acestor popoare.

Aici vom menţiona pe scurt care sunt cele mai cunoscute în regiunea europeană, ca să aibă cititorul o idee despre ce e vorba.

1. OSTEOPATIE

Cei care o practică se autointitulează "osteopatologi", deşi n-au nici o legătură cu medicina. Ei o caracterizează ca fiind "totală" întrucât consideră că se "ocupă" cu "tot" omul. O consideră "ştiinţa" care "se ocupă" cu cele mai dificile puncte ale organismului uman şi cu regiunile corpului care suferă mai mult. Ei preiau cazuri de discopatii, dureri cervicale, nevralgii, migrene, chiar şi afecţiuni ale craniului, probleme abdominale, dispnee etc.

Osteopatia e mai mult promovată ca "chiropractică" (adică o practică ce se aplică cu mâinile) şi primeşte influenţa "energiei universale" cu ajutorul căreia şi a tehnicii pe care o aplică,

"deblochează" obstacole şi astfel această energie curge în corpul uman, ca să îl trateze. Fac parte din ea şi "atingerile" dătătoare de sănătate.

Bineînţeles mai există "kinetoterapeuţii" şi alţii, acceptaţi pentru rezultatele lor empirice, dar ei n-au nici un fel de legătură cu osteopatia.

2. MASAJ BIOENERGETIC

Prin această practică se urmăreşte eliberarea energiei blocate în spate şi mai ales în coloana vertebrală. Îngrijind sănătatea coloanei vertebrale, se "corectează" disfuncţiile tuturor organelor corpului. Prin masajul lor se "deschide coloana vertebrală" ca să circule mai bine energia universală şi să fie restabilită sănătatea. Este inclusă şi "atingerea terapeutică", adică palmarea şi "mângâierea". Este o tehnică prin care se aşază mâinile cu palmele pe spate şi se mişcă uşor [ca şi cum ar mătura]. Se folosesc şi linii "bioenergetice", la fel ca în acupunctură.

Masaj bioenergetic cu palpare sau mângâiere.

Siatsou: ca să "elibereze" "energia blocată şi toxinele" din regiunea abdominală.

Masajul chinezo-japonez care se numeşte SIATSOY, se practică şi el după principile

acupuncturii şi eliberează bioenergia "blocată" pentru refacerea sănătăţii.

3. REFLEXOLOGIE

Se aplică la "punctele reflexe ale tălpilor" care "corespund la regiuni diferite ale corpului" cu o tehnică specială de "masaj" şi a "presării" punctelor speciale – după cum se crede – a tălpilor, au capacitatea să amelioreze şi să vindece orice boală a corpului, oriunde ar fi ea. Atât atitudinea lor, cât şi explicaţia "energiei" pentru "rezultatele" lor sunt aceleaşi cu acupunctura. Tratează cu bioenergie, "această energie universală, vitală" care de la punctele tălpii ... "curge" în corp ca să îl vindece!

Se expun o mare varietate de boli pe care le tratează. Dar exploatează şi Religia Creştină, când îl amestecă în cele pe care le fac şi pe Hristos, care a "spălat picioarele ucenicilor Lui la Cina cea de Taină" (Bibliografie, nr.3, pag.21).

4. AYURVEDA

Ayurveda e considerată în Tibet ca "mama medicinei universale", pentru că în aceasta îşi au rădăcinile medicina chinezească şi cea din Tibet. Ayurveda învaţă că omul este un microcosmos al universului, cu concepţia panteistă a "vremurilor noi", şi cu prezenţa clară a religiei orientale.

În spatele ei se găseşte Maharishi Yogi, care este fondatorul mişcării Dialogismului Transcendent.

Cuvântul ayurveda este hindus şi se traduce prin cunoaşterea vieţii. La aceasta se mai adaugă cunoştinţe medicale cu concepţii filozofice şi religioase hinduse despre energia universală. Mai cuprinde ca metode de tratament "alimentaţia corectă", "longevitatea", "cromoterapia", "cristaloterapia" (terapia cu minerale), "aromoterapia", "botanoterapia" etc., care toate acestea eliberează energia blocată, permiţând energiei universale să acţioneze vindecând fără probleme.

Există şi denumirea comercială "AYUR – VEDA" (ayur – viaţă, veda – cunoaştere, adică cunoaşterea vieţii) ca "marcă înregistrată" pentru o serie "de mâncăruri igienice" sau "suplimente dietetice" dar şi cosmeticelor şi diferitelor unguente.

De asemenea se foloseşte ca marcă "prestarea de servicii de sănătate".

5. YOGA, DIALOGISM şi altele asemenea

Poziţiile grele de yoga impresionează pe cei care nu cunosc că efectele ei adverse pot să înceapă de la nebunie şi să ajungă la MOARTE.

Nu este vorba numai de un fel de gimnastică sau de autoconcentrare, ci despre sisteme filozofice şi religioase hinduse care se folosesc ca să ... "deschidă căile personale ale omului şi ca să se săvârşească unirea cu Brahman", adică încarnarea hindusă a lui

Dumnezeu... ca drum pentru "mântuire şi îmbunătăţirea sănătăţii".

6. LONGEVITATE

Este vorba de un fel de dietă pentru dobândirea – cum spun ei – a unei calităţi mai bune a sănătăţii şi vieţii. La o primă vedere, toate astea par bune şi frumoase. Dar nu este vorba numai de un mod igienic de dietă simplă, pentru că separă mâncărurile în Yin şi Yang, adică pozitive şi negative pentru sănătate, ca un fel de post, însă după filozofia Taoismului. Mâncărurile se împart pe categorii după clasificarea lor în Yin şi Yang, pentru diferite boli, pe care spera că o să prevină sau dacă deja există, că o să le vindece cu intervenţia prin hrana puterii energetice universale. Se mai face şi diagnosticarea bolilor prin "longevitate" şi se indică tratarea lor corespunzătoare prin diete.

Prin alegerile pe care le fac, se speră să împiedice dezvoltarea unui cancer, de exemplu, sau să se diminueze simptomele lui sau chiar să îl vindece. Şi astfel calitatea şi cantitatea mâcărurilor sunt cele care duc la îmbunătăţirea sănătăţii, încât se ajunge la o alimentaţie unilaterală şi insuficientă pentru sănătate şi viaţă, cu consecinţe deseori grave pentru sănătate.

7. ORGONOMIE

"Sursa" ei "de inspiraţie" a fost Wilhelm Raih, o personalitate controversată, dar şi tragică. El şi-a început cariera ca psihanalist şi elev al lui Freud şi schimbându-şi orientarea, a dezvoltat metode noi de

vindecare, care includeau şi "contactul sexual" între vindecător şi pacient. Una dintre ţintele lui a fost asocierea stimulării sexuale cu o "curgere energetică" concretă, care inundă întregul organism natural, ajungând la "principiul bioenergiei" care guvernează întregul organism şi "se manifestă prin sentimente şi prin curgerea lichidelor organismului şi mişcărilor pulsative din timpul ejaculării". Scopul principal de vindecare al lui Raih a fost să refacă reţeaua completă a curgerii bioenergiei în organism, cu rezultatul ideal al apariţiei fenomenului pe care Raih l-a numit "reflex orgasmic", depăşind cu mult sensul obişnuit al cuvântului "orgasm". După sensul dat de el, organismul viu se transformă într-un compartiment integru al naturii vibrante. Bioenergia lui Raih este o formă specială a manifestării energiei cosmice pe care el a numit-o "energie orgonică" şi a prescris-o ca pe un fel de substanţă fundamentală care se află peste tot şi pătrunde toate lucrurile. Cu cât mai mult se împiedică posibilitatea unui orgasm complet, cu atât mai mult se uşurează dezvoltarea diferitelor boli, pe care el le-a numit "biopatii". Orgonii lui Raih "se eliberează" prin activitatea sexuală fără restrângeri şi reţineri, şi atunci acţionează energia universală ca să vindece diferitele "biopatii".

Pentru aceste aberaţii ale lui, în 1934 a fost respins de învăţătorul său, Freud. El a fost expulzat din 6 ţări din cauza ideilor lui şi s-a refugiat în SUA, după ce a fost demis de Asociaţia Germană de Psihanaliză.

În 23 August 1956, după cercetarea din partea Institutului Alimentelor şi Medicamentelor (F.D.A.) din SUA, tribunalul a ordonat consultarea lui

psihiatrică, din care a reieşit că era paranoic. A fost judecat, s-a ordonat distrugerea cărţilor lui, a fost închis şi a murit în închisoare de stop cardiac.

La Congresul din Halkidiki, la care a vorbit amănunţit Ieromonahul Arsenie Vlagoftis şi protosingelul acestei Mitropolii Gură de Aur Maidonis a raportat următoarele: "... Asociaţia studiilor şi cercetărilor pentru promovarea omului şi mediului acţionează sub acoperire prin următoarea metodă. Au înfiinţat un centru pentru exercitarea medicinii 'vremurilor noi', oferind servicii medicale şi preparate medicamentoase 'gratuit'!" Dar studiind statutul lor şi în general întregul subiect, a rezultat că în spatele acestor acţiuni se află "Asociaţia Orgonomiei" şi că acest "gratuit" ascunde înşelăciunea prozelitismului.

8. SCIENTOLOGIE

Scientologia (cult religios-filozofic) cu biserici şi cler... suspectă pentru multe!

Scientology sau Dianetics, se prezintă ca mişcarea filozofică, umană şi ştiinţifică, pe care a inventat-o L. Ron Hubbard şi a promovat-o la rang de religie, cu biserici şi ierarhie religioasă. Ea are ca scop, chipurile, "cunoaşterea spirituală" şi pe baza ei, îmbunătăţirea vieţii oamenilor, ajutând şi cu diferite preparate medicamentuoase, pe care le dau "dascălii" care fac cursuri lá elevii lor, în schimbul unor plăţi foarte mari. Promit cu ele că vor "debloca mintea şi vor întări spiritul" cu contemplări mistice în relaţie cu universul. Însă în multe ţări din lume scientologia a fost interzisă, iar în altele prigonită.

Raportul procurorului care s-a ocupat cu acţiunea scientologiei în Grecia, după controlul care s-a efectuat la birourile lor (centru de filozofie aplicată) din strada Patision, nr. 200 din Atena, şi după cercetare judecătorească, referatul procurorului judecătoriei din Atena din 17.06.1996, menţionează pe scurt următoarele: "Activitatea scientologică în Grecia slujeşte beneficiarilor străini, urmăreşte scopuri diferite de cele pe care le anunţă statutul ei. Scopurile şi funcţiile ei sunt ilegale, imorale şi contrari cu ordinea publică. Cu pretextul dezvoltării personalităţii şi spiritului, predau cursuri cu plăţi enorme ...". Raportul menţionează în continuare exact modalitatea practicată pentru "prinderea" persoanelor în "plasa" religiei scientologice.

De aceea funcţionarea ei a fost interzisă definitiv printr-o hotărâre judecătorească.

9. MAGNETOTERAPIE

Practicanţii acestei metode folosesc crearea câmpurilor magnetice*, cu care – după cum spun ei – "stimulează" mecanisme de metabolism în organism. Inventatorul acestei metode a fost Mesmer.

El, bazându-se pe aforismul 288 al lui Hahnemann, menţionează următoarele: "Magnetismul animal" este puterea oferită ca dar superb de la Dumnezeu vindecătorului înzestrat, care tratează cu ea, şi prin el curge viguros această putere la bolnav pentru însănătoşirea lui".

10. Dau rezultate aceste metode "bioenergetice"? Şi care sunt ele?

În afară de cele raportate, mai există şi alte metode "neconvenţionale"de tratament, care au toate aceeaşi bază, cea a bioenergiei sau a energiei universale.

Uneori există un rezultat ameliorator, care însă este întotdeauna trecător.

Medicina clasică s-a ocupat cu obiectivism în privinţa evaluării rezultatelor acestor metode şi a concluzionat că nu oferă cu nimic mai mult decât efectul placebo sau tratamentul figurativ sau fals. Adică este vorba de binecunoscuta acţiune vindecătoare a autosugestiei sau speranţei de vindecare.

* Oare aceste câmpuri seamănă cu câmpurile electromagnetice ale diferitelor aparate, care s-au dovedit cancerigene?

Acest fenomen placebo este foarte bine cunoscut de ştiinţa modernă, care îl foloseşte ca măsură de comparare pentru estimarea eficacităţii noilor medicamente care sunt încă în stadiul de încercare.

Este vorba de binecunoscutele experimente dublu oarbe, care au ca scop să excludă posibilele prejudecăţi în timpul cercetării

După experimente, pentru manifestarea fenomenului placebo e nevoie să se dezvolte o relaţie strânsă între vindecător şi bolnav, cu influenţe şi aşteptări reciproce, care depind de mai mulţi factori. Cei mai importanţi sunt:

a) Personalitatea, comportamentul şi capacitatea de convingere a vindecătorului.
b) Personalitatea, precum şi aşteptările de vindecare ale bolnavului.
c) Amenajarea corespunzătoare a mediului, a spaţiului unde se aplică fiecare dintre aceste metode.
d) Crearea unui "renume" şi imagini manageriale absolut necesare, care influenţează decisiv pe aceia care caută să scape de bolile lor prin una din metodele "neconvenţionale" de tratament, lucruri pe care aceşti "vindecători" le creează cu mare măiestrie.

11. CONCLUZII

La baza fiecăreia dintre aceste metode "neconvenţionale", "neortodoxe", se află un sistem

"filozofic" sau o credinţă în nişte puteri care ne sleiesc "energia". Aceste concepţii mitice, mistice sau păgâne, religioase, au un aspect teoretic aparent logic. La fel este şi în cazul "cromoterapiei" şi "aromoterapiei". Ele apelează pe faţă sau pe ascuns la acţiunea acestei "puteri energetice sau cosmice" sau a "bioenergiei", pe care ei o aduc în contact cu bolnavul ca să îl vindece.

Deci ei acţionează ca intermediari sau "medium" între o putere de fantezie, utopică şi nedovedită şi un om care le încredinţează vindecarea de boala de care suferă.

Şi în afara faptului că nu prezintă nici o dovadă ştiinţifică pentru existenţa acestei "puteri energetice" la care apelează, pe de altă parte nici o probă pentru dovedirea rezultatului vindecător în afară de cea a fenomenului "placebo", adică a medicamentului figurativ, fals.

Colegiul medicilor din Atena a încredinţat unei comisii speciale cercetarea şi studierea acestor metode neconvenţionale sau neortodoxe de tratament, iar cu ajutorul bibliografiei internaţionale a ajuns la următoarele concluzii:

Rezultatul vindecător al metodelor neconvenţionale de tratament este acela al medicamentului figurativ, al substanţei sau artei inactive (efectul placebo).

Dar folosirea medicamentului figurativ sau fals ca unic mijloc sau metodă de vindecare şi mai ales cu cunoştinţa "vindecătorului", este contrar cu orice deontologie ştiinţifică, iar folosirea lui pentru interese personale reprezintă încălcarea clară a regulilor elementare morale ale medicini, şi e considerată înşelăciune generalizată a societăţii.

12. BIBLIOGRAFIE

1. Papadimitriou, Bulanje: "Osteopatia eliberează", interviu pe 15.12.1994 în ziarul "TANEA".
2. Sneed, D. şi Sneed, S.: "Critica medicinii vremurilor noi".
3. Natzemi, R.: "Masaj şi tratament spiritual.
4. Kolovau, Alex.: "Reflexologie", ediţia a 5-a, 30.12.1994.
5. Fyscoon, Teta: "Ayurveda. Secretele longevităţii"
6. Diamandidis, Sp.: "Cromoterapia – metoda folosirii corecte a culorilor"
7. Capra, Fritjof: "Tao şi fizica": Traducerea M. Verettas, Editura Orora, 1982.
8. Vlagoftis, Arsenios (trimis de Mitropolia din Kassandria pentru problemele ereziilor) – referat cu titlul "Acţiunea medicinii neconvenţionale a vremurilor noi".
9. Raportul Comisiei Colegiului Medicilor din Atena (ISA) asupra studiului metodelor "bioenergetice" de vindecare, 1997.
10. Papakostas, I. G.: "Tratamentele figurative sau 'benefice' (placebo)". Cursuri pentru studenţi, p. 117-123.
11. Gardicas, K.: "Concepţii moderne despre placebo", 'Raportul SĂNĂTĂŢII', Martie-Aprilie, 1994.
12. Joye, C. R. B.: "Placebo and complementary medicine", The Lancet, vol. 344, 5 Noiembrie, 1994.
13. Fisher, P., Ward, A.: "Complementary medicine in Europe", B. M. J., vol. 309: p. 9, Iulie 1994.
14. Gardikas: "Cauze şi cuvinte", Editura Parisianos, Atena 1992.

15. Daikos, G.: "Medicina psihosomatică în America. Boala şi sufletul", Editura Damaskos, Atena 1951, p. 462-485.
16. Avramidis, Ath. V.: "Relaţiile medicului cu pacientul ieri – astăzi – mâine", 'Retrospectiva spitalicească', Atena 1978.
17. Destefanos, K. N.: "Controversa Asklipiadou, Alexikakos: Natura bolii şi tratarea sănătăţii", Editura Aristeos Kea, 1995.
18. Daikos, G.: "Influenţa factorului psihologic în organism", Aspioti, nr. 7, p. 141.
19. Tournier, R.: "Medicina personalităţii şi relaţiile acesteia cu medicina psihosomatică", nr. 7, p. 226.
20. Geroulanos, M.: "Influenţele psihice ca factor patogenic", Editura Kakoulidi, Atena 1994.
21. Miliggos, M.: "Paul Tournier şi medicina personalităţii", Atena 1989.
22. Harokopos, D.: "Congrese internaţionale la Bossey, Geneva", Aspioti, nr. 7, p. 155 şi Aktines, p. 529.
23. Stilianakis, Antonios (ieromonah – pedopsihiatru): "Studiu psihologic al tratamentelor alternative". Referat la Congresul Sfintei Mitropolii Ierissou, al Sfântului Munte Athos şi Ardameriou la Arnea din Halkidiki în 31.03.1996. "Acţiunea medicinii neconvenţionale a 'vremurilor noi' sub lumina Ortodoxiei şi a medicinii clasice."

D. GENERALITĂŢI ŞI POZIŢII FAŢĂ DE METODELE NEORTODOXE DE TRATAMENT

1. Proporţiile acestor metode

Dintr-un studiu de la Spitalul Crucii Roşii din Atena pe un lot de 1848 de indivizi, a rezultat că 578 (31,3%) au apelat cel puţin o dată la una dintre metodele neortodoxe de tratament, iar din aceştia, 45,8% au avut vârsta de peste 70 de ani şi 43,8% între 50 şi 59 de ani. Referitor la nivelul lor intelectual, 39% erau absolvenţi de şcoală primară şi 33,7% cu studii medii. O publicaţie a unui centru homeopat din Londra menţiona că până la 20% din populaţia generală a diferitelor ţări a apelat la aceste metode. În aceeaşi publicaţie s-a raportat că sume imense de bani au fost direcţionate mai ales către homeopaţi şi medicamente homeopate.

Toate aceste metode alternative, deşi au caracter experimental, iar teoriile lor sunt paradoxe şi nedovedite, unele au reuşit să pătrundă în societăţile moderne, iar uneori au şi o sprijinire insistentă din partea mass mediei.

2. Motivele răspândirii metodelor neconvenţionale

O comisie de la Colegiul Medicilor din Atena, care a studiat foarte amănunţit subiectul "metodelor bioenergetice de tratament", a concluzionat următoarele:

Funcţia metodelor neconvenţionale nu este bazată pe dovedirea bibliografică şi experimente, aşa cum se obişnuieşte în medicina clasică, ci pe scrieri dogmatice şi religioase orientale, mai recente sau mai vechi.

Deseori şi mass media este implicată în propaganda acestor metode.

Răspândirea metodelor neconvenţionale este urmarea mai multor factori, dintre care:

1. Caracterul relativ nedureros pe care îl au, atât la nivel de diagnostic, cât şi de tratament, aceste metode neconvenţionale, plus modul fals, plăcut şi optimist prin care abordează pacientul.
2. Descurajarea şi epuizarea multor bolnavi care suferă de boli greu tratabile sau incurabile şi care consideră că nu sunt satisfăcătoare serviciile medicinii clasice.
3. Individualizarea şi preocuparea îndelungată pentru fiecare pacient din partea celor care practică metode neortodoxe, în opoziţie cu cei care practică medicina clasică şi care nu acordă bolnavului timpul necesar ca să-i ofere sprijinul moral de care are nevoie.
4. Tehnologizarea medicinii clasice şi folosirea deseori a metodelor dureroase şi sângeroase greu de suportat de diagnostic şi tratament.
5. Teama de binecunoscutele reacţii adverse ale medicamentelor medicinii clasice, plus anumite riscuri ale metodelor moderne de diagnosticare şi tratament.
6. Atragerea psihologiei pacientului cu mijloace şi metode mistice, care creează o relaţie personală specială ce ajunge la dependenţa şi subjugarea personalităţii

pacientului de vindecătorul prin metodele neconvenţionale.

7. Tendinţa de calmare şi promisiuni într-un mod convingător către pacient că evoluţia lui va fi favorabilă dacă va urma în amănunt recomandările propuse de neconvenţionalişti.
8. Rezultatele date de placebo, mai ales în cazul afecţiunilor psihosomatice cronice sau cu tendinţă de autovindecare.
9. Supraaglomeraţia medicilor, care îi tentează pe cei noi să caute modalităţi uşoare ca să profeseze, fără să fie nevoie de studii grele şi de lungă durată pentru specializări.
10. Interese economice de proporţie, care sunt susţinute de comercializarea preparatelor şi aparatelor şi în acelaşi timp deblocarea unor fonduri de la casele de asigurări de stat şi particulari.
11. Mass media, care insistă pe dezvăluirea oricărui lucru straniu, misterior şi impresionant, elemente care sunt caracteristice metodelor neconvenţionale sau alternative.
12. Metodele de prozelitism şi de funcţionare religioasă a echipelor izolate de vindecare, care se adresează indivizilor care se conving uşor sau fără pretenţii de certitudine, calitate, eficienţă a serviciilor care li se oferă.

2.1 Eficacitatea acestor metode alternative

Medicina clasică, cu metodologia ei completă de cercetare, a studiat aceste practici, care sunt uneori însoţite de o îmbunătăţire provizorie a simptomelor unor pacienţi.

În realitate, în astfel de situaţii e vorba de "efectul placebo", adică de binecunoscuta reacţie a metodelor pasive de tratament şi a medicamentelor figurative, care este recunoscută şi se foloseşte la toate cercetările moderne ca măsură de comparaţie pentru evitarea subiectivismului rezultatelor.

2.2 Medicamentul figurativ şi fenomenul placebo

Cuvântul "placebo" înseamnă "va provoca plăcere".

Orice act de vindecare care acţionează la un pacient din cauza vindecătorului, a intenţiei sau speranţei şi nu din cauza naturii lui specifice (biochimice sau fizice), se numeşte acţiune de medicament figurativ (efectul placebo).

După date recente experimentale şi clinice, ca să se manifeste fenomenul placebo e nevoie de o strânsă legătură vindecător – pacient cu o influenţă comună între ei în aşteptarea speranţelor împlinite şi a rezultatelor.

Această legătură depinde de mai mulţi factori, cei mai importanţi fiind următorii:

1. Personalitatea şi comportamentul vindecătorului.

2. Personalitatea şi aşteptările pacientului.
3. Mediul unde se practică tratarea, de exemplu amenajarea specială a unor spaţii de tratament cu stimuli optico – acustice, uneori şi olfactivi.
4. Felul şi modalitatea de aplicare a tratamentului.
5. Modul şi capacitatea vindecătorului de a obţine încrederea, atenţia şi înţelegerea pacientului, ajungând uneori până la psihanaliza empirică. În special se subliniază factorul timpului care se acordă pentru comunicare şi ataşarea pacientului de vindecătorul lui.

Mecanismul acţiunii fenomenului placebo şi a medicamentului figurativ s-au făcut mai mult decât înţelese în ultimii ani, odată cu evoluţia neurofiziologiei, cu descoperirea neurotransmiţătorilor şi cu caracterul psihosomatic al unor mulţimi de boli şi simptome care pot acţiona.

De asemenea, acţiunea placebo se ia neapărat în considerare în cadrul metodologiei de cercetare din medicina clasică, cu experimente duble, oarbe pentru dovedirea eficacităţii fiecărei metode de tratament, care pentru a fi acceptată, trebuie să aibă acţiune terapeutică superioară placebo.

Dar este contrar oricărui sens al deontologiei ştiinţifice, să se folosească acest fenomen ca unic procedeu de tratament, şi mai ales această folosire să aibă loc cu cunoaşterea şi acordul vindecătorului. Pentru că folosirea fenomenului placebo în interese personale şi ca unic mijloc de tratament al metodelor neconvenţionale, e clar că încalcă legile elementare

ale moralității medicinii și ajunge la o imensă înșelăciune a societății.

Și alături de observațiile ei, această comisie a Colegiului Medicilor mai raportează:

"Condiția indispensabilă pentru acceptarea teoretică și aplicarea practică a acestor metode o constituie existența unei 'bioenergii' cosmice sau universale și contribuției unui vindecător ca 'intermediar'. Dar nu există nici cea mai mică dovadă pentru existența unei astfel de puteri cosmice. Ca urmare, nu există nevoia unui vindecător ca intermediar între această putere și bolnav.

2.3 Influența metodelor neconvenționale asupra durerii și dispoziției psihice

În bibliografia medicală există un număr restrâns de publicații care fac legătura între anumite metode alternative și mai ales a acupuncturii cu posibilitatea unei acțiuni analgezice de scurtă durată, la care se încearcă și explicația ei conform cu mecanisme neurofiziologice, bineînțeles de intenția lor și în opoziție cu cele învățate de neurofiziologie.

La acupunctură, reflexologie, masajul bioenergetic, osteopatie, shiatsu, etc., în afară de acțiunea analgezică, se mai menționează un sentiment tot de scurtă durată, euforic, de liniștire și scăderea stresului.

Pe această analgezie și pe euforie, pe care e posibil să le simtă apelantul la aceste metode de vindecare, se bazează toată aplicarea lor, pentru rezolvarea aproximativ a tuturor afecțiunii lor.

3. Rezultatul reprezentantului guvernului grec la Parlamentul European pentru "regimul medicinii neconvenționale"

În dezbaterea pentru prezentarea lui Paul Lannove, parlamentar european din Belgia, parlamentarul european grec Ant. Trakatelis, profesor de biologie și fost rector la Universitatea Aristotelie din Thesalonik, intervenind, a subliniat următoarele:

1. Știința medicinii este una și întreagă, și nu există medicină alternativă sau neconvențională, așa cum nu există fizică, chimie sau arhitectură alternative.
2. Marea creștere a mediei de viață a omului, succesul folosirii vaccinurilor și progresele extraordinare ale metodelor de diagnostic, precum și ale chirurgiei, dovedesc marea contribuție a medicinii atât la protejarea sănătății omului, cât și la rezolvarea ei când aceasta slăbește.
3. Studiile de medicină sunt de lungă durată și în general depășesc 10 ani.
4. La exercitarea medicinii participă în afară de medici și alți oameni de știință (fizicieni, chimiști, specialiști de laborator, psihologi, fizioterapeuți, etc.) care lucrează pentru bolnavi și întotdeauna sub îndrumarea medicului. Același lucru încerca să obțină cu prezentarea lui Paul Lannove și în legătură cu alte grupuri, care nu sunt medici.
5. Referatul prezentării ocolește un element de bază al medicinii, conform cu care

tratamentul efectuat de persoane care nu sunt medici poate să ducă la periculoasa şi chiar totala întârziere în înfruntarea evoluţiei bolii din cauza diagnosticului incomplet şi întârzierea aplicării tratamentului corect şi complet până să ajungă pacientul la doctori ai medicinii clasice.

6. De asemenea, referatul prezentării lui Lannove uită faptul că nici un medicament nu se introduce în practica medicinii dacă înainte nu a fost testat experimental o lungă perioadă de timp şi nu s-a dovedit viabil pentru asumarea responsabilităţii circulaţiei lui.

Din aceste motive, d-ul Trakatelis a cerut respingerea prezentării d-lui Lannove, prezentare care dacă ar fi fost votată, după d-ul Trakatelis ar fi dus la o însemnată înapoiere în privinţa protecţiei sănătăţii cetăţeanului european.

3.1 Votul Parlamentului European referitor la regimul medicinii neconvenţionale

În afară de intervenţia d-lui Trakatelis, au mai fost o mulţime de astfel de intervenţii, împotriva prezentării lui Lannove în faţa Comisiei.

Să subliniem faptul că reacţiile la prezentarea lui Lannove au fost atât de numeroase şi aşa de insistente încât d-ul Lannove şi-a separat poziţia şi a demisionat din calitatea de referent al Comisiei căreia i-a fost preşedinte şi a lucrat patru ani ca să finalizeze

prezentarea pe care a depus-o la Parlamentul European.

După aceste evenimente, responsabilitatea a fost preluată de d-ul Collin, preşedintele Comisiei Europene a Mediului, Sănătăţii Publice şi Protecţiei Consumatorului, rezultând următoarea votare din 29.05.1997, al cărei rezumat spunea următoarele: "Trebuie iniţial să fie dovedită eficacitatea medicinii neconvenţionale printr-o cercetarea ştiinţifică serioasă ... şi cu studiul obiectiv caracterul ei nedăunător."

În continuare această Comisie a Mediului şi Sănătăţii Publice, concomitent cu Parlamentul European au refuzat categoric să voteze "ordonanţa" pentru recunoaşterea metodelor "medicinii neconvenţionale", după cum cerea referatul lui Lannove şi au cerut Comisiei al cărei preşedinte a fost Lannove "să se angajeze ca să realizeze studii ştiinţifice serioase prin care va trebui să se dovedească eficienţa metodelor medicinii neconvenţionale, precum şi faptul că aplicarea lor nu ascunde pericole pentru cei ce apelează la ea."

Cuprins

Cuvânt înainte	3
A. HOMEOPATIA	7
1. Legea „semănărilor"	10
2. Legea dinamizării	11
3. Ce susţin homeopaţii că „tratează"?	21
4. Concepţiile lor despre boală şi medicament	23
5. În faţa bolnavului	25
6. Acţiunea medicamentului homeopat	35
7. Rezultatele lor terapeutice	40
8. Din bibliografia homeopatiei	42
9. Este homeopatia ştiinţă medicală	45
10. „Nobelul dacălului"	48
11. Homeopatia antiştiinţă. Extinderile ei metafizice	52
12. Dar ce este metafizica?	55
13. Are relaţii cu religiile orientale?	60
14. De la o conferinţă bisericească	63
15. Concluzii-întrebări	72
16. Bibiografie	78
B. ACUPUNCTURA	87
Cuvânt înainte	89
1. „Treisprezece demoni"	90
2. Tao şi taoismul	92
3. Daoism şi energie cosmică	93

4. Yin şi Yang 94
5. Diagnosticul bolii 95
6. Impunerea acupuncturii 97
7. Cum acţionează acupunctorul 99
8. Cum tratează acupunctura 102
9. Teorii „moderne" care „explică" acupunctura 103
10. Teoria neuronală, neurotransmiţătorii şi endorfinele 110
11. Da? Şi care sunt rezultatele acupuncturii? 114
12. Acupunctura şi medicina neconnvenţională a vremurilor noi 116
13. Concluzii 121
14. Bibliografie 125
C. CELELALTE METODE TERAPEUTICE BIOENERGETICE 129
Introducere 131
1. Osteopatie 131
2. Masaj bioenergetic 132
3. Reflexologie 133
4. Ayurveda 133
5. Yoga, dialoghism şi altele asemenea 134
6. Longevitate 135
7. Orgonomie 135
8. Scientologie 138
9. Magnetoterapie 140
10. Dau rezultate aceste metode bioenergetice? Şi care sunt ele? 140
11. Concluzii 141
12. Bibiografie 143
D. GENERALITĂŢI ŞI POZIŢII FAŢĂ DE METODELE NEORTODOXE DE TRATAMENT 145
1. Proporţiile acestor metode 147

2. Motivele răspândirii metodelor neconvenţionale 147
4. Rezultatul reprezentantului guvernului grec la Parlamentul European pentru „regimul medicinii neconvenţionale" 153
Cuprins 157